

Хакери на сънища

Андрей Реутов

Хакери на сънища

Андрей Реутов

От нашите книги ще узнаете за групата ХС и каква е съдбата на нейния лидер - Сергей Изриги. Той беше невероятен човек, който отвори пътя към нова реалност. Посвещаваме тази поредица на паметта му. С благодарност към нашия брат, приятел и водач!

Хакерите на сънища

Писмо на Сергей Изриги

Целта на хакерите е да създадат руска традиция в тълкуването на съновиденията, да оформят в нея методи, подходящи за днешното поколение, което предпочита конкретиката, а не скучната философия на интерпретаторите (настоявам на този термин) на Кастанеда.

Колко и докога могат да се дърдорят безсмислици?

Искам да видя реални открития, толкова силни, както при Кастанеда, а ми предлагат умозрително бърборене.

Да си представим, че сме на стадиона и гледаме мач между „Спартак“ и „Локомотив“. Но до нас се чува някакъв тъпанар и започва да ни развива теория за плетенето на вратарски мрежи или как да се връзват „на ключ“ обувките на футболистите.

Какво да сторим?

Лично аз бих пратил въпросния тип на майната му. Същото ми се иска да направя и с всички „нагуали“, които се развдиха след смъртта на КК[1].

Какво им остава на практиците?

С какво да се заемат онези, които си нямат учители?

Именно тези два въпроса породиха движението на хакерите. Целта ни е да влезем в света на ДХ[2] и КК по свой начин, без да слушкаме добрите чичковци, които назидателно размахват показалци и ни затрупват с книжките си. Махнахме с ръка и просто зачеркнахме авторитетите.

И тръгнахме по свой собствен път. Този метод даде резултати.

Сега хакерите осъществяват голям проект за създаването на програмен продукт. Това е увлекателна програма за картографиране на сънищата. Струва ми се, че тя ще позволи на много руски момчета и момичета да забравят алкохола и наркотиците. Ще им посочи достоен път към света на сънищата.

Доскоро хората се прехласваха по „врачуването насън“ и изоставяха практиката. Обаче картографията на сънищата направи практиката интересна и достъпна. Именно тя е ключът към първата затворена врата. Това е нашият „подслушвателен бръмбар“, който позволява на всеки да влезе в неизследвана територия - програмата на човешкото съзнание.

Засега стартирахме проект за възстановяване на древни ръкописи, чиито информационни страници са останали в полетата на Земята; както и за създаване на теория на сингуларните закони в събитийните вериги от делника на битието. Смятам, че този проект ще даде на хората огромна власт върху събитията от собствения им живот. Това ще представлява своеобразно вълшебство.

Има хакери, които изследват териториите, откриващи се пред нас. Те опознават уникални сили във Вселената и се опитват да ги разберат. Една група разработва нов метод за сталкинг[3]. Разбери, ние си нямаме свой ДХ, който да ни подкарва с остен. Трябва да заменим всяка подобна принуда - а вместо нея да се появи интерес. Именно с това се занимават сега хакерите.

Питаш ме накъде ще се отправим после? Кой да ни каже?

Пред нас е безкраен простор - до хоризонта и отвъд. Ще тръгнем, където ни видят очите. Но нали тази безкрайност е и твоя? И за другите наши приятели. Чакат ни смайващи открития. Трябва само да се осъзнае, че всички авторитети са като топузи, вързани за краката ни.

А всеки от нас е стрела. Изборът е ясен: да живеем в колчана или да полетим напред. Хакерите избраха второто.

Много ни се иска да ставаме все повече. И вие да бъдете с нас.

Сергей Изриги

От главния редактор на руското издание

По принцип задачата беше ясна: да се напише предговор към нова поредица от книги, която вече година подготвяхме за издаване. Според каноните на жанра трябваше да е нещо от рода на: „*представяме на вашето внимание... уверени сме, че ще събудят интереса ви... всеки ще намери нещо за себе си...*” Но всичко това беше задраскано както от темата на поредицата, така и от хората - реално действащи лица, които стоят зад нея.

Уважаеми читатели, молим ви за извинение, но предговор няма да има!

Можете или веднага да се захванете със самата книга, или да станете свидетели на форумната e-mail кореспонденция на отговорната редакторка с неколцина хакери на сънища. Тя се опитва да ги убеди, че обясненията са необходими, а те ги намират за излишни.

Впрочем за какво са ни предговори? Съветвам ви да махнете с ръка и въобще да не ги четете.[4]

Пролог

По тясната планинска пътека вървеше човек. Не бързаше - и това бе странно, защото наоколо постепенно падаше здрач. В тези места и денем беше опасно, а да се промъкваш нощем...

От ниското тъмно небе долитаха едри дъждовни капки.

Резките пориви на вятъра заплашваха да изблъскат самотния пътник в пропастта. Но той крачеше с упорито приведена глава, а капките, които шибаха лицето му, го караха само да се усмихва презрително. Беше млад, но чертите на лицето и суровият му поглед подсказваха скрита сила.

По едно време се олюля на ръба на пропастта и замря. Отпред и нависоко се чу застрашителен звук. На два-три метра от него с грохот прелетяха през пътеката падащи камъни - и няколко по-дребни от тях закачиха крака му. Пътникът само се усмихна.

- Това ли е всичко, което можеш? - попита той неизвестно кого.

Сетне заобиколи купчината, затрупала пътеката, и спокойно продължи да върви.

Притъмняваше бързо. Редките капки постепенно се превръщаха в истински порой. Дрехите му прогизнаха, но той сякаш не забелязваше. Лицето му изразяваше все същата упорита решителност.

Пътникът достигна билото вече в пълен мрак и въобще не беше ясно как вижда в гъстата мъгла. Горе се намираше голяма равна площадка, открита за всички ветрове. Отляво тя се сричаше в бездънната пропаст, вдясно стърчаха назъбени скални ръбове.

Той спря, извърна се с лице към бесния вятър, вдигна ръце нагоре и гръмко се разсмя.

- Ето ме! - изкрещя непознатият пътник.

Вихрите мигом подхванаха думите му и ги отнесоха нанякъде.

- Нали виждаш? Тук няма никого! Само ти и аз! Хайде, да видим на какво си способен! Зная, че ме чуваш!

Една мълния с трясък разцепи въздуха. Човекът отлетя и се удари в скалите. Няколко секунди лежа неподвижно, после се размърда. Бавно се надигна, изтри лицето си с длан и дъждовните капки се смесиха с кръв - върху бузата му се появи дълбока рана.

Той отново се изправи и погледна нагоре.

- Това ли е всичко? - попита. Гласът му звучеше насмешливо. - Очаквах повече от тебе. Е, покажи на какво си способен! Хайде, де!

Почти тутакси се появиха нови блясъци на мълнии, които се сляха в дива оргия от пламъци. Човекът стоеше с разперени ръце. Той гледаше с яростен присмех нагоре, а наоколо му танцуваха и като синкави змии се извиваха огнени езици. Изглеждаше, че гибелта ще го връхлети всеки миг, но кой знае защо, смъртоносните удари все го заобикаляха.

Това продължи повече от минута. Сетне в лицето го удари последният порив на вятъра. И всичко утихна.

Той продължаваше да стои неподвижно с разперени ръце, сякаш все още чуваше грохота на стихията. След малко се раздвижи и отпусна ръцете си. Познатият присмех отново изкриви устата му.

- Защо не ме уби? Нали си всемогъщ? Хайде, убий ме! Изгори ме, стрий ме на прах! Покажи силата си! Пак тресна оглушителна мълния и удари камък до краката му. Той само се усмихна.

- Не смееш, нали? Така е, защото и двамата знаем истината. Ти и аз. Ти си всемогъщ, аз - нищожен. Ти си безсмъртен - а моят живот е като миг. Можеш да ме убиеш. Но дори ти не си способен да ме пречупиш и подчиниш. Ето защо ме мразиш. Отне ми всичко, което имах. Унищожи всички, които обичах. Осакати тялото ми, но духът ми остана свободен. Сега ти остава само да ме убиеш и така да признаеш поражението си. Е, какво е чувството да си победен? Кажи, всемогъщи! - пътникът тихо се засмя. - Не ти се беше случвало да губиш срещу човек, нали?

От пропагта излетя вихър, шибна го в лицето и веднага тресна грохотът на поредната мълния. Зад него рухна огромно парче скала, което почти го докосна.

Той спокойно се обърна и погледна камъка. Сетне пак отметна глава.

- Не е убедително - усмихна се. - Какъв е смисълът да трошиш камънаци, щом не можеш да ме убиеш? - И демонстративно плю в краката си.

Никой не отговори. Все така валеше дъжд, вятърът продължаваше да свири наоколо. Но все пак нещо се беше променило.

- Мълчиш ли? - попита пътникът. - Правилно постъпваш. А щом не можеш да направиш нищо повече, просто се махни от живота ми. Защото не си ми господар! Нали ме разбра?

После стисна юмруци и ги вдигна нагоре: - Не си!!!

Първа глава

Тайнственият непознат

Есента в Сибир винаги настъпва рано. Максим беше живял на юг три години и вече отвикна от толкова ранни студове, затова сега от време на време настръхваше от пронизващия вятър и съжаляваше, че не се е облякъл по-топло. Още преди три дни си беше купил плетена шапка, но му се досвидя да харчи пари за по-дебело яке - нали в неделя щеше да си е вкъщи.

Гаровият часовник показваше шест сутринта. По московско време, местното беше с три часа напред - значи всъщност бе точно девет. Още снощи настрои ръчния си часовник на московско време, така е по-удобно по време на път. Значи до влака имаше повече от четири часа.

В друга ситуация навярно не би дошъл толкова рано на гарата. Но приятелят му Андрей, на когото гостуваше последната седмица, нямаше възможност да го изпрати, защото трябваше да е на работното си място. Максим не се обиди, случва се. Преди час се бяха разделили с братска прегръдка. Андрей тръгна на работа с надеждата, че шефът няма да подуши миризмата на алкохол - снощи бяха заседнали здравата. А Максим се отправи към гарата, като се присвиваше в любимото си, но тъничко джинсово яке.

Пристигна бързо. Провери разписанието, убеди се, че влакът му не се е запилял безследно нанякъде, и излезе на улицата. Сега стоеше и се чудеше как да убие излишното време. Общо взето, можеше да отиде дори на кино, макар че сутрин прожектираха обикновено детски филми...

Максим не отиде на кино. Известно време просто се разхождаше по тротоара, сетне вниманието му беше привлечено от табела на интернет кафе. Това също беше добър вариант. Вече десетина дни не

беше надзъртал в интернет. Не би било зле да види какво ново-вехто има там...

Ето защо в студеното октомврийско утро Максим отвори вратата именно на това заведение; на всичко отгоре се оказа и първият клиент - работният ден току-що започваше. Той побъбри с миловидното момиче зад бара, плати един час престой и седна пред посочения му компютър.

Измина около половин час. През това време успя да прегледа всичко, което го интересуваше, и сега просто скиташе из интернет, като се опитваше с помощта на търсачките да намери нещо, което да привлече вниманието му. Вече бяха влезли още клиенти, но така или иначе, имаше малко посетители.

Максим отваряше поредния сайт, когато почувства, че някой слага ръка върху рамото му. Той се обърна.

Беше мъж на около тридесет години. Отначало Максим се впечатли от белега, който пресичаше дясната му буза, а чак после - от пронизващите му сиви очи. В облика на този човек се чувстваше напрежение.

- Извинявай! - каза непознатият, докато безцеремонно го изтласкваше от мястото му зад компютъра. - Спешно ми се налага да вляза в мрежата. Вземи... - Той пхна в ръката му банкнота от сто рубли и окончателно го избута от стола.

- Ама нали има толкова свободни места... - учуди се Максим, зашеметен от безочливото му поведение. Максим стоеше до него, объркано стискаше в длан парите и не знаеше как да постъпи. Погледът му от само себе си беше привлечен към монитора. Мъжът отвори някакъв сайт. Въведе парола - обаче бе невъзможно да се проследят бързите движения на пръстите му и тя остана неизвестна за Максим.

Оказа се, че е форум. Непознатият отвори една от темите в новия прозорец и припряно нахвърли кратичък текст.

Сетне бързо погледна над преградката между редиците компютри към входната врата. Максим проследи погледа му.

Група мъже, не по-малко от петима, влизаха или поточно нахлуваха в салона. Бяха облечени различно, но в действията им се чувстваше добър синхрон. Един остана до входната врата, друг отиде при момичето. Другите трима решително се насочиха към непознатия.

- За вълка говорим, той в кошарата... - измърмори мъжът до компютъра, бързо кликна с мишката бутон „изпрати“, отвори нова страница от форума и натисна „блокирай никнейма“, който се намирал в най-долната част на екрана.

Изправи се, хвана Максим за якето и рязко го настани на стола - това се случи за броени мигове. Максим се слиса от огромната сила на непознатия и странната плавност на движенията му. Този човек напомняше внезапно оживяла стихия.

Все още не осъзнаваше какво се случва. Но един от мъжете, които бързаха насам, извади пистолет и той разбра, че нещата загрубват. Озърна се - непознатият бързо отстъпваше към стената, а лицето му излъчваше странна унесеност, сякаш в мислите си въобще не беше тук.

Преследвачът вече натискаше спусъка.

Максим чу изплашен глас - и тогава стана нещо, от което по гърба му плъпнаха мравки.

Въздухът около непознатия се раздвижи.

Той направи крачка напред. И изчезна. Това не можеше да е вярно.

Но не беше и сън - в стената, до която току-що стоеше, със звън се забиха две дълги черни игли, които влачеха след себе си тънки проводници.

Едва сега Максим разбра, че преследвачите са въоръжени не с пистолети, а с някакъв вид електрошокови парализатори.

- Избяга... - долетя раздразненият глас на един от преследвачите.

Максим сякаш насън се извърна към компютъра. Обаче само подир секунда отново го измъкнаха от стола. И ако първия път това беше извършено настойчиво, но без грубост, сега просто го

уловиха за яката и го хвърлиха на пода. Един преследвач, явно главният, хвана мишката с огромната си лапа и отвори прозореца със съобщението на непознатия - то вече се беше появило в страницата на форума.

Прочете текста и злобно удари с юмрук по бюрото:

- Проклятие! Предупредил ги е...

Сетне мрачно погледна Максим, който покорно лежеше на пода, обърна се и решително тръгна към изхода. Другите го последваха. Вратата хлопна. И стана много тихо.

- Видяхте ли това? - раздаде се изплашен, тъничък гласец. - Той изчезна...

Беше момиче на около седемнадесет години. Именно нейният вик Максим бе чул преди малко.

- Кой изчезна? - попита някой.

- Онзи мъж. Отиде към стената, а после... изчезна.

- Не зная - отвърна друг. - Нищо не забелязах. Търсеха ли някого? Момичето настойчиво се обърна към Максим:

- Нали видя? Той седеше на твоето място.

Тя вече беше на ръба на истерията. Максим се надигна от пода, изтупа панталона си, погледна я и кимна утвърдително:

- Видях. Той отиде към стената, а после тихичко се изниза през вратата. Те не го забелязаха.

Не знаеше какво го накара да излъже. Май му дожаля за момичето - след такава история колко му е да се чалнеш...

- Няма начин! - възрази тя. - Аз видях: той изчезна! Явно освен него тя беше единствената, забелязала какво всъщност се случи.

-Той излезе през вратата - настойчиво повтори Максим, седна на стола си и впери поглед в монитора, като даде да се разбере, че разговорът е приключил.

Момичето нищо не каза, само се обърна и бързо излезе, но кой знае защо, тресна ядосано вратата след себе си.

Честно казано, Максим се чувстваше не по-добре от нея. Все пак човек не вижда чудеса през ден. А чудото отпреди малко беше някак свързано със страницата в интернет, която продължаваше да е отворена пред него. Сега той можеше спокойно да прочете съобщението, изпратено от непознатия.

То се оказа кратко.

Само един ред:

„Ловът започна, хайката тръгна. Изчезваме!!!“ Отдолу имаше подпис: „Слай“.

Когато Максим докосна мишката, ръката му подскочаше. Но любопитството му се разгаряше все повече и той нямаше търпение да прегледа другите съобщения във форума. На тази страница те бяха само две, включително написаното от непознатия.

Максим прочете първото. И нищо не разбра:

„Дя, правилно си схванал нещата. Но имай предвид, че действията ти трябва да са канализирани в потока на силата. Ако излезеш от него, веригата ще се скъса. Затова внимателно проследявай поредността на събитията и фиксирай онези, които са ти необходими. Така ще удържиш веригата в границите на потока.“

Текущата страница беше осма. Може би в предишните имаше някакво обяснение?

Уви, Максим не успя да ги прегледа - появи се предложение да въведе парола. Той чак сега си спомни, че непознатият успя да блокира никнейма, което сега спираше достъпа.

Максим не знаеше паролата. През цялото останало време се опитваше да проникне в тайните на непознатия и неговите приятели, но всичките му хитрини се оказаха напразни. Беше новак в компютърните умения, а очевидно сегашната ситуация изискваше доста опит. Единственото, което му

оставаше, бе да си запише адреса на форума. Надяваше се, че въкъщи може би ще се ориентира.

Времето му приключваше. Преди да излезе, изтри от показалеца препратката към заинтересувалия го форум, за да не попада пред чужди очи.

На улицата все така духаше. Максим нахлупи шапката, за да закрива ушите му, прехвърли през рамо ремъка на чантата и тръгна към гарата. Не преставаше да мисли за тайнствената случка, която се разигра пред очите му. Ключът към нея явно беше в адреса на интернет форума, който лежеше в джоба му.

Пътят към къщи му отне почти три денонощия и Максим имаше време да обмисли всичко. Очевидно беше, че се е сблъскал с нещо свръхестествено. Опитите му да намери разумно обяснение за изчезването на непознатия бяха неубедителни. Да, можеше да успокои онова момиче с думите, че странният човек просто е излязъл, а изчезването му е зрителна измама. Но нямаше как да излъже сам себе си - защото то се случи пред очите му. И колкото повече се отдалечаваше от мястото на случката, толкова повече се разпалваше любопитството му.

Квартирата му го посрещна с тишина и покой. Вече повече от три години наемаше едностаен апартамент в тих микрорайон на Ростов. В този красив южен град Максим се прехвърли веднага след като завърши университета. Засега обаче не успяваше да приложи знанията, получени в храма на науката. Вече три години дипломата му събираше прах в шкафа, а за биологическото му образование напомняха единствено цветята на прозореца. Преди да замине, Максим не се поскъпи на вода с надеждата, че в полуудамено състояние благополучно ще оцелеят по време на отсъствието му.

Така и беше станало.

Сега отново ги поля и чак след това въздъхна облекчено. Хубаво си е въкъщи...

Беше заменил нереализираната кариера на научен сътрудник с професията на телевизионен техник; слава Богу, че навремето се беше погрижил да завърши съответния курс. Поработи почти година в един от градските сервиси; сетне премина на свободна практика, защото не обичаше да го командват. Отначало не вървеше кой знае колко, но след време потръгна.

Поръчките бяха достатъчно. Максим публикуваше редовно обяви в популярен седмичник. Общо взето, подсигурирваше живота си - и само когато погледнеш цветята, в душата му пропъльзваше тъга...

Тайнственото изчезване на непознатия го заинтригува сериозно. Винаги се беше интересувал от всякакви дърдорения за тайнствени светове и макар че не беше кой знае колко вярващ, определено не се отнасяше със скептицизъм към тези неща. Не се различаваше от повечето хора, които обичат да погъделичкат нервите си със загадъчни истории.

И ето че за пръв път беше видял чудо. Истинско.

Изчезването стана пред очите му, нямаше преразкази. Той се изкъпа, вечеря набързо и седна пред компютъра. Чакаше го жестоко разочарование. При опита да влезе в записания адрес се появи съобщение „Еггг 404“. Това означаваше, че посоченият интернет ресурс просто не съществува.

Максим прекара пред компютъра цяла вечер, като се опитваше по най-различни начини да отвори заветния сайт. Променяше буквите, цифрите и почти убеди сам себе си, че е сбъркал при записването на адреса. Уви, никакви хитрости не помагаха.

Към полунощ той призна поражението си. Вярно, оставаше слаба надежда, че след известно време форумът ще се отвори пак. Но разбираше, че това е пълна илюзия. Всичко беше ясно: непознатият бе предупредил своите колеги за опасността и те бяха замели следите си.

Легна си в потиснато настроение. Тайната го бе съблзнила и изчезнала, оставяйки в душата му само празнота и униние.

Сутринта отиде в редакцията на вестника и даде обява за следващата седмица, после се отби в едно от магазинчетата, които търгуваха с части за вносни телевизори. Накупи, каквото му трябваше, върна се в квартирата и седна пред компютъра. Не вярваше, че злополучният сайт ще се отвори - така и се оказа.

Но все пак днес се появи още една слаба надежда - помисли си, че трябва да пише на Андрей и

да му разкаже за случилото си. Може би той ще успее да открие човека с белега на бузата. Как щеше да стане това? Максим не знаеше. Но Андрей винаги проявяваше сериозни аналитични способности и може би щеше да измисли нещо.

Имаше предостатъчно време, затова писа писмото повече от час, като на няколко пъти го изтриваше и преправяше. Накрая остана доволен от резултата и го пусна по електронната поща.

Заниза се унило ежедневие. Максим с нетърпение чакаше отговора на Андрей, който все не идваше. Измина повече от седмица, преди на имейла му да пристигне очакваното писмо.

Предложението да търси човек с белег на бузата въобще не беше ентузиазирало Андрей. И макар приятелят му тактично да не изразяваше съмнение в правдивостта на разказаната история, Максим чувстваше, че той не му вярва. Много добре го разбираше - на негово място сигурно щеше да се държи по същия начин. Кой днес вярва в чудеса?

Времето минаваше. Дните се събираха в седмици, те пък - в месеци. Новата 2002 година Максим посрещна с нови приятели, но не почувства особена радост. Усещането, че е пропуснал шанса си да се докосне до тайната, се появяваше отново и отново...

Пролетта се оказа ранна, още в средата на март беше съвсем топло. Както и преди, той ремонтиреше телевизори, но все по-често през главата му минаваше мисълта да изостави това занимание. Не му беше на сърце - а как да работиш нещо, което не харесваш?

Беше съботно утро и той пътуваше с тролейбуса към поредния клиент. Куфарчето с поялника, осцилоскопа и всички други дреболии лежеше върху коленете му. Поредна спирка, на следващата трябваше да слезе. Той лениво обходи с поглед влезлите - и трепна, сякаш получи токов удар.

На няколко крачки от него стоеше човекът с белега. Същият!

Все едно виждаше извънземен. Стои, хванал е дръжката и спокойно си зяпа през прозореца. На около тридесет години, може и повече, с къса руса коса и пронизващ поглед на бездънните сиви очи. Облечен в черно кожено яке и сини дънки, върху лявата китка проблясва златен часовник.

Максим седеше, забил поглед в куфарчето си, не знаеше как да постъпи. Неговата спирка. Той продължаваше да седи.

В съзнанието му се въртеше мисълта, че трябва да направи нещо, защото съдбата едва ли ще му подари друг подобен шанс.

Вероятно именно тази мисъл го накара да въздъхне дълбоко и да стане от седалката. Направи няколко крачки напред, застана до непознатия и почувства как сърцето му ще изхвъркне.

Точно тогава човекът с белега извърна глава и го погледна - явно усети интереса към себе си. Беше късно за отстъпление.

- Здравейте! - каза Максим. - Миналата година се срещнахме с вас в Томск. Помните ли, в интернет кафето? Дадохте ми сто рубли...

В очите на непознатия се появи странна смесица от учудване и любопитство. Няколко секунди той разглеждаше Максим, после едва забележимо се усмихна:

- Здравейте! Щом звездите светват вечер, значи това е необходимо някому. Нали?

- Да - съгласи се Максим, макар да не разбра какво общо имат звездите. - Закъде пътуваш? - попита събеседникът му.

-Ами така, возя се... - отвърна той. Не искаше да признае, че е подминал спирката си. - Още по-добре. Аз трябва да слеза. Ще се разходим ли?

- С удоволствие - съгласи се Максим и почувства как го изпълва необясним прилив на енергия. Странният човек го покани да се разходят; можеше ли да си мечтае за това само допреди няколко минути?

Тролейбусът спря на Ворошиловски проспект. Пръв слезе човекът с белега и пое, без да бърза, по тротоара към площада. Той го настигна и тръгна редом с него. Непознатият наруши мълчанието:

- Как се казваш?

- Максим.

- Аз съм Борис. Навярно искаш да ме питаш нещо?

- Да - кимна Максим. - Тогава, предишния път, вие изчезнахте. До ден-днешен не зная дали това се случи в действителност, или беше някакъв трик от рода на хипнозата.

- Наистина ли искаш да знаеш? - попита Борис.

- Искам. Тогава си записах адреса на форума, където изпратихте съобщението. Но не успях да го отворя, той изчезна. Все пак не съм луд. И когато пред очите ми изчезва човек, ми се иска да разбере как става това.

- От знание до знание има разлика - въздъхна Борис. - Тогава забеляза ли, че ме преследваха?

- Забелязах. Един даже стреля по вас с електрошокер.

- В такъв случай разбираш, че знанието може да е опасно. Сигурен ли си, че ти е необходимо това? - Борис леко вдигна вежди.

Максим сви рамене:

- В живота има ред опасности. Може да катастрофираш или да се отровиш с гъби. Но хората не престават да пътуват или да ядат гъби.

Борис кимна към близката пейка, където гукеше влюбена двойка:

- Да поседнем...

Максим си помисли, че е по-добре да потърсят свободна пейка, но двойката изведнъж стана и бавно си тръгна. Седнаха. Борис погледна замислено Максим.

- Трудно е да наречем нашата среща „случайност“ бавно каза той. - И ми се струва, че разбирам защо стана така. Има пътища, които ние избираме. Други пътища обаче избират нас. Засега нека спрем дотук.

Помълча, явно мислеше за нещо свое. Сетне попита:

- Имаш ли телефон?

Максим бръкна в джоба си и мълчаливо му подаде визитка.

- „Максим Воронцов, ремонт на телевизори. Бързо, качествено, евтино...“ - прочете Борис и се усмихна. - Добра професия.

Пъхна визитката в джоба си и добави:

- Да направим така: ще ти звънна след седмица, а дотогава потърси в интернет материали по тази тема...

Извади бележник и писалка, нахвърли нещо и му подаде листчето:

- Заповядай. Мисля, че това ще ти изясни някои неща. А сега трябва да вървя...

Тупна го по рамото, стана и спокойно тръгна към подлеза.

Максим го изпрати с поглед, после се взря в листчето. Върху него с дребен, равен почерк пишеше: „Хакери на сънища“.

Хакери - това ясно.

Но защо на сънища? Прекалено необичайно беше.

Няколко минути той въртя смутено листчето в ръце, като мислеше дали събеседникът му не се е пошегувал, или пък просто това е било начин да се отърве от него? Но веднага отхвърли тази мисъл. Борис не можеше да измами, видът му изобщо не беше такъв.

Максим вдигна глава към подлеза и се опита да види откъде ще излезе. Огледа внимателно всички изходи, но така и не го забеляза. Очевидно го беше изгубил, докато разглеждаше листчето.

Едва сега си спомни, че трябва да бърза при клиента си - бяха се договорили за десет, а не обичаше да закъснява. Скри листчето в джоба и провери добре ли е стегнал ципа, взе куфарчето и

забърза към спирката.

Днес имаше две поръчки, затова се освободи чак към един следобед. Душата му ликуваше. Това беше невероятно, удивително стечение на обстоятелствата - тук, в Ростов, да срещне човека, когото толкова искаше да открие.

Затова не е чудно, че сякаш се носеше на криле към квартирата. Но все пак не се втурна веднага към компютъра, а предпочете да се наслади на очакването по време на една лека закуска.

Ето че настана и сладкият час на истината. Максим седеше зад компютъра. Отвори любимата си търсачка, набра „Хакери на сънища“ и зачака резултата. Опасяваше се да не получи съобщение за липсата на търсените материали. И дори когато се появи дълъг списък от линкове, все още се съмняваше в успеха си - колко му беше да налети на обикновени хакерски сайтове?

Така и се оказа. Препратките от този сорт изобилстваха. Но сред тях Максим с примряло сърце видя заглавието „Хакери на сънища“.

Борис не беше излъгал. Оставаше само да сърфира по сайтовете - и той го направи.

Седя пред екрана до късна нощ, като записваше в компютъра необходимите му материали и ги разглеждаше, без да бърза. Най-важното откритие беше, че хакерите на сънища действително съществуваша; пък и не беше той човекът, който да се съмнява. Нали днес беше разговарял с един от тях - а Максим вече не се съмняваше, че Борис е от групата им. При това, колкото повече се запознаваше с материалите от интернет, толкова повече осъзнаваше, че е извадил рядък късмет.

Тази вечер пред него се очерта следната картина.

Групата „Хакери на сънища“ е била основана в началото на 90-те години на миналия век. Засега разбра само в най-общи черти с какво точно се занимаваха и защо се бяха нарекли така. Доколкото съдеше, хакерите на сънища бяха съвременни магьосници - и фактът, че Борис се беше изплъзнал от преследвачите си по толкова загадъчен начин, го потвърждаваше най-добре. Преди Максим не вярваше кой знае колко в магията, но изглежда, беше сгрешил.

Колкото до названието на групата, то съответстваше на посоката на нейната работа и на използваните методи. Хакерите на сънища изучаваха съновиденията, като смятаха, че са нещо много по-значително, отколкото обикновено се смята. Нещо повече, според тях сънищата бяха своеобразна защитена програма, към която може да се прилагат различни хакерски техники - отгук и наименованието на групата.

Максим изключи компютъра късно след полунощ. Главата му бучеше от изобилната информация, очите му се затваряха. Но беше щастлив. Пред него се беше разкрил удивително вълшебен свят, за каквото доскоро не можеше и да мечтае. Сега просто не разбираше как го е подминавал до ден-днешен и защо не го е почувствал по-рано. Нали именно заради тайните и загадките, които винаги го бяха привличали, някога бе постъпил в университета. Вярно, че научният свят не го прие - днес науката беше в упадък.

И ето че пред него беше примерът на хора, които самостоятелно бяха постигнали огромни успехи в изучаването на тайните на мирозданието. Такива тайни, от които ти спираше дъхът.

Сутринта Максим най-напред се разходи из книжарниците търсеше нещо от Карлос Кастанеда. В материалите на хакерите на сънища постоянно срещаше това име - значи трябваше да го прочете. Предполагаше, че Кастанеда е написал няколко книги, но когато видя на рафта дългата редица от дебели томове, му се зави свят - нима трябваше да се рови във всичко това?

Ала нямаше път за отстъпление. Купи всички книги и тръгна към квартирата си, като се радваше, че днес няма никакви поръчки. Обикновено това му разваляше настроението, но не и сега.

Вкъщи той тупна върху масата купчината, намери първия том, настани се на дивана и потъна в четене.

Това, което пишеше Кастанеда, го поразя. Магията беше тук, до него - и за да я докоснеш, бе достатъчно да протегнеш ръка. Всичко онова, което преди беше чел и слушал за нейния свят, сега му изглеждаше голяма глупост.

Максим прочете първия том за шест часа. После седна зад компютъра и до полунощ търси

материали за хакерите на сънища. После веднага си легна - за един ден информацията беше повече от достатъчна.

Така започна да посвещава цялото си свободно време на Кастанеда и хакерите на сънища. На петия ден след срещата му с Борис телефонът иззвъня.

- Слушам... - каза той в слушалката в очакване, че това ще е потенциален клиент. Трепна, когато чу гласа на Борис.

- Здравей, Максим! - каза той. - Какво правиш?

- Чета Кастанеда.

- Браво! - похвали го Борис и Максим почувства шеговитост в гласа му. - Искаш ли да се видим?

- Кога?

- Ако си свободен, може и днес. Например в пет и половина на същата пейка. Какво ще кажеш?

- Става - съгласи се Максим.

- Тогава до скоро.

Борис остави слушалката. Максим се вслушваше още няколко секунди в сигнала. Погледна часовника - четири и половина. След час трябваше да е на „Ворошиловски проспект“.

Беше свикнал да не закъснява, затова винаги подраняваше за срещите си. Така беше и сега - когато слезе от тролейбуса и се приближи към пейката, беше пет часът. Оставаше му просто да се разхожда из площада. Щом наближи уговореният час, започна по-внимателно да се вглежда в минувачите, но Борис се появи неочаквано, сякаш изплува от нищото.

- Привет! - Те се ръкуваха. - Е, ще се поразходим ли?

- Да се поразходим - съгласи се Максим. Двата бавно тръгнаха по пътеката.

- Намери ли нещо в интернет?

Максим кимна:

- Намерих. Вие наистина ли сте хакер на сънища?

- Аз наистина съм хакер на сънища - кимна Борис. - Но нека си говорим на ти, ако не възразяваш... Нашите ме познават като „Слай“, можеш да ме наричаш и така.

- Но в интернет няма нищо за теб? - Това беше не толкова въпрос, колкото констатация. Максим беше изучил добре материалите за хакерите на сънища, затова вече познаваше по име едва ли не всички тях, както и последователите им. - Не срещнах такъв никнейм.

- Името ми не е известно в мрежата, защото рядко се появявам там. А когато го правя, е под друг никнейм. Не обичам излишната популярност - Борис се усмихна. - Мнозина хакери предпочитат въобще да не се демонстрират. Така е по-безопасно.

Максим кимна:

- Разбирам. А хората, които те преследваха - да не са от ФСБ[5]? Четох, че имате проблеми с тях.

- Не, те бяха от противоположна служба. Виж, Максим, знанието привлича най-различни хора. Едни от тях са изследователи на непознатото - ние ги уважаваме, споделяме информация, приемаме ги сред нас. Но има и други, на които познанията на хакерите са нужни за съвсем други цели. Знанието е подобно на оръжие и мнозина са готови да платят добри пари, за да го получат. А когато разберат, че то не се продава, пускат в ход съвсем други методи: от дискредитиране на хакерите до залавянето им.

- Това го разбирам. Но ако става дума за знанието, все още доста неща не са ми ясни. Материалите, които намерих в интернет, са откъслечни и непълни. В главата ми всичко се е разбъркало - дори не мога да разбера как се отнасяте към Кастанеда. „За“ него ли сте, или „против“?

Борис вдигна рамене:

- Досещам се накъде духа вятърът - каза той. - Това са отзвучи от интернетните войни... Виж, ако ние... да го кажем така, не уважаваме някои последователи на Кастанеда, това не означава, че сме против самия него. Кастанеда даде на хората знание - ново, необикновено. В това е неговата огромна заслуга. Готов съм да му се поклоня... - Борис шеговито свали невидима шапка. - Не сме съгласни обаче с онези, които отхвърлят всичко извън теориите на Кастанеда. Светът е голям, за всички има място под слънцето. Защо ли някои хора не обичат онези, които мислят различно от тях? - Той се вгледа в събеседника си, очаквайки отговора му.

Максим се смути:

- Не зная. Може би смятат, че са прави.

- Не - поклати глава Борис. - Просто се страхуват. Боят се, че някой ще ги изпревари, че ще ги избута в периферията на живота. И когато някой воюва с хакерите, по-скоро го вълнува не истинността на познанието, а личното му благополучие. Защо са разпънали Иисус? Понеже е проповядвал нещо различно от общоприетото? Не. А защото е посмял да води хората след себе си. Биха му простили всичко друго, но не и това. Както в днешния промишлен свят се води война за пазари, така и в света на човешките души непрестанно се борят за паството. Всеки примъква чергата към себе си.

- И хакерите ли не правят изключение от това правило? - подхвърли Максим.

Борис се усмихна:

- На хакерите нищо не им трябва. Те са си самодостатъчни. Правилно си забелязал, че в мрежата е трудно да се открият подробни описания на нашите методики, пък и въобще свестен разказ с какво всъщност се занимаваме. Защо е така? Защото не сме си поставяли за цел да се пропагандираме. Общуването вътре в нашия кръг ни стига. Дори и това, че за нас въобще стана известно, е досадна случайност. Затова сега не се опитваме да „разгръщаме“ своите знания, а просто оставяме малка вратичка към тях за онези, на които те действително са интересни.

- Но защо не направите свой сайт, където разбираемо да се описва всичко? Вече пет дни опитвам да се ориентирам във вашите материали, но почти нищо не успях да разбера.

По устните на Борис се плъзна усмивка:

- Пет дни е сериозен срок. А относно сайта: лично аз нямам желание да се занимавам с него, пък и сред другите хакери не познавам такъв, който ще поиска да си губи времето. Достатъчно е, че от време на време правим семинари, като предоставяме за открит достъп някои наши разработки. Повече от нас не може да се очаква. Колкото до кашата в твоята глава, готов съм да ти помогна, за да въведеш някакъв ред. - Очите му проблеснаха насмешливо. - Така че, ако имаш желание, можеш да ми задаваш въпроси.

- Добре, да започнем от самото начало. Въпрос първи: кои са хакерите на сънища и с какво се занимават?

- Хакерите на сънища са изследователи на непознатото - отговори Борис. - Опитваме да разберем архитектурата на мирозданието и да вникнем в неговите закони. Но за разлика от учените използваме магическо описание на света. Ученият оперира само с онова, което може да пипне, измери и обрисова, да забодее с карфица, да класифицира. За разлика от него магът внася в привичното описание на света нещо, което не може да се опише и опознае, пък и не може да се говори разумно за него. Кастанеда нарича това непознаваемо „нагуал“ - място, където обитава силата. Именно благодарение на нагуала обикновеният свят за мига се превръща в свят магически. А там е възможно всичко - като се започне от дреболии, например управлението на климата, и се завърши с по-сериозни неща като безсмъртието. Единственото съществуващо ограничение са пределите на твоята фантазия.

- А може ли да ми посочиш някои теми, върху които работят хакерите? - заинтересува се Максим.

- Те са много. Например една от групите разработва начини за прогнозиране и управление на събитията. Вече нещичко са постигнали, методиките им работят чудесно. Ето, погледни онази пейка... - Борис спря и кимна вляво от тях. - Искаш ли върху нея да кацне птичка? До десет секунди? Започвай да броиш! Хайде, не се стеснявай! Той се усмихваше. На Максим му се стори, че има някаква уловка.

- Сериозно ли? - попита неуверено той.

- Абсолютно. Впрочем може да не броиш повече... - Борис отново посочи пейката.

Максим погледна към нея - и трепна.

Пред очите му от клоните на близкото дърво върху облегалката ѝ кацна врабче. Поскача малко насам-натам, остана неподвижно за миг, сетне изпърха и отлетя.

Борис с любопитство погледна Максим:

- Как ти се стори?

- Интересно е - съгласи се той и двамата бавно продължиха напред. - Но може и да е просто съвпадение?

- Може. Но не е. Искаш ли още някакъв пример?

- Ако е възможно...

- Добре. До една минута при теб ще дойде човек и ще те попита колко е часът. Достатъчно убедително ли ще бъде?

- Може би... - Максим се замисли, като се опитваше да прецени вероятността за такова събитие. Да, нищо свръхестествено нямаше. Но пък за цялото време, откакто разговаряха, никой още не беше попитал колко е часът.

- Ето го, вече идва. Онова момче. - Борис посочи с леко кимане момчето, което ги приближаваше.

Според Максим възможността именно това момче да ги попита за часа беше нищожна. Дори се усмихна: какво ли щеше да каже Борис, когато то ги отmine?

Но то не ги отмина! Спря на няколко метра от тях, погледна часовника си и тихичко изруга - явно беше спрял.

- Извинете, бихте ли ми казали колко е часът? - обърна се момчето към Максим.

Борис стоеше безучастно, сякаш това въобще не го засягаше.

Максим мълчаливо показа циферблата - гърлото му беше пресъхнало и не можеше да издаде звук.

- Благодаря - момчето кимна и ги отмина, като в движение навиваше часовника си.

Борис хвърли поглед към Максим:

- Нещо да кажеш?

- Впечатлява - призна той. - Но как е възможно?

- Просто зная как е устроен този свят и какви закони го управляват. Това означава, че мога да манипулирам реалността. Именно това е знанието на хакерите на сънища.

Максим помълча няколко секунди, за да събере мислите си:

- Каза, че с това се занимава една от групите? Значи те са много?

- Зависи. Има няколко основни групи, в тях са онези, които започнаха движението на хакерите, така да се каже, бащите основатели - Борис се подсмихна. - Аз съм представител на една от тях. С всяка такава група са свързани няколко други, в които влизат хакери от второто поколение. Има и такива, които засега само се интересуват от нашата дейност, ориентират се в публикуваните ни разработки. Всички те са свързани с нас. В някои страни и градове има групи, които работят въз основа на същите идеи, но самостоятелно, без да сме свързани. Така че, общо погледнато, не сме кой знае колко много.

- Имам още един въпрос: за света на сънищата. Защо сте избрали именно него за своите изследвания? Дава ли той нещо в практичен план?

- Разбира се - отвърна Борис. Те бяха стигнали до края на алеята, обърнаха се и тръгнаха обратно. - Съновният свят позволява да се намерят ключовете към много от тайните на мирозданието.

Обикновено хората гледат на сънищата като на нещо несъществено, в най-добрия случай се опитват да ги тълкуват. Влез в която и да е книжарница и ще видиш, че е пълно с всякакви съновници. Хакерите подхождат другояче.

- Как?

- Да поседнем - Борис се отправи към близката пейка.

Максим се приготви да слуша и съжали, че няма диктофон, но се утеши с мисълта, че паметта му никога не го подвеждаше.

- В началото - продължи Борис - се опитахме да установим какви закони действат в съновния свят. Това беше трудна, но увлекателна дейност. Оказа се, че в съня на човек винаги съществува забрана за осъзнаване. Можеш ли да ми кажеш какво си сънувал снощи?

- Уж бях на лекции, после търсих в магазина резервни части за телевизори, после някой ме гонеше, но нищо повече не помня...

- Но знаеше ли, че спиш?

- Не - поклати глава той. - Сега разбрах какво намекваш: Кастанеда пише, че в съня си можеш да се осъзнаеш. Тоест да знаеш, че спиш.

- Точно така - съгласи се Борис. - Обикновено човек насън бива прехвърлян от сюжет на сюжет. В този смисъл прилича на сляпа марионетка. Кой обаче я управлява? Какво те ръководи насън и те заставя да правиш нещо?

Максим сви рамене:

- Не зная. Никога не съм мислил за това.

- Там е проблемът - кимна Борис. - Сънищата за нас са толкова обичайно нещо, че дори не се замисляме защо в тях нещо се случва именно така, а не иначе. Сънят си е сън, какво толкова да му мислим? А хакерите се замислиха и резултатът беше твърде интересен: всеки наш сън съответства на определена програма. Променя се сънят, променя се и програмата. Представи си как някой от време на време сменя дисковете в плейъра - в съответствие със записа на поредния диск ти се предлага един или друг сюжет на съновидение. И ти, понеже си послушна сляпа марионетка, дисциплинирано „озвучаваш“ този запис. Тоест, вършиш нещо, с някого се биеш, бягаш или гониш. Десетки сюжети, а в тях ти си главното действащо лице. При това нямаш възможност да промениш записа, той е достъпен само за четене – „Read only“, казано на компютърен език. Но щом нашите сънища се определят от някаква защитена програма, то веднага се появява въпросът: а не може ли тя да бъде пробита, „хакната“?

- Оттук и названието на групата: „Хакери на сънища“ - досети се Максим.

- Да - съгласи се Борис. - Какво съветва Кастанеда да правим, за да се осъзнаем насън?

- Да търсим ръцете си - уверено заяви Максим.

- Да ги видим насън. Правилно. Но какво представлява това действие, защо ни е то? Има ли смисъл?

Помага да разбереш, че спиш. Засега това разбрах. Борис продължи:

- Смисълът е в това, да вмъкнеш в програмата на съновидението своя малка програмка. „Вирус“, който бавно, но неотклонно ще върши разрушителната си работа. В края на краищата съновната програма ще аварира - и ти ще осъзнаеш, че спиш. Фактически ще се събудиш насън, съзнанието ти ще се освободи от контрола на съновната програма. Сънят ще се превърне в съновидение. Как мислиш, какво ще се случи после?

- Ще направя нещо в съновидението си. Нещо по своя воля.

- Да, но за кратко. Много скоро - след минути, или дори секунди, съновната програма ще забележи аварията. Ще се опита да възстанови статуквото, тоест: или ще загубиш съзнание и ще се потопиш в обикновен сън, или просто ще бъдеш изхвърлен от съновидението и ще се събудиш. Но все пак ще получиш трохичка опит. С времето, ако не правиш грешки, тези трохички ще стават все повече. Накрая ще стане нещо чудно: на съновната програма ще й омръзне да се занимава с теб и

просто ще прехвърли статуса ти на по-високо ниво. Тоест ще узакони съществуващото положение. Също като в живота. Колкото повече е нагушил някой крадец, толкова повече шансове има да стане депутат, губернатор, че и президент. Изборите окончателно ще укрепят новия му статус.

- Това вече е ясно - Максим се усмихна. - Макар че засега разговорите за съновиденията си остават за мен гола теория. Но вече започнах да търся ръцете си насън.

- Това с ръцете е добре, но мога да ти предложа по-ефикасен начин. Чете ли нещо за картографията на сънищата?

- Четох, но засега не съм се задълбочавал - призна Максим. - Наблягам върху Кастанеда.

- Това е добре. Но в практически смисъл се заеми с картографията на сънищата. Ако, разбира се, наистина те привличат тези теми.

- Привличат ме - отговори Максим. - И още как...

- Просто трябва да си дадеш сметка, че животът ти може кардинално да се промени. Нещо повече - може да загинеш и аз съм длъжен да те предупредя за това. Рискуваш вече само заради факта, че седиш заедно с мен на тази пейка. Това не е игра. Трябва да разбереш, че нещата наистина са сериозни.

- Разбирам - каза Максим. - Съжалявам само, че не узнах по-рано за хакерите на сънища.

Борис кимна.

- Естествено, приятно ми е да чуя това - каза той. - И все пак бъди предпазлив. Никой от твоите приятели и познати не бива да знае с какво се занимаваш. И разбира се, не разказвай за мен. Това е залог не толкова за моята, колкото за твоята безопасност. Просто ми повярвай!

- Вярвам ти.

- Тогава имам още една молба: както вече си разбрал, в интернет има множество най-различни форуми за съновидения и в някои от тях се обсъждат техники на хакерите на сънища. Моля те засега да не участваш в тези дискусии. Чети, но не се регистрирай в тях и не изпращай никакви съобщения.

- Опасно ли е?

- По-точно казано - може да бъде опасно. Затова бъди предпазлив.

- Добре, разбрах - Максим се замисли дали да зададе на Борис въпроса, който го интересуваше. Все пак се реши: - Искам да те попитам: тогава как избяга от интернет кафето? Що за методика беше това?

- Може да бъде наречена „телепортация“ - преместване в друго място на този свят. Макар хакерите да предпочитат израза „портал“. Ако умееш да отвориш портал, при опасност винаги можеш да изчезнеш, като преминеш на безопасно място.

- Трудно ли е да се овладее подобно умение?

- Трудно е - кимна Борис. - Но е възможно. А сега трябва да вървя, чака ме работа. Ще ти позвъня.

- До скоро. Желая ти успех.

Този път Борис тръгна не към подлеза, а нагоре по „Большая садовая“. Максим го изпрати с поглед, докато изчезна в навалищата.

Срещата остави у него твърде противоречиви чувства. Струваше му се, че Борис все се колебае и го преценява. Може би и затова не му даде телефона си. Значи все още не му се доверяваше? Нормално - как да вярваш на някого, когото не познаваш?

Доверието трябва да се заслужи.

Втора глава

Легионът

Преди десет-петнадесет години това беше обикновена вилна зона. Тиха, уютна, с плитка и

много красива рекичка, в която децата обожаваха да шляпат и пляскаат. Но след време мястото беше харесано от съвсем други хора. Те не се интересуваха от картофи и репички и въобще не горяха от желание да разкопават лехи. Просто тук им хареса.

Вилните парцели се изкупуваха един след друг. Ако някой не искаше да се раздели със своя, отначало вежливо го молеха да премисли - това обикновено беше достатъчно. С упоритите разговаряха другояче - говореше се, че някои от тях така и не били намерени после, блатата наоколо нямаха чет...

По този начин за десетина години в уютния горски рай израсна елитно крайградско селище. Най-престижните вили се разположиха по брега на реката. Собствениците им сякаш се съревноваваха по разкош. За обикновени хора входът беше забранен - пътят към селището беше преграден с бариера, до която винаги дежуреха охранители.

Тази къща външно с нищо не се различаваше от другите - същото налудничаво охолство, същото желание да се покаже кой кой е в този свят.

И все пак сградата не беше съвсем обикновена. Ако човек се вгледаше внимателно, можеше да забележи и двете сигнални полоси, и видеокамерите на подстъпите към нея. Покрай тежката кована ограда се разхождаше двойка бултериери, които мрачно оглеждаха наоколо. Отвътре при входните врати се бяха разположили двама охранители, други двама дежуреха до верандата. Гостоприемство, няма що!

На втория етаж, в уютен кабинет, украсен с картини на световни майстори, разговаряха трима души.

Високият и костелив господин на около четиридесет и пет години, в скъп халат и меки чехли, беше домакинът. Той седеше в любимото си кресло, бавно подръпваше от лулата си и пускаше към тавана струйки дим. Погледът му излъчваше спокойствие, но в него се чувстваше странна тежест, сякаш беше пълен с олово. Замислено слушаше своите гости и понякога задаваше уточняващи въпроси.

Другите двама не изглеждаха така внушително.

Единият, на около четиридесет години, мачкаше в ръце носна кърпа и от време на време изтриваше капки пот от челото си.

Другият, дебеличко човече с подпухнало лице, се опитваше да избегне погледа на домакина - откровено се страхуваше от този мрачен, мълчалив човек.

- Е, добре... - Той извади лулата от устата си. - Да допуснем, че наистина е така и той повече не се появява в интернет. Но нали не е сам, има някакви контакти с другите хакери или с онези, които ги подкрепят. Крамер, вие ме учудвате... доколкото си спомням, наскоро се хвалехте, че имате прекрасни специалисти. Ами в такъв случай работете - трябват ми резултати, а не глупави оправдания! Разбивайте чекмеджета, преглеждайте кореспонденция, подслушвайте телефонните разговори на всички, които по някакъв начин са свързани с хакерите! Няма как Слай да е изчезнал безследно. Все ще се покаже някъде. Помнете, скъпи ми Крамер - няма да ви простя втора грешка! И без друго съсипахте доста неща.

- Но тогава не знаехме, че той може да отваря портали! - понечи да се оправдае събеседникът му. - Нали не е нормално? Кен ни убеждаваше, че Слай не би могъл да го направи, защото били необходими специални условия...

- Вашият Кен е кръгъл идиот - каза стопанинът и пусна облаче дим към тавана. - Просто трябваше само да ми съобщите, че сте открили Слай. Тогава аз щях да обмисля операцията за залавянето му. А какво направихте вие? Прииска ви се да ми се подмажете, решихте сам да го хванете. Глупаво, Крамер! И непростимо. През цялото време забравяте кой е насреща ви. Дали пък не остарявате?

- Трябваше да действате бързо! - възрази Крамер. - Можехме отново да го изгубим, затова наредих залавяне. В края на краищата такива решения са от моята компетентност.

- Аз решавам какво е от вашата компетентност и какво не е. Защо не ми съобщихте за писмото на Айрис?

- Но в него не пишеше нищо за Слай!

- Крамер, учудвате ме. Започвам да съжалявам, че ви възложих тази задача. Хакерите явно не са лъжица за вашата уста. Ако способностите ви са недостатъчни, за да оцените сам ситуацията правилно, просто намерете кадърен анализатор. Защо узнавам за отпътуването на Елза две седмици след завръщането ѝ?!

Събеседникът му мълчеше с наведени очи.

- Ами ако е била при хакерите? Вие даже не сте благоволили да узнаете къде е пътувала... - В гласа на домакина се мярна раздражение.

- Елза не е от хакерите - тихо отвърна Крамер. - Не можем да следим всички, които се интересуват от техните методи.

- Защо не можете? Пари ли не ви достигат? Кажете и ще ви дам още!

- Парите стигат. Добре, ще събера още хора. Ще следим всички, до които се докопаме.

- Надявам се - домакинът отново захпа лулата си. - Всичко това започва да ми омръзва.

- Обещавам, че такива грешки повече няма да има - рече Крамер.

- Радвам се да го чуя. След два дни очаквам от вас пълен писмен отчет за ситуацията. И не забравяйте, че поредният сериозен провал ще бъде финалният в кариерата ви. Сега вие, Волдемар Владимирович. - При тези думи мълчащото досега пълничко човече се накокошини. - Доколкото си спомням, предишната седмица ми обещахте подробна информация за перспективните договори на нефтената компания. Така и не получих тази информация.

Човечето нервно закърши ръце:

- Виждате ли, господин Дагс, възникнаха някои технически трудности. Нашият човек там сега е командирован в Иран, а без него нямаме достъп до нея. Но веднага щом се върне...

- Защо не се погрижихте по-рано? След седмица вашата информация няма да струва пукната пара. Или смятате, че плащам за черните ви очи?

- Господин Дагс, всичко ще бъде изпълнено, обещавам. Той ще се върне след два дни, и още в понеделник... не, в неделя вечерта цялата информация ще е на бюрото ви.

- Да се надяваме - уморено въздъхна домакинът, като го гледаше с отвращение. - Крамер, имам въпрос към вас. Преди половин година обещахте да организирате младежки спортен клуб в източния район. Доколкото зная, този клуб и досега го няма. Каква е причината, липса на инструктори?

- Инструкторите са налице, обаче се появи проблем - Крамер изтри челото си с кърпата. - Подходящи помещения има само в Двореца на културата, но там вече всичко е заето.

- Не може ли да се очисти някое?

- Опитяхме се - намръщено отговори той. - Обаче там са едни такива яки, от фолклорната група, дето скоро ги даваха по телевизията. Тридесет души. Опитяхме да си поговорим с тях, но...

- Отнесохте тупаниците - довърши вместо него Дагс.

- Какво можем да направя? - попита злобно Крамер. - Да ги изпозастрелям?

- Крамер, учудвате ме. Няма ли други методи? Разберете как стои въпросът с наема им, със сметките за парно и другите глупости от този род. Аз ли да ви уча? Притиснете директора, нека той ги изхвърли като мръсни котета. Обещайте му безплатен ремонт, ако трябва, пари му дайте в края на краищата!

- Директорът не става за тия неща - навъсено отвърна Крамер. - Някаква жена, дребна една такава. Тя самата е филоложка, та държи на фолклора, все едно си стиска гащите.

- Все пак се постарайте да измислите нещо - например чрез отдела за култура. Трябва да подготвяме някъде младите си кадри. - Стопанинът се облегна в креслото и пусна облаче дим към тавана. - Господа, свободни сте! И се постарайте следващия път да ми донесете добри новини.

Картографията на сънищата се оказа увлекателно занимание. Доколкото Максим успя да разбере, хакерите на сънища обичаха да използват в работата си различни хитрости - „трикове“, както самите те предпочитаха да ги наричат.

В случая бяха постъпили по същия начин. Основна цел беше осъзнаването в съня, но вместо по примера на Кастанеда да търсят насън ръцете си, те предлагаха да се състави карта на съновния свят. Фактически бяха заменили досадното търсене на ръцете с твърде интересно действие. А там, където има интерес и увлечение, обикновено се получава добър резултат.

Първата крачка в картографията на съня беше воденето на дневник, в който редовно се записваха всички сънища. Но главното внимание бе насочено не към сюжета, не към случките, а към местностите, където се разгръщаха събитията. Сюжетът се нахвърляше накратко, мястото обаче се описваше и рисуваше най-старателно. Когато се събираха няколко десетки сънища, можеше да започне съставянето на картата и мозайката от съновни ландшафти да се обедини в единно цяло. Важен беше не толкова крайният резултат, колкото ангажираността с тази работа.

Отначало върху картата имаше много бели петна и повечето от парчетата ѝ въобще не можеха да се напаснат. Но ако се вярваше на теорията, по-късно всички тези петна постепенно щяха да се запълнят и съновната страна да придобие известни очертания. Тук настъпваше твърде важен момент - когато се озове в поредния сън, човек изведнъж си спомня, че вече е бил по-рано на това място. Вниманието му веднага надделява и той „се събужда насън“ - тоест придобива осъзнаване, простият сън се превръща в съновидение.

Засега Максим не можеше да определи какво представлява съновидението, но самата идея да бъде изработена карта на съновния свят му хареса. И той с ентузиазъм се залови за тази работа.

Нямаше желание да чака, докато се натрупат нужното количество сънища, затова просто започна да си спомня какво е сънувал напоследък. Странно, но се оказа, че паметта му пази дори множество детски сънища - и той, разбира се, веднага ги записва. С местностите нещата не бяха толкова добре, затова накрая събра около десетина от тях, в чиято точност беше уверен. Не намери подходящ картон, но откри една стара географска карта, чийто гръб очевидно бе най-подходящата територия за картографиране на сънища.

Както и предупреждаваше теорията, засега Максим не успя да свърже парчетата от различните местности. Но не се отчая. Разпредели ги, доколкото можеше, по картата и започна да чака нови.

Сънища имаше, но не кой знае колко. По-точно казано, просто не запомняше повечето от тях. Понякога, будейки се нощем, ги помнеше и в най-дребните им детайли. Но щом сутринта отвореше очи, от тях в най-добрия случай бяха останали жалки откъси.

Наложи се да смени тактиката.

Сега до леглото му винаги имаше масичка с лист и химикалка. Когато се събудеше нощем и помнеше някакъв сън, веднага го записваше - кратко, с по няколко думи. Дори не се налагаше да пали лампата, достатъчна беше светлината на стенния електронен часовник. Сутринта отново нищо не помнеше, но щом погледнеше записките си, в съзнанието му веднага изплуваха някакви образи - тази нишка се оказваше достатъчна, за да си припомни съня. Броят на знаците, които рисуваха върху съновната карта, бързо започна да расте.

От срещата с Борис измина близо седмица, но нямаше никакви вести. Започнаха да го налягат неприятни мисли. Допускаше, че може би не му е харесал и той е решил да прекрати контактите си с него. Всеки ден очакваше да звънне телефонът.

Засега не успяваше да се осъзнае насън и това силно го дразнеше. Когато четеше в интернет съновните форуми, оставаше с впечатлението, че почти половината участници там са съновидци. Та с какво бе по-лош от тях? Защо те успяваха, а той не?

Така изминаха почти две седмици. От Борис нямаше никакви вести. Максим вече започваше да свиква с мисълта, че хакерската му епопея е приключила още в началото.

Тази нощ той си легна доста късно - препрочиташе Кастанеда. Угаси лампата и дълго лежа с мисълта защо не успява да проникне в страната на сънищата. Нали вече знаеше, че всички тези чудеса са реално възможни. С тези мисли заспа.

Видя сън. Вървеше по брега на река, а вляво от стръмния склон стърчаха костите на някакви древни животни. Той се приближи към тях и потърси зъб или нокът - струваше му се, че това ще е интересен сувенир.

Зад гърба му се чу глас:

- Аха, ето къде си бил...

Максим се обърна. Пред него стоеше Борис.

Беше в сини джинси и тъмна риза, в пояса му бе затъкнат малък кинжал. Странно, че ходеше така, всеки милиционер можеше да го спре.

- Какво е това? - Борис с любопитство огледа костите.

- Мисля, че са кости от гущер - отвърна Максим. - Искам да намеря нокът.

- Кости? - учуди се Борис. - Къде виждаш кости?

Максим объркано погледна брега. Вярно - нямаше никакви кости. Единствено полуизгнили дънери - явно след срутване склонът беше затрупал някаква сграда. Той се наведе и вдигна един ръждив гвоздей, видя наблизко парче от счупена подкова.

- Навярно тук някога е имало ковачница - Максим подаде гвоздеа на Борис.

- Тук не е имало никаква ковачница - възрази той. - Ще се наложи да ти помогна малко. Дай ръцете си! - И го хвана за китките.

Максим изпита твърде странно чувство. Може би трябваше да направи нещо, но не помнеше какво точно. Озърна се мъчително наоколо, погледна в блестящите очи на Борис. Те сияеха, а целият му облик излъчваше сила. Разбира се, та нали беше хакер на сънища...

Хакер на сънища.

Сънища.

Сън...

Последно усилие - и Максим зашеметено се озърна наоколо.

- Добре дошъл в страната на виденията - Борис пусна ръцете му и се усмихна. - Как се чувстваш?

- Нормално... - Максим продължаваше да се оглежда и възторжено разбра, че наистина спи. В същото време това не беше сън, съзнанието му работеше съвсем нормално.

- Намираш се в съновидение - обясни Борис, сякаш четеше мислите му. - Аз не съм в града, наложи ми се да замина за малко. Ще се върна следващата седмица. Реших да те посетя в съня ти. Но имай предвид, че в момента съновиждаш чрез моята енергия. Трябва да се научиш да го правиш сам.

- Да, разбирам...

- Колкото до костите или тези дъски - Борис побутна с крак една греда, - това е само илюзия. Някога ще се научиш да виждаш истинската същност на нещата, които те обкръжават. О, викат ме... трябва да бързам, чака ме работа!

И го тупна по рамото:

- Ще се видим след седмица. Забавлявай се! - Той се усмихна, обърна се и изчезна.

Пред Максим веднага падна мъгла. Стана му трудно да поддържа концентрацията си. След още няколко секунди всичко започна да се размива.

Отвори очи.

Беше в леглото си. Върху стената все така светеха зелените цифри на електронния часовник - четири часът и тридесет и две минути. Впрочем това не го интересуваше. Лежеше и се усмихваше, защото душата му беше изпълнена с възторг от необикновения сън. Направо съновидение! За такива неща във форумите се говореше примрало, като за висш съновен пилотаж.

Не успя да заспи повече, защото емоциите го бяха завладели изцяло. Сега знаеше какво

представяват съновиденията. И реши, че на всяка цена ще стигне до тях самостоятелно.

Поредната среща с Борис пак беше неочаквана. Беше хубав неделен ден и слънцето просто мамеше навън. Отначало Максим отскочи до пазара за части, после надзърна в магазините. Към обяд се озова до градския парк.

Можеше и да го отмине. Но желанието му да се разходи под сенките на дърветата беше тъй силно, че той се колеба само за миг, след което тръгна към централната алея. В неделния ден тук имаше доста хора, затова почти веднага свърна към една по-отдалечена странична алея - обичаше да се разхожда сам. Знаеше, че Борис не е тук, и затова трепна, когато го видя върху пейката пред себе си. Не се усъмни и за секунда, че е той. Борис не беше сам. До него седеше високо и тъмнокосо момиче. Явно той беше казал нещо весело, защото момичето шумно се смееше.

Максим се почувства неловко, очевидно се беше озовал тук в неподходящ момент. Все още имаше време да се обърне и отдалечи, докато не са го забелязали. Така и щеше да направи, но в този момент Борис го видя и махна с ръка. Направи го така спокойно и делнично, сякаш отдавна знаеше за присъствието му. Трябваше да отиде при тях.

- Добър ден - поздрави Максим и любопитно погледна към девойката. - Здравей, Борис. Не очаквах да те видя тук.

Борис стисна ръката му:

- Привет. Запознайте се, това е Айрис. Сядай!

Максим се настани до Борис. Момичето през цялото време го разглеждаше с лека усмивка.

- Значи това е нашият млад талант? - попита тя. - Засега нищо особено. Очаквах повече.

- Несправедлива си - засмя се Борис. - Спомни си каква беше ти пред пет години.

- Аз бях удивително красива и очарователна - отговори девойката, като продължаваше да гледа Максим. Зеленият ѝ поглед беше тъй силен, че буквално го притискаше към земята. - А сега съм още по-красива. Не е ли така?

- Разбира се - побърза да се съгласи Борис и се обърна към Максим. - Не обръщай внимание на шегичките ѝ. Айрис е сталкер и в това си качество може да бъде всякаква. Засега обаче предпочита да е настървена котка.

- Просто мъжете припадат от този образ - обясни Айрис. И аз мога да ги въртя на малкия си пръст.

- Не всички - уточни Борис.

- Така е. Но изключенията само потвърждават правилото. Нали, момче?

Въпросът беше насочен към Максим. Той неволно се намръщи. Каквото и да отговореше, щеше да изглежда глупак. Да каже, че не е момче - глупаво. Да отговори на въпроса - значи безропотно да приеме „момчето“, а тази госпожица му е връстница и не бива да ѝ се позволява да се държи така безцеремонно.

- Вестникът пише, че реколтата от банани в Африка тази година е добра - отговори той. - Маймуните няма да умрат от глад.

Борис и девойката се спогледаха и се разсмяха. Борис даже изръкопляска, очите му доволно блеснаха. Айрис се смееше, отметнала глава назад. Максим неволно отбеляза колко е красива шията ѝ.

- Казах ли ти? - рече Борис. - Боговете никога не грешат. И забележи, че той дойде тук в точния час.

- Не е зле - съгласи се Айрис. Тя вече не се смееше, а от упор го разглеждаше и пред бездънните ѝ зелени очи Максим се чувстваше доста неуютно. - Добре, момчета, аз трябва да вървя. Искам да отскоча и до солариума.

Тя грациозно стана от пейката и се протегна. Нямахше как да не се забележи стройната ѝ фигура.

- До утре, Слай! А с тебе ще се видим пак.

Подари на Максим вълшебен поглед, праметна на рамо изящната си кафява чантичка и тръгна към изхода на парка.

Походката ѝ беше върхът на съвършенството. Той я гледаше омагьосан, докато тя се скри от очите му.

- Котките са я научили да ходи така - обади се Борис и върна Максим към реалността. - Надявам се, че не ѝ се сърдиш?

- Тя също ли е хакер на сънища?

- Да, от най-добрите. В моята група е.

- Колко души сте в групата?

- Шестима.

- Организираните сте така, както описва Кастанеда?

- Не съвсем. При Кастанеда на всеки член се отрежда определена роля и всичко зависи от общата енергия на групата. Нашият подход е по-различен. Изхождаме от мисълта, че поначало човек е способен да постигне всичко сам и в това отношение съдбата му не зависи от тази на други хора. Нашите групи са общности от хора, свързани с приятелство и взаимни интереси. При отделни експерименти използваме общата енергетика на групата, но не я издигаме в принцип.

- Ясно... Айрис също ли живее тук, в Ростов?

- Не, тя е от Белгород. С нея сме тук по работа. Внимавай, тя е упорита. Щом хвърли око на нещо, край - ще го има.

- Да хвърли око на нещо, значи да го поиска. Но няма маговете имат желаниа? - Максим с интерес погледна събеседника си.

- Виж... Кастанеда, разбира се, говори интересни неща, но нито един принцип не бива да се издига в абсолюти. Нали да се откажеш от желанията така, както ти разбираш това, означава да се откажеш от този свят, да издигнеш преграда между себе си и него? Но това не е изход от проблемите; и човекът, който се фука с това, че не притежава нищо, само си придава важност. Въпросът не е какво притежаваш и дали въобще притежаваш нещо, а как се отнасяш към това? Мога да кажа, че мнозина хакери, включително и аз, не сме бедни хора. Но се отнасяме към богатството не като към самоцел, а като към средство, позволяващо ни да живеем според желанията си, а не така, както ни диктуват обстоятелствата. При това разглеждаме умението да си подсигуриш достоен живот като практическо упражнение в хакерския стелкинг. А колкото до Айрис - в интонацията на Борис се появи весела нотка, - нейното ниво е толкова високо, че сама избира какви желаниа да има. И е винаги безупречна - помни това, ако някога се опиташ да съдиш постъпките ѝ.

- Аз и не ги съдя - сви рамене Максим.

- Аз и не те обвинявам - подсмихна се Борис. - Говорим си.

- Ясно... Много ли хакери има в Ростов?

- Засега нито един - Борис поклати глава. - Може би ти ще си първият.

- И все пак кои бяха онези хора? Или е тайна?

- Не, не е тайна - Борис се замисли. - Проблемът е, че този свят е значително по-сложен, отколкото ни се струва. Никой от нас не може да го възприема цялостно. Обикновено боравим с неговия доста окастрен модел, който се е оформил в нашето съзнание. Погледни - слънце, дървета, синьо небе. Деца ядат сладолед, птички пеят. Направо идилия. Ала това е само част от цялото. И ако ние с теб в момента не възприемаме нещо, това не означава, че то не съществува. Според теб как ние си съставяме впечатление за едни или други събития?

- Въз основа на това, което виждаме и чуваме - отговори Максим, без да разбира накъде клони Борис. - Четем вестници, гледаме телевизия. Слушаме радио.

- Безспорно е, че е така. Ако някъде се води война, ние узнаваме за нея от телевизията и вестниците. Ако нямаше информация, нямаше как да се досетим какво се случва. Съгласен ли си?

- Да - кимна Максим.

- Добре. Сега помисли колко събития са прелетели безследно покрай вниманието ти само защото за тях никой никога нищо не е споменал. Тези събития реално са се случили и се случват, но ти нищо не знаеш за тях. Както не знаят и повечето хора. При това най-важните тайни остават зад кадър. Може би някъде тук, съвсем наблизко, в тази минута се случва нещо съдбоносно, но ние нищо не знаем за него...

Борис отново замълча и след доста дълга пауза продължи:

- Някъде около деветдесет и шеста година усетихме присъствието на твърде силна организация. Отначало решихме, че е ФСБ, но скоро стана ясно, че тези хора нямат отношение към държавните спецслужби. Точно по това време работехме с така наречените „Хроники на Акаши“ - информационните полета на Земята. Взетата от там информация ни помогна да се ориентираме в ситуацията. Когато отделните парчета от мозайката се събраха в цялостна картина, честно казано, се обърахме. Стана ясно, че съществува могъща организация, наречена „Легионът“. Всъщност, това е истинско световно правителство - именно Върховните господари на Легиона определят повечето от събитията, които се случват в света. В днешно време всяка държава е повече или по-малко под негово влияние. Докато съществуваше Съветският съюз, територията му беше практически недосегаема. Затова Йерарсите на Легиона - неговите Върховни господари, разработиха и проведеха операция за разрушаването му. Това им се удаде напълно и съветската империя престана да съществува. Сега легионерите се стремят да разрушат Русия и върху територията ѝ да се появят няколко дребни държавици под техен протекторат. През последните десет години те забележимо активизираха дейността си.

- Но защо им е това? - попита Максим, все още скептично настроен към думите на Борис.

- Те много добре разбират, че ако не успеят да покорят Русия сега, може и да нямат друг шанс. Те се страхуват от нас, имам предвид руския народ. Ние не осъзнаваме своята уникалност; просто в хода на историята руският народ не само не е разпилял духовния си потенциал, но и го е увеличил, което народите от Запада не са успели да сторят. Ние живеем със Сърцето - те с Ума. В нашата душа има Бог, в тяхната - Долар. Те са изгубили душата на нацията си, онази своя част, без която човек все повече потъва в бездната на технократичния свят и в дълбините на мрака. Остава им само едно: максимално да грабят от това, с което разполагат, и сетне да опитат заедно със себе си да повлекат и нас в пропастта на мракобесието. Само фактът, че съществува независима и православна Русия, им действа като червено на бик. Ето защо в момента против нея са хвърлени огромни сили. Всичко това се е превърнало в своеобразен кръстоносен поход и срещу нас са се обединили даже бивши непримирими врагове. Целта им е обща: да смачкат Русия, пък после ще се разберат помежду си. Максим каза:

- Склонен съм да повярвам, че Русия не е обичана кой знае колко. Но това, което говориш, звучи прекалено фантастично. Врагове, заговори... А милицията, ФСБ? Те не Противодействат ли на легионерите?

- Нещата не са толкова прости. Проблемът е, че в повечето случаи легионерите действат под прикритие. Примерно отделен чиновник или мафиот може и въобще да не подозира, че служи на Легиона. Мнозина въвлечени, малцина посветени - това е принципът им. Използват твърде ефикасна схема за завземане на управлението: издигат на виден пост свой човек, след което цялата възглавявана от него структура започва да работи за Легиона. Именно това се е случило с много регионални управления на вътрешните работи - ръководят ги легионери. Легионерите превземат съдилищата, прокуратурата, данъчните служби, охранителните фирми. Мнозина кметове и губернатори са техни членове. Единствената структура, която реално може да се противопостави на Легиона, е ФСБ. Но тази ѝ дейност си има своята специфика - с борба срещу Легиона се занимава секретен отдел, затова и обикновените сътрудници на ФСБ нищо не знаят по въпроса.

- Добре, обаче какво отношение има всичко това към вас? Борис не отговори веднага, явно събираше мислите си:

- Това е сложен въпрос. Хакерите изследват на първо място неизвестното. Когато узнахме за Легиона, категорично решихме, че борбата с него не ни засяга. В този свят има твърде интересни неща, за да си губим времето с разни негодници. И щяхме да се занимаваме единствено с тях, ако самият Легион не беше спрял вниманието си върху нас. Те се заинтересуваха от нашите разработки и

в ултимативна форма ни предложиха да споделим с тях резултатите от изследванията. Естествено, ние отказахме. Тогава те ни обявиха война. Бяхме поставени пред избор: или да загинем, или да се подчиним. Накрая избрахме третия вариант: активната съпротива.

Разбира се, подходихме по своему към проблемите. В началото анализирахме обстановката и открихме странна картина: оказа се, че някои градове са учудващо приветливи за живеене, а други въздействат твърде негативно върху хората. Хакерите се опитаха да изяснят причините за това и стигнаха до следния извод: животът в един град пряко зависи от това, какви са хората в него. Уж банална истина, но зад нея се крият важни подробности. Оказа се, че всеки град има своя *аура*, енергия. Щом енергията е добра, тя автоматично модулира с благотворните си вибрации аурата на жителите. В такъв град дори лошият човек постепенно се избавя от недостатъците си - средата просто не му позволява да разваля още характера си. И обратно, ако добър човек се озове в пропит със зло град, това заплашва да огруби душата му. Но най-учудващото откритие беше, че духовната атмосфера даже на някой голям град може да зависи от енергията само на един човек. Започнахме да изучаваме този феномен и в резултат създадохме групата на Пазителите. Пазителят е човек, който има задача да поддържа добра духовна атмосфера в даден град. Изследванията посочиха, че за Пазители най-подходящи са жените поради особеностите на тяхната енергия. Всеки Пазител преминава специална подготовка, след което се премества да живее в град с духовно увредена атмосфера. Заедно с него отиват още двама хакери. Тримата стават ядро на бъдеща група. Там, където се появи Пазител, животът на хората се подобрява. Ако този опит се разпространи навсякъде, на легионерите ще им се наложи да си вървят, защото просто няма да имат подкрепа в обществото. Борис отново замълча. След малко добави:

- За съжаление до този финал е още твърде далеч. Легионът е много силен и не можем да му се противопоставим открито. Затова се налага да спазваме максимална предпазливост.

- Взаимодействате ли си с ФСБ? - попита Максим.

- Какво да ти кажа... ФСБ е доста своеобразна организация. Момчетата там си имат свой подход към живота и специфичен възглед за нещата. Те са хора на държавата и за тях защитата на нейните интереси е по-важна от интересите на конкретния човек. Именно на тази почва неведнъж сме имали конфликти. Не сме против да им помагаме с каквото можем, но не обичаме да ни използват в чужди игри. Свикнали сме да бъдем равноправни партньори, а ФСБ винаги се стреми да контролира. За нас това е неприемливо, затова и до този момент нямаме приятелски отношения с хората й. Може да се каже, че сме между два воденични камъка - ФСБ и Легионът.

- Казваш, че ФСБ се опитва да ви използва. Значи там вярват в магията? Борис се усмихна:

- Момчетата там са убедени прагматици. За тях не съществуват нито вяра, нито неверие. Те оперират само с факти. Фактите говорят, че в магията има рационално зърно. Още по времето на Съветския съюз бяха организирани няколко секретни изследователски института, които се занимаваха с проблемите на парапсихологията. Всички те, разбира се, бяха подчинени на специален отдел във ФСБ. Подобни изследвания се извършваха и в САЩ. В крайна сметка се появи още един фронт на противопоставянето между САЩ и Съветския съюз - магическият. Щатите заделяха огромни средства за тези изследвания. Съюзът харчеше значително по-малко. В резултат загубихме тази война, което на свой ред доведе до разпадането на Съветския съюз. Руските специални служби си направиха изводи и сега се отделя много по-голямо внимание на изследванията в областта на парапсихологията. Руската школа в парапсихологията - по точно, във военната парапсихология, сега отново излиза на челни позиции, което влияе и върху състоянието на страната. За Легиона това е абсолютно неприемливо, ето защо сега против Русия са хвърлени толкова сили.

- Разкажи ми по-подробно за Легиона.

- Естествено, трябва да познаваш врага. Той представлява твърде силна и разклонена структура. Главната й особеност е в това, че цялата върхушка на организацията има пряко отношение към магическия свят. В този смисъл Легионът е магически орден. Разбира се, това не се отнася за редовите му членове, те са обикновени пешки. Начело е Върховният йерарх. На него е подчинен Съвет на йерарсите, съставен от дванадесет души. За всяка страна отговаря Владетел. На следващото, по-ниско ниво са Кураторите, които отговарят за конкретни направления от дейността. Следват Наместниците - те ръководят регионалните подразделения на Легиона. Такива има почти във всеки голям град.

- В Русия също ли има Владетел?

- Да. Всичко тук се ръководи от Дагс, който е назначен за Владетел преди осем години. Отговаря за републиките от бившия Съветски съюз.

- Дагс също ли е никнейм?

- По-скоро - магическо име. В света на магията не е прието да се използват истинските имена.

- Ти каза, че Легионът представлява световно правителство. Но как се отнасят към това европейските страни? Нали там има солидни демократични традиции... Едва ли Франция и Англия ще търпят някой да се меси в работите им.

Борис поклати глава с престорен укор:

- Прекалено вярваш на легенди. Демокрацията съществува само в болните мозъци на хора, които не виждат по-далеч от собствения си нос. Виж какво става в света! Проследи не отделни случки, а общите потоци на събитията - и ще разбереш, че съм прав. Легионерите отдавна са си поделили света, при това не даже на сфери на влияние - те смятат това за отминал етап, а според предназначението, което дават на отделните региони. На Русия е отредена ролята на суровинен придагък, нищо повече. Виж само как през последните десетилетия ни отнемат съюзниците, изтласкват ни от различни райони по света. Само наивен човек може да смята това за случайност. Сега такива мероприятия се набелязват върху цялото Пространство на бившия СССР; това може да бъде поредица от държавни преврати в бившите съюзни републики - легионерите искат да имат там управници, които са им верни.

- САЩ ли ръководят световното правителство?

- Точно обратното - то контролира САЩ. Докато на световното правителство са му изгодни силни Съединени американски щати, те ще бъдат такива. Но е достатъчно да бъде променена конюнктурата - и за САЩ също ще настанат трудни времена. Световното правителство е наднационално и интересите на един или друг народ не означават нищо за него.

- Ама в Русия наистина ли има легионери? - Гласът на Максим потрепна.

- Никнат навсякъде, където не ги сееш. Има, и то доста.

- Не те ли е страх да си тук сега, в този момент?

- Засега не. Винаги знаая, когато приближава опасност. Нали никога не пресичаш, ако свети червено. Така и аз - щом видя червена светлина, чакам, докато стане зелено.

Максим се усмихна.

- Какво му е смешното? - учуди се Борис.

- А, нищо... Само си помислих, че ако не бях се отбил днес тук, нямаше да видя Айрис и да узная толкова интересни неща.

- Непременно ще кажа на Айрис, че си я поставил на първо място. Колкото до нашата среща, тя изобщо не е случайна. Нали си чел Кастанеда - спомни си как неговият учител дон Хуан го чака на пазара. И Кастанеда отива там просто защото не може да не отиде. Така е и в нашия случай - аз поисках да се срещна с теб и двамата с Айрис дойдохме тук. Побъбрихме си, а в това време ти се появи.

- Но аз се оказах случайно тук - възрази Максим. - Можех изобщо да не дойда.

- Обаче дойде. Именно това е магията - умение да се манипулира реалността. Спомни си врабчето и онова момче с часовника. В този смисъл ти не си нещо различно от тях. Надявам се, не се обиждаш ...

- Не, но все пак ми е малко страшничко.

- По принцип магията е странно нещо - Борис се надигна от пейката. Максим го последва. - Е, поприказвахме си. Пак ще се видим.

Той смигна на Максим, тупна го по рамото и бавно си тръгна.

Максим гледаше след него, докато се скри. После се озърна - слънцето грееше, в клоните на

дърветата врабчета звънко се караха помежду си. Наблизо се чуваше детска глъч. Привична, радостна картина - и на нейния фон колко далечни и илюзорни изглеждаха разговорите за някакви легиони и световни правителства, за наместници и владетели.

Максим бавно тръгна към изхода на парка, потънал в мислите си. Чак когато се озова на „Большая садовая“, се сети за още нещо - че всъщност може би именно тишината и спокойствието в този свят са илюзия.

Борис звънна още в понеделник. Максим вече бе свикнал между срещите им да изминава поне седмица, затова гласът в слушалката беше приятна изненада.

- Искаш ли да летиш до Сибир? За около три дни? Разходите са за сметка на фирмата.

- Нямам нищо против - съгласи се Максим. - А къде по-точно ще летим и какво ще правим?

- Ще летите с Дана, тя е от нашите. Разбира се, все още можеш да се откажеш, ако тези игри не ти харесват.

- Борис, вече ти казах, че съм с вас. Да оставим тази тема!

- В такъв случай да се видим след час пак там, в парка? Ще обсъдим подробностите. Максим погледна часовника си. Тази вечер имаше поръчка, но времето щеше да му стигне.

- Ще дойда.

- И си вземи паспорта - посъветва го Борис. - Трябва да купим билетите.

Максим остави слушалката и замислено се почеса - ама че работа... От една страна, предложението леко го стряскаше със своята неочакваност, откъде накъде Сибир? В същото време предизвика у него направо детски възторг - май наистина го бяха приели в групата! Пък и какво значение има защо ще пътуват? Трябва - и толкова.

Докато отиваше към парка, Максим мислеше за предстоящото пътуване и че ще види тази Дана - още една от хакерите на сънища. Интересно, каква ли е?

Борис вече го очакваше на пейката:

- Привет, сядай!

- Здравей! - Максим седна, извади паспорта и му го подаде.

- Не се ли боиш, че ще изчезна с него?

- Не, ще кажа, че са ми го откраднали. И ще опиша отличителните ти белези в милицията.

- Добре, очаквам да ме питаш нещо. Не може да нямаш въпроси.

- Аз винаги имам купища въпроси. Например къде ще летим и какво ще правим там?

- Ще летите до Светломорск.

Максим се замисли. Никога не беше чувал за подобен град в Сибир.

- Не си напрегай мозъчните гънки - засмя се Борис. - Няма такъв град на картата. Заради сигурността преименувахме градовете, където живеят хакери. Много е удобно, понеже дори някой да разбере, че в Светломорск живеят хакери, това нищо няма да му говори. Просто, но ефикасно. А всъщност Светломорск е Новосибирск.

- А защо именно „Светломорск“? Новосибирск не е на море, наблизо има само езеро.

- Така подбираме названията, че никой да не се досети за какво всъщност става дума. Имаме си Южногорск, Сибирск, Кленовск, Перушиново. По названието никога не можеш да се сетиш къде се намира един или друг град.

- Перушиново? - Максим даже се засмя. - Това да не е Москва?

- Не, Перушиново е Одеса. Измисли го Карина, тя е от новите, живее там. А Москва е „Борисовск“.

- В твоя чест ли? - любопитства Максим.

- Именно. Доста подходящо име, никому нищо не говори. Как да се досетиш, че е Москва?

- Ясно - кимна Максим. - И какво ще правим в този Светломорск?

- Ще идете на автогарата и ще се качите на автобус. За два часа ще бъдете в Кленовск, там е една от трите ни основни резиденции. Дана носи материали от питерската група. Те са много ценни и не можем да ги поверим на интернет или на обикновена поща. Твоята задача е да запомниш маршрута, а и да се запознаеш с някои хора. После неведнъж ще ти се наложи сам да пътуваш по този начин. Ролята на куриер не е най-трудната, но е необходима и отговорна. А когато се отракаш в магията, тогава и работата ти ще се усложни, и отговорността ще е по-голяма.

- А що за град е Кленовск?

- Ще разбереш на място - нали трябва поне малко да ти е интересно. Да се уговорим така: с Дана ще се срещнете в сряда сутрин на летището. Взemi чанта с минимум вещи, защото пътник без багаж изглежда подозрително. С нищо не бива да привличаш вниманието. Точно в шест и половина сутринта трябва да си при входа на летището - нито по-рано, нито по-късно. Дана ще те посрещне.

- Как ще я позная? - попита Максим.

- Тя ще те намери. Като се отчете часовата разлика, в Новосибирск ще бъдете в два следобед. Твоята задача е да запомниш маршрута, за да не се луташ, ако друг път летиш сам. И разбира се, изпълнявай всичко, което нареди Дана. Между другото, тя е Пазител. Просто минава отгук.

- Всеки хакер ли може да стане Пазител? - любопитства Максим.

- По-скоро не. Да бъдеш Пазител, означава да развиваш у себе си точно определени способности. Както при музикантите - например цигуларят и пианистът еднакво добре познават нотите и евентуално при добро желание цигуларят може да се научи да свири на пиано, а пианистът на цигулка. Но има ли смисъл? Всеки трябва да се занимава с това, което умее най-добре. По-добре да е отличен пианист, отколкото посредствен цигулар, и обратно. А и нищо не пречи на различните музиканти да свирят в един и същи оркестър. Всъщност ние действаме по този принцип, когато формираме нова група. Всяка включва по един Пазител и неколцина обикновени хакери. Други въпроси?

- Да - кимна Максим. - Ти каза, че легионерите са наши врагове и преследват хакерите. Как постъпвате с тях?

- Понякога враговете ни загиват, но това е само при самоотбрана от наша страна. Никой няма право да посяга на живота или свободата ти - и в рамките на това свое право можеш да се защитаваши с всички достъпни средства. В останалите случаи предпочитаме да се отклоняваме от пряк сблъсък, защото смятаме, че Пътят на знанието е несъвместим с насилието. Но от известно време всички хакери преминават през сериозна бойна подготовка, за да оцеляват в трудни ситуации. На теб също ще ти се наложи да се приобщиши към тази страна на знанието. - Борис въздъхна и демонстративно погледна часовника си: - Мисля, че времето на въпросите свърши.

Двамата станаха от пейката.

- И се облечи по-топло, в Сибир е още хладно. - Борис стисна ръката му, потупа го по рамото и се отдалечи.

В сряда Максим се събуди в четири и половина сутринта. Бързо закуси, взе приготвената още от вчера чанта и точно в пет излезе.

Пристигна на аерогарата по-рано, отколкото смяташе, затова посвети времето до набелязания час на разходки пред входа. Точно в шест часа и двадесет и девет минути тръгна нататък, като се опитваше да различи Дана сред навалищата. Дали не е онова момиче в сивата пола и светла блузка? Или другото, с джинсите и модното яке? Аха, сигурно е тя, явно чака някого.

Девојката не чакаше него - погледът ѝ лениво се плъзна наоколо. Той вече бе почти влязъл в сградата, когато някой го повика тихо:

- Максим!

Обърна се и видя жена на около петдесет години. Спретнато облечена, с кафява кожена чантичка, тя го гледаше и се усмихваше леко.

- Здравей, Максим! Аз съм Дана.

- Здравейте - поздравя я той, леко смутен. Очакваше да види симпатично младо момиче, пък то... Почувства се дори малко измамен.

- Документите ти. - Жената протегна паспорта му с вложения в него билет.

- Благодаря - Максим ги взе, но все още се чувстваше сковано.

- Регистрацията започна - усмихна се Дана. - Време е.

Тя с нищо не показваше, че е забелязала неговото смущение. Въпреки това той продължаваше да усеща неловкост, защото навярно беше разбрала причината за изненадата му.

Впрочем след няколко минути се почувства по-свободно. Дана се оказа приятна жена и мекият ѝ глас въздействаше странно успокояващо. Докато чекираха билетите си, те разговаряха за това-онова; и щом седнаха в самолета, Максим вече чувстваше явна симпатия към нея. Вярно, не беше млада, но какво от това? Както справедливо беше забелязал някой от великите хора: младостта е недостатъкът, който се преодолява най-бързо.

Когато кацнаха в Новосибирск, Максим свери часовника си по местно време, така беше по-удобно. През нощта беше спал зле, в самолета също не успя да подремне. За разлика от него Дана изглеждаше свежа, а погледът на кафявите ѝ очи - ведър и жив. Дори понякога в него личеше странна сила, тя обаче веднага се заменяше от мекота и добродушие, с които Максим вече започваше да свиква.

Валеше дъжд. Той съжали, че е забравил чадъра си. Дана поръча такси и не след дълго то ги остави пред автогарата. Тъкмо навреме. След няколко минути червеният икарус бавно изпъзля от паркинга.

Трета глава

Смъртта на куриера

Ниските облаци сякаш докосваха земята. Ръмеше ситен дъждец. До канавката бе спряла очукана жигула. Пътниците в нея явно скучаеха. Шофьорът, светлокос мъж на средна възраст, беше отворил триъгълното прозорче и мълчаливо пушеше. От време на време поглеждаше шосето, чиято мокра далечина блестеше в дъжда.

На седалката до него жена на около двадесет и пет години прехвърляше купчинка касетки и ругаеше под нос собственика им за неговия отвратителен музикален вкус.

Отзад седяха двама млади здравеняци. Видът им сочеше, че не се прехранват с умствен труд. Към по-високия се обръщаха с името Ким, другия наричаха Веня. Ким беше облечен в дълго кожено яке, Веня - в зелен анорак. В момента те се занимаваха с нещо, което очевидно не беше силната им страна в живота - скуката ги принуждаваше да решават кръстословица. Вслушвайки се в отчаяните им опити да попълват квадратчетата, жената се подсмиваше от време на време.

- Риба - бавно сричаше Ким. - От семейство шаранови. Шест букви, втората е „а“...

- Русалка - ухили се Веня.

- Майната ти! - обиди се Ким. - Русалката не е шаран.

- Чети нататък!

- Корабна стълба, с четири букви. Обаче това и сам го зная-,трап".

- Давай нататък!

- Зодиакален знак, четири букви, втората е ‚X‘ - Ким се замисли дълбоко, а жената подигравателно се изсмя.

- Имаше Лъв, после Скорпион... какво още? - Веня беше доволен, че знае поне тези два знака. Но не му остана време да блесне с по-нататъшна ерудиция.

- Идва! - кратко подхвърли шофьорът и включи двигателя.

- Всички готови! - изкомандва жената с неочаквано твърд глас.

В далечината се появи червен икарус. Той бавно прекоси открит участък от шосето и пак изчезна зад плътната зелена стена на гората. След няколко минути щеше да се покаже зад завоя.

Ким остави списанието, излезе и отвори багажника. Бързо взе резервната гума и я хвърли до колата. Веня вдигна задната седалка и извади два калашника.

След като се убеди, че резервната гума се вижда добре откъм шосето - все едно обикновена авария, Ким взе единия автомат, спусна предпазителя и зареди с рязко щракане на затвора. После пъкна оръжието под якето си, а Веня седна отново в колата, постави автомата на коленете си и притвори вратата.

Всичко беше готово.

Измина минута.

Втора.

Чу се равномерно бръмчене. Икарусът бързо приближаваше.

Унесен от равномерния шум на двигателя и монотонното полюшване, Максим дремеше върху облегалката. Дана мълчаливо гледаше през изпотеното стъкло - очевидно мислите ѝ бяха далеч от пейзажа, който прелиташе покрай тях.

Икарусът тръсна силно. Максим отвори очи и лениво погледна часовника си - три и половина. До Кленовск имаше още час, непривичното название на добре познатия град отново го накара да се усмихне. Той отвори чантата в краката си и извади купения още в Ростов вестник. Прозя се и хвърли бегъл поглед към Дана - тя все така гледаше през прозореца, на устните ѝ беше застинала лека усмивка.

Максим разгърна вестника и помисли, че на млади години навярно е била много красива, защото и сега изглеждаше доста добре. От автогарата не бяха разменили нито дума, за това го беше помолила самата тя. Според нея местата тук бяха опасни и предпазливостта не беше излишна. Никой не биваше да знае, че се познават и че пътуват заедно.

Максим едва се беше зачел във вестника, когато автобусът рязко забави ход. Той погледна напред, където чистачките методично проясняваха картината по шосето.

До канавката беше спряла очукана жигула, наблизко се търкаляше резервна гума. Един мъж в черно кожено яке махаше с молба да спрат, а до него млада жена се свиваше в тънка пелерина.

Автобусът спря.

- Какво има? - обърна се шофьорът към мъжа, който притича насам.

- Това си имаме! - Онзи извади изпод якето си автомат и го насочи към него. - Ако ти се живее, седи мирно и прави, каквото ти се каже! Ясен ли съм? Шофьорът мълчеше.

- Отвори вратата! - заповяда терористът и той все така мълчаливо се подчини.

Вътре се втурна друг, също с автомат и в зелен анорак; последва го и жената с пелерината.

- Това е обир! Всички да останат по местата си! - с неприятна усмивка заяви мъжът в анорака. - Който иска куршум в главата, да вдигне ръка!

Максим го гледаше повече с учудване, отколкото със страх - толкова голяма беше изненадата му. Трескаво съобразяваше какво би могъл да направи в подобна ситуация. В този момент почувства върху ръката си дланта на Дана.

- Запази спокойствие! - прошепна тя. Той послушно кимна - едва забележимо.

В автобуса беше много тихо. Само отзад някой извика и веднага уплашено мълкна. Първият терорист също бе влязъл вътре и държеше шофьора на прицел.

- Карай след жигулата! И без фокуси!

Жигулата даде газ и излезе на платното. Автобусът бавно потегли след нея. Около два километра по-нататък колата сви по странично шосе, посипано с разпилян чакъл. Икарусът пое след нея, като тежко се полюшваше по неравностите. Скоро минаха още един разклон и тръгнаха по черен път, обрасъл с трева.

- Не мога да мина, мокро и тясно е - каза шофьорът на автобуса.
- Ще минеш - увери го човекът в коженото палто и го побутна с дулото в ребрата.

Клоните на дърветата шибах прозорците, двигателят напрегнато бучеше. Пътниците мълчаха, наблюдавани от терориста в анорака. В това време жената ги оглеждаше, без да бърза. Явно търсеше някого. Най-сетне жигулата спря.

- Спри! Угаси двигателя! Сега стани и седни на свободна седалка!

Шофьорът мълчаливо изпълни нареждането.

- Къде ни докарахте? - разнесе се не толкова въпросителен, колкото възмутен глас на един от пътниците.

- На майната ти! - отговори терористът с анорака. - Какво, ти ли си първият кандидат за посмъртна слава? Млъквай, докато не съм ти изкарал мозъка навън!

Пътниците се умълчаха. Една бабичка на предната седалка незабележимо се кръстеше. Най-сетне жената с пелерината се обади:

- Не се страхувайте! Никого няма да пипнем, вие не ни трябва! Трябва ни само куриерът. Най-добре е той сам да се предаде!

В автобуса настана напрегната тишина. Максим с ужас осъзна, че терористите търсят именно тях двамата с Дана. По-точно Дана, нали тя носеше материали на хакерите. Значи информацията за пътуването по някакъв начин беше стигнала до легионерите.

Жената с пелерината бавно вървеше между седалките и се вглеждаше в лицата на пътниците.

Докато вървеше бавно между седалките, Яна се опитваше да открие куриера. Този дядка? Едва ли, обикновен селяндур.

Двамата мъже на задната седалка? Единият е посивял от страх, а на другия му личи, че е махмурлия - хакерите дори не разговарят с такива.

Това момче? Погледът му е концентриран, то цялото е настръхнало. Не, не е той - прекалено е млад, пък и кух отвътре, не притежава сила. Тогава кой?

- Не шавай, боклук! - чу се злият и рязък глас на Ким. Яна се обърна.

Седящият отпред мъж в износено кафяво яке опипваше нещо в чантата върху коленете си.

Ким силно го удари в хълбока с дулото на автомата.

- Провери какво държи там! - заповяда на Веня, който притича към тях.

Той порови в чантата, подсвирна от учудване и извади голям водопроводен ключ.

- Охо! - изненада се Ким. - Значи, мършо такава, искаше с него да ме цапнеш? Този ли е? - извърна се към Яна.

Тя се приближи и погледна пребледнелия мъж. Глупости - направо се е насрал от страх, дръвник, нищожество... Но все пак без малко не е замахнал с водопроводния ключ? Дали пък не е той? Тя го погледна от упор, мъжът не издържа и отмести очи.

- Изведете го при колата! - нареди Яна. - И този също! -Тя посочи едрия пътник с вратовръзката, който се беше интересувал преди малко къде са ги докарали.

- Че какво общо имам аз? - задърпа се той, но Веня мълчаливо го удари с приклада в слънчевия възел, а Ким го изхвърли отвън, където попадна в здравите ръце на Гор.

- И тези двамата, за по-сигурно! - Яна посочи алкохолика и мъжа с посивялото лице. - Другите да седят! И без глупости - тукашните блата са дълбоки, ще стигнат за всички!

Тя огледа заплашително притихналите пътници и слезе от автобуса. В това време Веня се настани удобно до вратата, прехвърли автомата в лявата си ръка и мълчаливо започна да люпи семки, като гледаше пътниците с големите си, добродушни очи.

- Какво увесихте носове? - подхвърли той, докато плюваше люспите по пода. - Сега ще уредим

проблема с тия шушумиги и ще си вървите по пътя. Няма страшно, най-много още пет минути.

Максим го слушаше равнодушно, после се загледа през прозореца, за да разбере къде отведоха пленниците. Бяха наблизил. Четиримата лежах на земята, а двамата бандити ги обработваха професионално - дори в автобуса се чуваха глухите удари.

Но вниманието му беше привлечено от друго. Дана хвърли бегъл поглед към пазача им и незабелязано извади от чантичката си малка черна пудриера.

- Скрый това! - прошепна едва чуто тя и докосна ръката на Максим. - Запази го на всяка цена! В краен случай го унищожи! Запомни адреса: „Домсомолская“ двадесет и четири. Предай го, там ще ти помогнат! А сега не се намесвай, каквото и да се случи! Това е заповед, разбра ли?

В гласа ѝ имаше нещо, което не позволи на Максим да възрази. Той послушно взе пудриерата и внимателно я скри в джоба на якето си.

Дана постоя неподвижно още минута, сякаш се концентрираше. После се усмихна едва забележимо и стана.

- Младежо, пуснете ме да мина! - високо се обърна към Максим, а неговото сърце без малко не изхвъркна от гърдите му: какво беше замислила? Прииска му се да я бутне обратно на мястото ѝ, но нейният стоманен поглед го прикова. И той послушно се надигна, за да ѝ стори път.

- Ей, къде хукна? - извика Веня, изправи се и насочи автомата си към нея.

- Повикай Яна! Кажй ѝ, че куриерът е тук! - гласът на Дана се извиси изненадващо чист и мелодичен. Веня я погледна учудено, сетне се извърна към вратата и подсвирна на Ким. Той приближи.

- Куриерът е тук, кажй на Яна! Но тя самата идваше насам.

- Намерихме куриера! - радостно обяви Веня, докато излизаше от автобуса. - Излез! - нареди той на Дана. Яна удивено вдигна вежди. Жена куриер! Това пък откога?

- Здравей, Яна! - гласът на куриера беше студен, а погледът ѝ спокоен и отпуснат. - Не ме ли познаваш? Яна мълчеше и напрегнато се взираше в това чуждо лице.

- Добре тогава. - Жената извади няколко фибри от прическата си, смъкна перуката и тръсна глава. Оказа се, че е с късо подстригана, гъста и кестенява коса. - Ето ме, приятелко!

Максим, който гледаше през прозореца, се смая - тя беше на не повече от тридесет години. Целият бабешки реквизит се оказа блъф!

Пулсът му се ускори. Не знаеше какво да прави. Искаше да ѝ помогне, но строгата ѝ заповед го възпираше. Стиснал подлакътника на седалката, той се вслушваше в разговора и се стараше да не пропусне нито дума.

- Дана?!

- Най-послед. Заради мене ли е целият този цирк?

- Не очаквах това... - Гласът на Яна внезапно прехрипна, тя отстъпи няколко крачки назад, сякаш погледът на Дана я пареше. - Дръжте тази курва на мушка, много е опасна! Двата бандити насочиха автоматите, в ръката на Гор се появи пистолет.

- Чак пък толкова! - Усмивката на Дана беше ледена. Яна облиза пресъхналите си устни:

- Ще дойдеш с нас! Гор, сложи ѝ белезници! Шофьорът на жигулата тръгна към Дана, но внезапно спря, сякаш се блъсна в студения ѝ поглед.

- Най-доброто, което може да направите, е да се качите в колата и да изчезнете оттук! - В очите ѝ имаше нещо, което накара двамата бандити и шофьора да отстъпят назад.

По лицето на Яна избиха капки пот:

- Спри, Дана! Спри, влез в колата и аз ти обещавам... да не те убия.

- За да ме убие Дагс, така ли? Не, Яна, пътищата ни отдавна се разделиха.

- Не ми оставяш избор... - Яна отстъпи крачка, мълчаливо взе автомата от Ким и го насочи към

нея. - Или влизаш в колата, или...

Не успя да довърши.

Въздухът се изпълни с пронизителен, но беззвучен звън. Пространството наоколо стана плътно и твърдо. Автоматът в ръцете на Яна натежа неимоверно. Ким падна на колене, отвори отчаяно уста, за да си поеме въздух, и бавно запълзя назад, без да откъсва поглед от куриерката. До него тихо скимтеше Веня, автоматът му се търкаляше наблизко. Гор бързо отстъпи встрани и опря гръб до дървото, очите му преливаха от гняв и омраза. Фигурата на куриера трептеше в прицела на пистолета му, той се силеше да натисне спусъка, но пръстите му отказваха да се подчинят.

Яна се опитваше да прогони обгърналата я мъгла и тихо шепнеше заклинание, но силата на Дана потискаше разума ѝ, пречеше ѝ да се концентрира и да улови правилния ритъм. Някъде дълбоко в главата ѝ пулсираше болка като огнена струя, която всеки момент можеше да експлодира в гейзер от пламъци.

И все пак Яна постепенно изплуваше на повърхността и чувстваше как обръчът бавно се разхлабва - дори Дана не можеше да удържи едновременно четирима души във властта си.

Понеже усещаше, че силите ѝ привършват, Дана се спусна към автомата, който лежеше в мократа трева. Но един сух изстрел тутакси я отхвърли назад и тя падна по гръб. Върху гърдите ѝ се разля алено петно. Подпря се с дясната си ръка на земята, а с лявата закри раната и бавно се извърна към Гор, който беше стрелял. Под огнения ѝ поглед той изпусна димящия пистолет и дивият му вопъл оглуши всички наоколо. Внезапно воят секна, Гор завъртя стъклени очи и падна с лице в тревата.

Дана се изправи на колене и опита да стане, но в този миг изтрептя автоматът в ръцете на Яна.

Над гората отново надвисна мъртва тишина.

Яна мълчаливо стоеше над тялото на Дана и стискаше оръжието в ръцете си. Дишаше бавно, на пресекулки. Приблужи се Ким, лицето му беше подпухнало до неузнаваемост, от прехапаната му устна капеше кръв. Веня седеше на земята, бавно се полюшваше наляво-надясно, а очите му бяха безсмислено втренчени нейде в далечината. Най-накрая Яна наруши потискащото мълчание:

- Върни всички в автобуса!

Тя се наведе и взе чантичката на Дана. Ким мълчаливо тръгна към уплашените мъже, които седяха в тревата - те също бяха засегнати от психическата вълна и сега бавно се съвземаха. Като ги окуражаваше с ритници, той бързо ги натика в икаруса.

- Простреляй гумите и да вървим! - Яна уморено огледа автобуса и тръгна към Гор, който лежеше до близкото дърво. - Не забравяй Веня...

Ким насочи автомата и с два къси реда проби гумите откъм неговата страна. Автобусът се полюля и остана тежко наклонен, вътре се чува виковете на уплашените пътници. Ким метна автомата на гърба си, хвана Веня за яката и го помъкна към колата.

Когато проехтя изстрелът и Дана падна, Максим подскочи, готов да ѝ се притече на помощ. Отвън обаче отново се чу вик, който внезапно секна. Миг по-късно проехтя автоматичен откос. Максим погледна към падналата в тревата Дана и безсилно се отпусна върху седалката.

Беше закъснял.

Отчаяние изпълваше душата му, в мислите му цареше хаос. Защо допусна смъртта на Дана? Какво ще каже сега на Борис и на другите хакери, как ще гледа хората в очите? Той, мъжът, е жив - а тази жена загина.

Не можеше да си представи нещо по-лошо. Оставаше му само едно - да сподели участта на Дана. Не можеше да живее с такъв товар.

Отвън пак се чу трясък на автоматни изстрели, икарусът се наклони встрани, пътниците завикаха уплашено. Максим неволно се улови за подлакътника.

И тогава почувства в джоба си нещо твърдо. Пудриерата.

Да я опази на всяка цена - точно така беше казала тя. Това означаваше, че дори нямаше правото да умре. Трябваше да я занесе на адреса - това беше единственото и последното, което можеше да

направи за тях. Ако, разбира се, бандитите не убият и него, и всички останали пътници.

Не ги убиха. След няколко минути двигателят на жигулата изрева, колата зави и бавно запълзя обратно.

Максим стоеше до автобуса и мълчаливо наблюдаваше как шофьорът и неколцина доброволци от пътниците го ремонтират. Другите тихо обсъждаха станалото, тялото на загиналата жена беше внесено в автобуса и положено на задната седалка. Но независимо от трагичния финал, всички едва прикриваха чувството си на облекчение. Появиха се и първите версии, според които най-вероятно ставаше дума за мафиотско разчистване на сметки.

Максим не участваше в суетнята. Дори не помогна при пренасянето на Дана. Нещо му подсказваше, че така е най-добре. Никой не биваше да знае, че са били заедно.

Сега, когато бандитите заминаха, Максим отново и отново връщаше лентата на събитията. Както и мнозина в автобуса, той добре беше почувствал тежката вълна, надвиснала над поляната в момента на схватката. Дана загина, терористите също понесоха загуби - Максим отчетливо си спомняше как товареха в колата тялото на своя шофьор и набързо тикаха в нея полуделия бандит в зелен анорак. Но нима животът на тези отрепки струваше колкото този на Дана?

Сега вече добре разбираше какво е искал да каже Борис с думите за необходимата самоотбрана. В случая явно беше използвана магия, но дори тя не беше спасила Дана от автоматния откос в упор. В подобна ситуация Борис просто беше изчезнал от очите на преследвачите си. Защо и тя не постъпи така? Не можеше или не искаше? Или просто отвличаше вниманието - от него и информацията, скрита в пудриерата?

Ръката на Максим инстинктивно се пхна в джоба. Кутийката си беше на мястото. Той въздъхна и бавно тръгна към автобуса.

Но не подозираше, че през цялото време го наблюдават.

Ремонтът на автобуса отне почти два часа. Не можеха да повикат помощ, в тази долчинка мобилните телефони нямаха обхват. Явно бандитите бяха пресметнали и това обстоятелство. Когато накрая автобусът изрева и започна с труд да завива по хлъзгавата трева, сред пътниците се разнесоха въздишки - най-после!

Максим не изчака пристигането в града. Понеже не желаше разправии с милицията, слезе още в покрайнините, преди първия милиционерски пост. Остатъкът от пътя измина с маршрутно такси. Беше му неприятно да изостави Дана, макар и мъртва, но онова, което се случи, промени начина му на мислене. Сега осъзнаваше колко сериозно е всичко. И щом това беше война, трябваше да я води по правилата. Навярно легионерите имаха свои хора в милицията - ако останеше в автобуса, нещата можеше да завършат още по-зле.

Максим не познаваше града, но хвана такси, каза адреса и само след двадесет минути беше на улицата, която му трябваше. „Домсомолская“ се намираще в краен квартал. Най-сетне дъждът спря, но навъсеното небе показваше, че едва ли ще е задълго.

Тук имаше предимно жилищни сгради, Максим вървеше бавно по тясната уличка и гледаше номерата. Двадесет и осем, двадесет и шест... Ето и двадесет и четвърти, посочен му от Дана. Той вече мислеше какво ще каже на домакините, когато внезапно си спомни за предупреждението на Дана.

Ами ако го следяха?

Затова мина покрай къщата, без да спира, хвърли само бегъл поглед към двора и прозорците. Стигна до първата пресечка, спря, събу обувката си и внимателно се огледа, докато изтръскваше несъществуващо камъче.

Улицата беше пуста.

Никой не го следеше.

Максим изруга тихо, бързо се обу и без повече колебания тръгна към номер двадесет и четири.

Звънецът беше до входната врата и той го натисна няколко пъти. Не чу звъненето, но присъствието му беше забелязано. Вратата на верандата бавно се отвори и там излезе, като се

подпираше на патерица, слабичка възрастна жена с бяла кърпа на главата. Тя му махна лекичко, сякаш го канеше да почака. Сетне нахлузи лъскави черни галоши и внимателно слезе по стъпалата.

- Какво има, синко?

Максим се затрудняваше да обясни какво всъщност му е нужно, оказа се непоносимо трудно да намери точните думи:

- Здравейте... Помолиха ме да донеса това на вашия адрес... - Той извади пудриерата от джоба си.

Старицата предпазливо я взе.

- А на кого да я предам, синко? - Жената го гледаше внимателно и той се почувства неловко.

- Пътувах заедно с Дана. Нападнаха автобуса. Дана загина. Жената замря за миг. Добрите ѝ очи помръкнаха.

- Влез - неочаквано каза тя и бързо отвори вратичката.

Максим влезе, домакинята тихо се плъзна след него. Той дори не се учуди, че тя спря да накуцва. Събу се на верандата и влезе в къщата.

- Почакай малко в хола, сега ще дойда.

Максим мълчаливо влезе там. В съседната стая се чу изтракването на телефона - жената се обаждаше. Опита се да разбере какво казва, но чу само тихо мърморене, което сливаше думите една в друга.

Когато тя влезе, Максим седеше и спокойно оглеждаше стаята. Обстановката беше скромна, но спретната. Чисто бели стени, икона в простичка рамка, бяла покривка върху старинна маса с резбовани крака, снимки по стените. На този фон изпъкваше модерен западен телевизор с голям екран. Дистанционното лежеше върху масата.

- Разкажи ми какво се случи... - помоли го жената и приседна на крайчеца на дивана.

Максим започна да разказва, като се стараеше да не пропусне нищо. Домакинята не го прекъсваше и трепна само веднъж - когато каза, че нападателите са били ръководени от жена на име Яна. Когато завърши, в стаята настъпи потискащо мълчание.

- Къде е сега Дана?

- Не зная. Тя ми нареди да донеса пудриерата на всяка цена. Не исках да ме разпитва милицията, затова слязох още в началото на града.

- Следяха ли те?

- Мисля, че не. Бандитите си заминаха с колата.

- За друго говоря. В автобуса навярно е имало техен човек, наблюдател. Възможно е той да те е фиксирал - нали именно ти си седял заедно с Дана, и тя е могла точно на теб да предаде нещо. Спомни си: когато слезе от автобуса, не слезе ли още някой?

Максим вече беше готов да отговори твърдо „не“, но едва не си прехапа езика. Да, заедно с него наистина слезе някаква жена. Не можеше да я опише, помнеше само сивото ѝ палто и пазарската мрежа. Не знаеше и накъде се е отправила, тогава мислите му бяха заети със съвсем други неща.

- Това е лошо. Ако те е проследила, значи те вече знаят и за този адрес. Но едва ли ще рискуват да нападнат веднага, за тях е по-важно да разкрият връзките ни, цялата верига.

Максим се намръщи. Излизаше, че отново не е действал както трябва.

- Простете ми - тихо каза той. - Не предполагам, че ще стане така.

- Не мисли за това - успокой го жената. - После ще правим анализ на грешките. В момента задачата ни е да не допуснем нови.

- Мога ли да помогна с нещо? - попита Максим.

- Сега ще дойде Роман. Известно време ще бъдеш с него. После ще видим. Зад прозореца се чу

шум от пристигаща кола.

- Ето го и него. Почакай минутка, аз ей сегичка - стопанката тръгна да отвори.

Максим отиде до прозореца и погледна към улицата през тюлената завеса. Домакинята вече беше разтворила вратите, в двора влезе опръскана с кал бяла лада. Шофьорът угаси, излезе и бързо изтича под навеса на верандата - Дъждът вече плющеше не на шега. Максим отново седна на стола и зачака.

Домакинята и посетителят ѝ се появиха след десет минути, през това време явно бяха разговаряли.

Гостът се оказа тъмнокос и слаб, но жилив, стегнат мъж на около тридесет и пет години.

- Роман - представи се той, докато се ръкуваше с Максим. - Както разбрах, нещата не вървят добре. Дана е загинала. - В гласа му прозвуча нескривана горчивина. - Тази къща е „осветена“. Но Дана не можем да я върнем, а самите ние трябва да се измъкнем оттук и да вземем инициативата в свои ръце. Щом сме в отбранителна позиция, трябва да обърнем обстоятелствата в своя полза. Сега, Максим, ще ми помогнеш да натоварим някои неща в колата. А довечера ще обсъдим всичко.

Дъждът не намаляваше. Роман отвори задната врата на колата и двамата натовариха няколко кашона и два куфара. Максим се въздържа и не попита какво има в тях.

- Сядай! - Роман му посочи седалката до шофьора.

- А жената?

- Не се грижи за нея. Сега цялото внимание ще бъде върху нас. Домакинята отвори портата, двигателят меко забръмча.

- Е, приятелче, не ме подвеждай! - тихо измърмори Роман и плавно изкара ладата от двора. - Сложи си колана! - нареди му, като внимателно поглеждаше в огледалото.

Максим мълчаливо се закопча.

Около двадесетина минути бялата лада се размотаваше по градските улици, чак тогава Роман успя да забележи „наблюдателите“ - толкова професионално работеха. Неотстъпно ги следваха минимум четири коли, поне толкова видяха. Две тойоти - бяла и синя, бежова жигула и син опел.

- Време е да покажем, че сме ги забелязали - каза Роман и увеличи скоростта.

Жигулата, която ги следваше в съседното платно, въобще не реагира. Но след минути от една странична уличка изплува опелът и уверено подкара зад тях.

- Много добре. Сега се дръж по-здраво! - Роман се усмихна студено, включи десен мигач и без да намалява скоростта, неочаквано сви вляво пред идващия насреща москвич. Гумите изсвириха и дъхът на Максим спря, защото ударът изглеждаше неминуем. Но двигателят на ладата само изрева по-силно и ускорението го притисна в облегалката. След миг москвичът с уплашения си шофьор остана далеч назад.

Максим се озърна - синият опел не се виждаше, изостанал безнадеждно на кръстовището и блокиран от върволицата насрещни коли. Роман намали скоростта, а Максим объркано го погледна.

- Не бива да ни изгубят от погледа си. Но и преследването не трябва да е прекалено лесно за тях. Нека мислят, че всичко е сериозно.

Впрочем нямаше нужда да се оглеждат за опела. На съседното кръстовище вече ги чакаше бялата тойота.

- Охо! - поклати глава Роман. - Добре работят... Той погледна часовника си - малко след осем.

- След няколко минути ще напуснем града. - Роман внимателно наблюдаваше колата зад тях. Нейните прозорци бяха затъмнени и не можеше да се види колко хора са вътре.

Сега вече той не си играеше и изстискваше от ладата всичко възможно. Беше ясно, че зад кормилото на преследвачите им седи добър шофьор. Със свистене и вой на гумите при завоите колите се носеха в бясна гонитба из града. Добре, че в дъждовната вечер нямаше оживено движение.

Мярнаха се редки борове, тънката лента на река, при слизането от моста тръсна здравата -

градът остана назад, сега Роман уверено караше към Новосибирск. Днес Максим вече беше минал оттук и познаваше местността.

Бялата тойота упорито „висеше“ на стотина метра подире им, а още по-назад се мяркаше синьото петно на порядъчно изостаналия опел.

- Няма ли да ни настигнат? - Максим загрижено погледна назад. - Все пак е добра кола.

- Едва ли. Нашата лада е с подобрения и не е лесно да бъде догонена.

- Къде отиваме?

- Вече сме близо - спокойно отвърна Роман. - Сега ще завием, този път води към бившите партийни вили. Ще примамим нашите „колеги“ в капан - Роман кимна към преследвачите, - и така ще им отнемем инициативата. Нагърченото, мокро шосе се изнизваше от гъстата кедрова гора и вече изпружено като опъната струна, се втурваше в далечината.

Двама души в маскировъчни дрехи се бяха разположили недалеч от пътя, като се криеха от дъжда под широките корони на дърветата. Редките храсти ги пазеха от случайни погледи, пък и надали някой можеше да ги види в този късен час. Само веднъж прелетя по шосето разкошна черна лимузина и изчезна към бившите вили на областния партиен комитет, но двамата мъже, които разговаряха тихо, не й обърнаха внимание:

В този миг от брезентовата чанта се чу тихо писукане. Единият от тях извади радиостанцията, притисна я към ухото си и около минута слушаше съсредоточено. Сетне я остави и погледна партньора си:

- Идват, след пет минути ще са тук - преминали са първи пост. Нашите са в бяла лада, следват ги бяла тойота и син опел. Тойотата се е залепила за тях, опелът е изостанал на километър. Трябва да се оправим с нея, а пък опелът - каквото му е писано.

- Време е за работа - другият стана и с удоволствие се протегна. - Ти ли започваш?

- Да. Ти подсигуриращ и ако нещо се закучи - добавяш!

С тези думи той разкопча ципа на голямата брезентова чанта и извади от нея два гранатомета.

Притъмняваше. Роман шофираше мълчаливо. Максим също не говореше, само от време на време поглеждаше колата, която ги преследваше. През последните няколко минути тойотата на два пъти опита да ги приближи, но засега Роман успяваше да поддържа безопасна дистанция.

- Почти пристигнахме - каза най-сетне той. - Зад следващия завой ни чакат.

- Ще стрелят ли?

- В известен смисъл - потвърди Роман.

Те пристигнаха на мястото в момента, когато преследвачите правеха пореден опит да ги догонят. Роман намали скоростта преди завоя и тойотата веднага се озова в застрашителна близост. Десният ѝ прозорец се смъкна и се показа дулото на автомат.

- Ще стрелят - каза Максим, докато поглеждаше с опасение натам.

- Няма да успеят - отвърна Роман и отново увеличи скоростта.

Ладата вече беше влязла в завоя и сега наваксваше дистанцията. Максим се вгледа внимателно напред в падащия здрач и се опита да забележи онези, които трябваше да ги посрещнат. Но неволно се присви, защото го оглуши внезапен грохот. Той се обърна назад и видя феерична гледка - преследващата ги кола се беше превърнала в огнено кълбо и сега бавно се разпадаше на парчета, докато инерцията продължаваше да я влачи по шосето.

- Какво е това? - тихо попита той, потресен от страшната гледка.

- Гранатомет - обясни Роман и намали скоростта, като караше плътно вдясно. - По-точно, огнемет. Нали ти казах, че ще ни посрещнат и няма от какво да ни е страх? Сега вече можем спокойно да се върнем.

- А другата кола?

- Не са глупаци. Експлозията се вижда отдалече, няма да припарят насам. Но това вече е без значение, важното е, че ги надиграхме.

Той направи обратен завой и спря до банката на пътя. Отломките от горящата кола, които се бяха струпали в канавката, се виждаха добре. В края на гората се показа човек в маскировъчни дрехи и махна с ръка - пътят беше свободен.

- Това беше. Да си отиваме! - Роман изкара ладата на шосето и скоро димящите останки на тойотата останаха зад тях.

Пътуваха в мълчание. Максим се огледа само веднъж и забеляза следващия ги джип.

- Това са наши хора - успокои го Роман. - Ще ни изпратят, защото имат заповед да ни охраняват до града. Той включи фаровете. Вперил поглед в блестящото от дъжда шосе, Максим неочаквано почувства огромна умора - толкова събития му се бяха струпали този ден. Пък и сега въобще не знаеше къде отиват. Някъде вътре в себе си усещаше странна празнота и не искаше да мисли за нищо.

Когато пристигнаха в града, охраната им изчезна също така внезапно, както се беше появила. Той опита да се ориентира, но не успя. Роман криволичеше няколко минути из тесни улички, за да обърка възможните преследвачи. Максим окончателно изгуби представа къде се намират.

Накрая колата спря пред голяма двуетажна къща с плътна тухлена ограда. Безшумно се разтвори голяма желязна врата. Максим учудено видя двама охранители, въоръжени с къси автомати.

- Ето ни къщи. Почини си, а после ще решим какво да правим. - Роман изключи двигателя и угаси фаровете. Максим излезе от колата и с наслада вдъхна чистия нощен въздух. След дъжда всичко наоколо лъхаше на свежест. Зад тях тихо щракна ключалката на желязната врата. Роман размени няколко думи с охраната. После тихо скръцна входната врата на къщата и на прага излезе девойка в джинси и тънък, светъл пуловер. Тя кимна на Роман и се насочи към Максим:

- Да се запознаем, аз съм Оксана!

Погледът ѝ беше приветлив, а всичко в нея - от смешно чипия нос до гъстата руса коса, излъчваше очарование. Против волята си той се усмихна в отговор:

- Максим.

Беше леко смутен, все пак толкова красиво момиче рядко се срещаше.

- Да вървим, ще ти покажа твоята стая.

Те влязоха в къщата. Оксана му обясняваше пътьом:

- Това са стаята на охраната. Там е спортната зала. По онзи коридор се отива в кухнята и трапезарията. Да вървим горе!

Те се изкачиха на втория етаж по елегантна стълба с перила от ковано желязо. Оксана отвори една врата и отново погледна Максим:

- Ето я твоята стая. Вземи душ и след половин час слез за вечеря! Чакаме те.

Той се изкъпа с наслада. Струите хладка вода отнасяха умората и прогонваха неспокойствието от изминалия ден. На фона на весело плискащата вода изглеждаха толкова нереални и далечни терористите и смъртта на Дана, дългото преследване и огненият вихър около бялата тойота. Облече леки домашни дрехи - беше ги взел за подобен случай, и слезе долу.

Роман и Оксана седяха в трапезарията на малка масичка с бяла покривка и разговаряха. Роман посочи на Максим стола до себе си.

Оксана стана, отиде в кухнята и след малко започна да подрежда масата.

Максим седна с известна неловкост - просто не знаеше как да се държи. Роман го погледна замислено:

- Кажи, видя ли добре онези, които стреляха в Дана?

- Да... - Максим се запъна за секунда. - Отначало стреля шофьорът - висок, на около четиридесет години, светла коса. Дана падна и тогава в нея стреля жената, Яна. Струва ми се, че тя ги ръководеше.

- Как откриха Дана?

- Търсеха куриер, започнаха да бият пътниците. Тогава Дана ми даде пудриерата и се изправи. Те искаха да тръгне с тях, но тя отказа. После... стана нещо страшно: звън, тежест в главата, започнаха да стрелят... Онзи с пистолета умря, видях как го вмъкнаха в колата. И на още един му стана нещо с главата, също го вкараха в колата и заминаха.

- Колко бяха?

- Четирима - трима мъже и жената.

- Опиши я! - помоли Роман.

- Висока, красива... черна коса до раменете.

- Бенка на лицето?

- Да - спомни си той. - Тук, отляво, до устната. Роман едва забележимо въздъхна:

- Тя е.

Оксана бързо нарязва хляба, сервира чиниите.

- Яж, Максим - Роман взе вилницата и започна да човърка пържолата си, явно мислите му бяха заети с нещо друго.

Вечерята премина в тишина. Максим нищо не питаше, стопаните също нямаха желание да говорят. Той допи чашата с ароматен чай и се надигна:

- Благодаря, Оксана. Ще ида в стаята си.

- Да, да... - Роман бутна настрани вилницата и чинията с недоядената пържола. - Почини си, денят беше труден.

Изгревът едва беше позлатил небето, когато Максим се събуди. Веднага разбра причината - в стаята звучеше тиха музика. С все още сънени очи огледа наоколо и едва сега видя колонките върху стената. Но не забеляза плейър или касетофон, кабелите водеха в съседната стая.

Часовникът му показваше шест. Полежа още малко, облече се и оправи леглото. Музиката продължи пет минути и постепенно утихна.

В коридора се сблъска с пълна жена на около четиридесет години. Видът ѝ беше приветлив.

- Ето го и новия ни гостенин - каза тя, кръглото ѝ лице излъчваше доброта. - Здравей, аз съм Галина. По-точно, Галина Андревна, но по-добре само Галина. Закуската е готова, заповядай в кухнята.

- Благодаря. Между другото, аз съм Максим.

- Зная - отново се усмихна Галина.

- А къде са останалите? - попита той.

- Вече заминаха, днес те имат доста работа. - Тя внезапно помрачня, в очите ѝ блеснаха сълзи. - Как стана това с Данушка, а? Колко ми е мъчно за нея. Ела, ела, че закуската ще изстине!

Докато Максим закусваше, Галина бърбореше почти безспирно; впрочем, след като се осведоми дали не му пречи. Защото, ако пречела, можела и да помълчи, макар че приказливостта била основната ѝ черта.

По време на закуската Максим узна много за нея. Галина му разказа, че преди живеела в малката си къщичка в едно съседно село, но тя изгоряла при пожар. Виновен бил съседът алкохолик - колко пъти му казвала да бъде по-внимателен, но все напразно. Гаврътне своето и вече морето му до колене, лека му пръст...

След като останала без дом, се преместила в града. Опитала да си намери работа, била склададжийка, но някой обрал склада и хвърлили вината върху нея. Ако не бил Роман с момчетата, сега щяла да лежи в затвора. А тук е полезна - готви, наглежда къщата и се моли на Бога всичко при момчетата и момичетата да е наред.

В началото Максим се дразнеше малко от неспирното бърборене, но към края на закуската като че ли привикна и дори усети симпатия към тази добра и простодушна женица. Бог не ѝ беше дал семейство и деца, и затова сега тя даваше на обитателите на къщата цялата си любов.

След закуската Максим отиде в своята стая. Имаше за какво да размишлява - събитията от вчера и смъртта на Дана не му даваха покой. Имаше ли вина, макар и само отчасти? Смяташе, че има.

Обядва заедно с Галина и двама охранители, които се оказаха добри момчета. Към Максим се отнасяха с явно уважение, смятаха го за един от групата. Това го караше да се чувства неудобно - що за хакер беше той? Въпреки това лесно намери общ език с тях.

Самите хакери се появиха едва вечерта, когато Галина приготвяше вечерята. Оксана не се усмихваше, Роман също бе мрачен. Той се извини на Максим, задето го бяха оставили сам, но днес трябвало да изяснят къде е тялото на Дана, да намерят хора за организиране на погребението. И всичко да стане така, че legionerите да не го използват за свои цели и да разкрият хакерите.

- Ще погребат Дана без нас - каза Роман. - След време ще я препогребем на друго място. За нея ще се разплатим, обещавам го. А ние трябва да продължим да живеем.

И следващият ден започна с тихата музика. Максим се облече, изми се и слезе долу.

Откри домакините по долитация отляво глух метален звън. Предпазливо отвори масивната врата и се озова в неголям спортен салон.

Оксана държеше здраво в ръце хищно проблясващ меч и нанасяше градушка от удари срещу Роман, които той отбиваше без особени усилия.

- Стоп! - Върхът на острието му за миг докосна корема ѝ, след което блокира удара ѝ. - Тук сгреши! Трябваше да увеличиш дистанцията и чак тогава да предприемеш атака. Какво направи ти? Като последна глупачка вдигна меча си, разкри се - и край, аут!

Той видя влезлия Максим и му махна с ръка:

- Правим утринна гимнастика. Все се опитвам да науча тази девица на добри маниери, но тя е бездарна ученичка.

Роман не довърши и се плъзна встрани - само след миг бляскащото острие щеше да му отсече главата. Той направи неуловимо движение и мечът на Оксеана със звън отлетя на няколко крачки встрани.

- На всичко отгоре се уморих да ѝ повтарям: не се озлобявай, твоята омраза ще те вкара в гроба. А дотогава може да останеш без пръсти.

Оксана леко се усмихваше и потъркваше ударената си ръка.

- Дивак - каза тя, като погледна влезлия Максим. - Истински дивак.

- Вземи го! - Роман посочи на Максим меча, който лежеше върху дървения под. - Интересуваш ли се от оръжия?

- Не, не ми се е налагало - Максим предпазливо взе меча. Острието беше притъпено и заоблено, мечът се оказа учебен. - Какъв е смисълът, днес никой не се бие така?

- Вярно, но понякога и мечът е полезен. Освен това помага да се отработи култура на движенията, да се придобият множество полезни навици и в този смисъл е направо незаменим.

- Това японски меч ли е?

- Да, „катана“, но по принцип използваме различни оръжия. Пробвай го!

Максим замахна няколко пъти. Но дори според неговите дилетантски критерии се получи непохватно. Роман внимателно го наблюдаваше:

- Има няколко основни правила. Главното е да почувстваш меча, да се слееш с него. Не го размахвай като тояга. Ударът се нанася с тялото, мечът само концентрира енергията. И не стискай дръжката прекалено силно, в ръцете не трябва да има излишно напрежение! Дръж меча, сякаш е птица - ако е прекалено силно, ще я задушиш; прекалено слабо - ще отлети. Доколкото разбирам, никога не си се увеличал от бойни изкуства?

- Не - леко сконфузено отвърна Максим. Роман се усмихна:

- Не увесвай нос, това си има своите плюсове! Най-малкото не се налага да забравяш неправилно заученото. Добре, върни меча на тази упорита девица - той хвърли присмехулен поглед към Океана - и да вървим на закуска!

Галина беше отишла да пазарува, придружена от охранител. Затова Оксана приготви закуската. Максим седеше на масата, но все още продължаваше да се чувства крайно неловко. Чайникът върху печката тихо шумеше. Роман забеляза смущението му и се прокашля:

- Макс, има едно важно правило: адекватност спрямо ситуацията. С една дума: когато се биеш - бий се, но когато пиеш чай, просто си пий чая и не мисли за друго. Смятай, че последните събития са вече в миналото, ти нямаш вина за тях. Трябва да се живее с настоящето - в името на бъдещето. Не хаби силата си за напразни съжаления!

Оксана се усмихна:

- В тези думи е целият Роман. Ще видиш, той си има важно правило за всяко нещо на този свят. Щеше да бъде забележителен учител, ако нямаше отвратителен стил на обучение.

- Какво наричаш отвратителен стил на обучение?

- Прекалено обичаш да се забавляваш. Не мисли, че съм забравила номерата ти - всичко помня и в един хубав ден ще ти ги върна тъпкано.

- Ето. След всичко, което сторих за нея... Просто черна неблагодарност. Максим, не й вярвай и не прави нищо за нея - тя въобще не умее да цени добрините. На всичко отгоре иска да бъде Пазител!

Докато слушаше шеговитата им кавга, Максим донякъде се отпусна и неочаквано почувства колко му е добре в компанията на тези странни хора.

- Сами сте си виновни, не съм се натрапвала. Ако не бяхте вие, щях да бъда вече в трети курс - Оксана оправи непослушната си коса и този прост жест в нейно изпълнение беше съвсем очарователен.

- Чаят кипна, пазителке! - Роман се усмихна, когато тя подскочи и се защура около свирещия чайник.

- Две години така и не успях да я науча да се съсредоточава. - Той със смях поклати глава. - Трудът ми е отишъл на вятъра.

Оксана свали чайника от печката и наля вода в каната. В кухнята се разнесе нежен аромат.

- Френско грозде - установи Максим, подушвайки въздуха. - И още нещо.

- Горски ягоди плюс малко индийски чай, за цвят.

- Внимавай, тя е магьосница! - предупреди Роман. - Докато мигнеш, и ще те напие с някаква отвара.

- Специално тебе непременно ще те напия някой път. Вече нямам сили да гледам кривото ти подхилкване. И по-добре замълчи! Държа чайник с вряла вода.

Оксана наля чая, седна и си намаза с масло филийка. Погледна Максим:

- Ето франзела, масло, захар, конфитюр. Не се притеснявай!

- Благодаря - Максим си намаза филийка с масло и с удоволствие отпи от чая, ухаещ на слънчеви поляни. Няколко минути всички мълчаха, вкушвайки горските аромати. Максим крадешком поглеждаше Оксана - в нея имаше нещо вълнуващо. Щом тя искаше да бъде Пазителка, но това още не се беше случило, значи очевидно беше Доста трудно.

Вратата скръцна и той трепна. Огледа се и въздъхна с облекчение.

В стаята беше влязъл Борис.

Четвърта глава

Първи уроци

Въобще не искаше да се явява пред Дагс. Докато стоеше пред кабинета, Крамер изтри с кърпата си избилите по челото му капки пот и въздъхна тежко. Нищо добро не чакаше от срещата. Той нямаше пряка вина за това, което се беше случило, но все пак се страхуваше. Както и да го извърта, Яна му беше пряко подчинена - значи от него ще се търси сметка. Пък и с това момче я сплескаха.

Той се прекръсти мълчаливо и почука на вратата.

- Влез! - чу се тихият глас на Дагс.

Крамер влезе в кабинета. Домакинът седеше в креслото, захапал любимата си лула.

- Време е да се отървете от лошия навик да висите пред вратата ми - каза Дагс. - Щом не се решавате да влезете веднага, събирайте смелост другаде! Впрочем - той се усмихна, - този съвет може да се окаже излишен.

Крамер пребледня, защото схвана подтекста в думите му. Приблужи се и спря, без да смее да вдигне поглед.

- Чакам - напомни Дагс с мрачна ирония. - Даже ми е любопитно как този път ще обясните неуспеха си.

- Простете ми, Владетелю - Крамер най-сетне се осмели да го погледне. - Откъде можехме да знаем, че тази кучка ще се окаже там? Чакахме обикновен куриер, както ни съобщи нашият източник.

- Скъпи ми Крамер, не става дума за Дана. Макар че и с нея вашите подчинени са се държали некадърно. Но защо не ми съобщихте за момчето?

- Просто нямах никакво време, момчето ни отведе право в базата им. И реших да действам самостоятелно. Дагс поклати глава:

- И в резултат загубихте най-добрите си хора. Май все още се намирате под влияние на старите ни успехи - те ви замайват главата. Ако веднага ми бяхте съобщили за момчето и не се занимавахте с художествена самодейност, всичко можеше да приключи съвсем другояче.

- Обещавам, че повече няма да допускам такива грешки. Гласът на Дагс стана неприятно тежък:

- Същото ми обещахте и предишния път. Крамер, разберете, че ми омръзнаха вашите неуспехи! Вие сте умен човек. Ако не беше така, отдавна да съм ви стрил на пепел. Разбирам, че срещу вас е много сериозен противник. Но дори това не може да оправдае безкрайните ви провали. Трябва ми резултат, Крамер - резултат! Ако един кон всеки път губи надбягването, не струва и пет пари. Може би съм направил погрешен избор във ваше лице?

- Ще ги намеря - Крамер се осмели да го погледне. - Сега проверяваме списъците на пътниците в самолета, опитваме се да изясним с кой рейс и откъде са долетели Дана и придружителят ѝ. Не ще отнеме много време, имаме нейния паспорт. Може би и за момчето ще изясним някои неща...

Крамер замълча. Мълчеше и Дагс, като замислено пускаше облачета дим. Накрая извади лулата от устата си и лениво каза:

- Добре, ще ви дам още един шанс. Но имайте предвид, скъпи Крамер, няма да преживеете друга грешка.

Максим посрещна Борис със смесено чувство на облекчение и срам. Беше му приятно да види познато лице, но продължаваше да се чувства виновен за смъртта на Дана.

Наложих да разкаже още веднъж цялата случка. Борис мълчеше и само понякога задаваше уточняващи въпроси. Оксана и Роман слушаха.

- Отново Яна - въздъхна Борис, когато Максим завърши разказа си. - Този път тя мина всякакви граници.

В Максим напираха въпроси. Но той мълчеше - не знаеше дали има право да ги зададе. Струваше му се, че след последните събития Борис дори не ще иска да разговаря с него.

Беше тихо. Чуваше се само приглушеното потракване на лъжичка - Роман разбъркваше захарта в чая си.

- Трябва да разберем какво е станало - каза Борис. - Яна е знаела, че в автобуса пътува куриер.

Въпросът е: откъде е изтекла информацията? Кой знаеше за нейното идване?

- Ще установим - съгласи се Роман. - Дана ни съобщи в събота. Използвахме обичаен имейл адрес - след като прочетох съобщението, веднага го унищожих; стояло е там не повече от два часа. Освен мен, за пристигането ѝ знаеше само Оксана. В съобщението нямаше нито дума за Максим.

Океана сви рамене:

- Никому не съм казвала.

- При мен всичко е чисто, сигурен съм - рече Борис. - С Дана разговаряхме на четири очи, не може да има изтичане. Предложих ѝ да вземе Максим, тя се съгласи. Той не знаеше подробности за пътуването, но му беше известно, че ще пътува с Дана. Ако информацията беше попаднала при легионерите чрез него, те щяха да пресрещнат именно Дана, а не да чакат обикновен куриер.

Той погледна към Максим:

- Не се обиждай, но правилата са такива - трябва да изясним канала за изтичане на информацията. Никой никого не обвинява, просто разглеждаме всички варианти.

- Разбирам - отвърна Максим.

- Ако информацията излиза от него, Слай отдавна щеше да е заловен - каза Океана. - Крамер нямаше да изпусне такъв шанс.

- Съгласен съм - кимна Роман. - Според мен най-вероятният канал за изтичането е нечий имейл адрес: или този на Дана, или нашият. Остава да изясним кой ги е знаел.

- От чий адрес тя изпрати съобщението? - попита Борис. Роман сви рамене:

- От свой.

- Имам паролите за всички нейни адреси - Борис се замисли. - Ще проверя с кого е общувала в последно време. Между другото, тя посочи ли в писмото си времето на пътуване?

- Пишеше, че ще кацне в Светломорск в два часа в сряда и в пет часа ще бъде при нас - отговори Роман. - Молеше да не я посрещаме. Съобщи, че ще пътува с автобус, така било безопасно. Използваше никнейм „Хамлет“. Дори ако някой е прочел писмото, не би могъл да се досети, че е тя.

- Ако легионерите са прихванали писмото ѝ, напълно възможно е да са изчислили с кой точно автобус ще пътува - бавно каза Борис. - Но това само в случай че знаят кой град е обозначен като „Светломорск“.

- На никого нищо не съм казал - обади се Максим. - Нито думичка.

- Зная - успокои го Борис. - Това название е вече на няколко години и ако легионерите на даден етап са следили кореспонденцията ни, са можели да открият и Светломорск, и Кленовск. Оставало им е само да проверят разписанието на автобусите. Ще проверя с кого напоследък е общувала Дана, тогава ще обобщим ситуацията. А имейл адресите трябва непременно да се сменят.

След известна пауза той добави:

- Да смятаме, че засега ситуацията е ясна. Остава още един въпрос: какво да правим с Максим?

Максим наведе глава. Както си и знаеше, вината за смъртта на Дана лежеше върху неговите рамене.

- Може би не се изразих ясно - поправи се Борис. - Паспортът на Дана е в ръцете на легионерите. Той е на чуждо име, но това не променя нещата. Те ще изчислят откъде е долетяла. Освен това ще те търсят, в самолета си седял заедно с нея, значи ще имат и твоите данни. Не бих се учудил, ако вече са обискирали жилището ти.

- Тоест вече нямаш жилище - добави Роман. - Не бива да се връщаш там.

Новината беше доста неприятна - Максим дори не си беше помислял за такъв развой на събитията.

- Жилището не е мое, под наем е - каза той. - Но там са документите ми: дипломата, военната книжка. Оксана се усмихна:

- Ще ти се наложи да ги забравиш. Вземи пример от мен - вече втора година живея с фалшиви документи, а не се оплаквам.

- Такъв е нашият хакерски свят - добави Борис. - Да вървим, ще разменим няколко думи на четири очи. - Той стана и окуражително тупна по рамото Максим.

Борис също имаше стая в къщата.

- Разполагай се! - предложи му той креслото и сам се настани в отсрещното. - Мисля, че имаме за какво да поговорим.

Максим седна и го погледна неуверено.

- Зная, че съм виновен за смъртта на Дана. И нямам намерение да се оправдавам. Борис въздъхна:

- Максим, разбирам колко ти е тежко. Повярвай, че и на нас не ни е по-леко. Дана беше забележителна жена и верен приятел. Вярно, че не си успял да я спасиш, но нямаш вина. Единственото, което си можел да сториш, е да изпълниш заръката ѝ. Ако смяташ, че трябва да си направиш някакви изводи от случилото се, направи си ги. Но трябва да гледаш в бъдещето, защото с вопли и самосъжаление не можеш да помогнеш на общата кауза. Виждаш колко е сериозно това, с което се занимаваме. Светът на хакерите на сънища е пълен е чудеса, но крие и ред опасности. А сега искам да ти дам още една възможност да го напуснеш. - Борис вдигна ръка, за да попречи на Максим да възрази. - Тук няма място за обиди. Не сме деца, разговорът е сериозен. Имаш два варианта. Първият: оставаш с нас. Вторият: купуваме ти жилище в някой град на Русия по твой избор, правим ти пълен комплект нови документи. Добавяме известна парична сума като компенсация за моралните вреди, които ти причинихме, след което се разделяме завинаги. Ти ще си живееш своя живот, ние - нашия. Имаш няколко часа, за да направиш избора си.

- От вчера имам врагове - отговори Максим. - Така че съм направил избора си и нямам намерение да го променям. Оставам с вас. Разбира се, ако вие ме искате.

Борис се усмихна едва забележимо:

- Чувството ти за собствена важност е раздуто до спукване. Но все някак ще преодолеем този недостатък. Колкото до враговете, и тук позицията ти е неправилна.

- Какво искаш да кажеш? - не го разбра Максим.

- Не бива да делиш света на приятели и врагове. По-точно, остави приятелите си в него, но забрави за враговете. Колкото повече мислиш за враговете, толкова повече хора причисляваш към тях. И постепенно те се увеличават около теб.

- Това е естествено - съгласи се Максим. - Ако определя десет души като мои врагове, те ще бъдат десет. Ако пък смятам, че са сто - значи ще бъдат сто.

- Става дума за малко по-други изчисления. Представи си, че някои хора не ти харесват. Няма значение кои точно - комунистите, демократите, евреите, негрите. Въпросът е, че колкото повече ги мразиш, толкова повече те ще се появяват около тебе. И не защото по-често ще ги забелязваш, а защото броят им около теб действително ще нарасне. Искаш ли да ти разкрия най-великата тайна на мирозданието?

- Разбира се.

- Най-великата тайна на мирозданието гласи, че в този свят действат множество различни потоци. Събитията, които се случват с теб, зависят от потока, в който си въвличен. Ето един класически пример: живее си едно обикновено момче. Пуши, псува, пише мръсотии по стените. Но веднъж намира на пътя старинна монета. Занася я вкъщи, почиства я и тя много му харесва. Показва я на майка си. Щом тя разбира колко се е увлякъл, му купува класьор за монети. И момчето спира да пуши и да псува, вече не пише глупости по стените. Запознава се с нови приятели, които имат същото хоби. Така момчето хулиган изчезва в небитието, а вместо него се появява съвсем прилично и интелигентно момче нумизмат. То завършва училище с отличен, приемат го в историческия факултет

и след време става уважавана личност, професор в университета. Интересна история, нали?

- Да - съгласи се Максим, без все още да разбира накъде клони. - Поучителна.

- А сега си представи, че момчето не е намерило никаква монета. Все така щеше да пуши и ругае, да се върти в кръга на подобни бандити. След време щеше да се пристрасти към наркотиците и да започне да краде, за да има пари за поредната доза. Вероятно щеше да влезе в някоя банда. Накрая щяха да го заколят или да разбият главата му в пиянски купон. Виждаш, че ти описах два варианта за развитие на тази ситуация. По какво се различават? По това, че са варианти на въвлеченост в два различни потока. В първия случай намерената монета е в ролята на транзитен елемент, който прехвърля момчето от един поток в друг. Майка му е укрепила избора, подарявайки му класъора. Така предишният поток остава зад гърба му и момчето е навлязло в новия. Всеки поток обаче си има своите атрибути - в единия това са псувните, кражбите, наркотиците и всякакви други гадости. Сменяйки потока, момчето сменя и атрибутите. Ако се вгледаш внимателно в концепцията, която ти излагам, ще разбереш за какво става дума. И понеже започнахме с враговете, аз съм сигурен: ако смяташ дадени хора за свои врагове, то и светът ще се обърне към теб с тази си страна, където техният брой постоянно ще нараства. Фактически той просто ще отговори на твоята поръчка.

- Но нали легионерите реално съществуват и е глупаво да се убеждаваме, че са измислени? - възрази Максим.

- Не казвам, че трябва да се убеждаваме в нещо. Просто не ги разглеждай като врагове, като нещо главно в живота ти. Ако вървиш по улицата и се препънеш в бордюра, трябва ли да се озлобяваш срещу него и да го смяташ за свой враг? Просто е необходимо да приемеш факта, че той съществува, и да се постараяш вече да не се спъваш. Но ако постоянно мислиш за това, как да не се подхлъзнеш, да не се спънеш, да не паднеш, тогава постоянно ще се подхлъзваш, спъваш и падаш. Ние сами създаваме с мислите си околния свят. И ако помниш това правило, ще избегнеш твърде много неприятности.

- Изглежда, има нещо вярно - съгласи се Максим.

- Спомни си как попадна тук. Как започна всичко? С това, че ме видя в интернет кафето. Това събитие за теб се превърна в транзит, защото премести мислите, а после и целия ти живот в друга плоскост. Ти мислеше за случката, искаше да я разбереш, опитваше се да достигнеш до нашия форум. Имаше намерение да се срещнеш с мен - и се срещнахме. Практически силата на твоето намерение те вкара в потока на хакерите на сънища. Фактът, че ти успя, говори достатъчно.

- Да, всичко съвпада - пак се съгласи Максим.

- И не тъгувай за миналото. От днес започваш нов живот.

Момчето, пътувало с Дана, се казваше Максим Воронцов. Това стана ясно, след като бяха прегледани списъците на пътниците и се уточни кой е седял до нея.

След близо денонощие разбраха къде живее. Оказа се, че наема квартира. Веднага я провериха. Нямахше нещо, което да заслужава особено внимание, но в компютъра бяха материалите от няколко интернет форума, посветени на хакерите на сънища.

Крамер окончателно се убеди, че следата е вярна.

Естествено, веднага опитаха да изчислят местонахождението на Воронцов по мобилния му телефон. Уви, абонатът се оказа недостъпен. Опитите да намерят негови роднини в Ростов също нямаха успех, всички открити се оказаха просто съименници. Оставаше само надеждата, че той ще се върне, но Крамер не вярваше в подобен вариант. Хакерите умееха да замитат следите си.

Известен интерес представляваше намерената в шкафа университетска диплома на Воронцов. Беше издадена в Томск. Но нали и Слай бе живял известно време там? Значи връзката между Воронцов и него е могла да започне още тогава.

Крамер нареди да бъдат проверени всички томски контакти на Воронцов - приятели, преподаватели в университета, възможни роднини. Дагс чакаше добри новини и Крамер не искаше да огорчава шефа си.

Много добре си представяше какви последици може да има гневът на Владетеля.

Разговорът с Борис донесе облекчение на Максим. За негово учудване нито той, нито пък Роман и Оксана смятаха, че е виновен за смъртта на Дана. Да, страдаха заради това, но то не ги изкарваше от равновесие.

След закуската се заеха с работа - сега тя беше достатъчно. Отначало запознаха Максим с неколцината охранители и го представиха като хакер, нов член на екипа. Той се смути, защото нямаше как да излъже сам себе си, че е хакер, и съзнаваше, че засега това е само етикет. Въпреки това охранителите, които в къщата бяха шестима, започнаха да се отнасят към него с подчертано уважение.

Веднага след това Роман замина, като на изпроводяк подхвърли, че едновременно ще потърси и нови документи за Максим. Борис отиде в стаята за свръзка на втория етаж - да провери имейл адресите на Дана. Трябваше да се изясни откъде и защо е изтекла информацията - дали поради банална непредпазливост, или пък някой от онези, с които тя бе общувала, я е предал.

Стаята за свръзка изненада Максим с изобилието от техника. Тук имаше всичко: компютри, радиостанции, късо вълнови предаватели.

Борис уверено седна зад един от компютрите, а Максим застана до него, като се чудеше дали не пречи.

- Дали легионерите могат да ни засекат? - попита той, колкото да наруши мълчанието.

- Теоретично - да, но практически е невъзможно. Тук работим пряко чрез спътник, използваме и специално програмно подсигуриране.

- Ами антена? - полюбопитства Максим. - Не я видях.

- На тавана е - отвърна Борис. - Покривът е радио прозрачен. Така отвън нищо не се забелязва - къща като къща. Между другото, Оксана те чака. Ще отскочи до града и аз ѝ предложих да те вземе. Не искаш ли да се разходиш?

- Ясно. Изчезвам, за да не преча! - Максим тръгна към вратата.

Борис се усмихна отново и се обърна към компютъра. Оксана беше на двора, току-що бе изкарала от гаража пъргаво зелено рено. Щом го видя, му махна с ръка:

- Сядай!

Максим с известна несигурност се настани до нея. обстоятелството, че момиче като нея, което сигурно нямаше и двадесет години, ще кара колата, не му вдъхваше доверие. Би шофирал с удоволствие, но не се реши да ѝ предложи, защото се боеше да не я обиди.

Вратата се отвори автоматично. Съпроводена от погледите на охраната, Оксана ловко изкара колата на улицата. Максим се обърна - резиденцията на хакерите изглеждаше доста солидно.

- Къде отиваме? - попита той.

- Първо ще се отбием в една компютърна фирма - Борис търси някакви програми. После ще навестим един човек - по наша поръчка той следи телефонните разговори на разни лоши другари. И накрая ще наминем към библиотеката - трябва да намерим нещо в миналогодишните вестници.

- Отдавна ли си с хакерите? - полюбопитства Максим.

- Вече три години - сви рамене Оксана и бързо се включи в оживеното движение.

Реното уверено се промъкваше сред потока от автомобили. Максим с откровена завист наблюдаваше майсторското ѝ шофиране:

- Къде си се научила така?

- Да карам ли? Само почакай с теб да се заеме Роман - за един месец ще те направи автомобилен състезател. Отначало след неговите уроци даже ме беше страх да приближа колата. - Тя се засмя и ловко премина в съседното платно. - После свикнах. Сега се получава от само себе си.

- Оттук ли си?

- Не съвсем. От едно село на шестдесет километра. Родителите ми и досега мислят, че уча в

педагогическия.

- Често ли пътуваш до вкъщи?

- Веднъж месечно.

- С кола?

- Не, с автобус. Откъде една бедна студентка може да има пари за кола?

- А родителите ни не ти ли идват на гости?

- Случва се - усмихна се тя. - Тогава се налага да съчинявам цели легенди. Те смятат, че наемам стая при леля Катя. Възрастната жена, при която вече си бил, познаваш я... Сега трябва да съчинявам нова легенда и да търся друга стая.

- А с леля Катя всичко наред ли е? - Максим едва сега се досети, че и тя се е намирала в опасност.

- Разбира се. Когато ти и Роман сте отклонили легионерите след себе си... между другото, явно те наистина са сметнали, че откарвате нещо ценно, леля Катя излязла през задните дворове. Там нашите я посрещнали. Максим трудно асимилираше всичко чуто:

- Всъщност, какво откарахме?

- Ти наистина ли реши, че е нещо ценно? Роман нарочно е товарил пред очите на легионерите всякакви вехтории, за да ви подгонят.

- Излиза, че сме били само примамка?

- Точно така. Отначало Роман е имал намерение да те изпрати заедно с леля Катя, но после размислил и те взел с него. Честно казано, ти си му харесал. Повярвай ми, не е лесно да заслужиш негова похвала. Значи Борис не е сгрешил с тебе. Ала все едно, че нищо не съм ти казала.

Известно време пътуваха мълчаливо. Максим с интерес разглеждаше непознатия град. Сетне отново хвърли поглед към Океана:

- Исках да те попитам: наистина ли имаш съновидения? Тя вдигна рамене:

- Борис ли ти каза? Не знам. Просто при мен се получава. Всеки човек има различни таланти. Аз успявам в съновиденията. Роман пък е сталкер. Всекиму своето.

Максим харесваше Оксана. В известен смисъл тя беше позитивното копие на Айрис. Неуловима прилика обединяваше двете момичета.

- Кой те научи да съновиждаш? - попита той.

- Рада. Такъв ѝ е псевдонимът - уточни Оксана. - Тя също е хакер, от най-способните. Познаваш ли я? Максим поклати глава:

- Не, нали съм отскоро при вас.

- Ще ти хареса - убедено заяви девойката. - Въобще хората около нас са най-добрите, които познавам.

Тя мина в дясната колона автомобили, забави и плавно зави в съседната пресечка. Спря пред офиса на компютърната фирма и му се усмихна;

- Ще ме почакаш, нали?

Те се върнаха в резиденцията на хакерите към обяд. Посрещна ги Борис. Оксана отиде в кухнята да помага на Галина, а той покани Максим в стаята си.

- Сядай! - И се настани в отсрещното кресло. - Изтичането на информацията действително е станало по вина на Дана. Което отново потвърждава колко предпазливи трябва да бъдем.

- Някой е влязъл в имейла ѝ?

- Да. Тя си е кореспондирала с един от нашите последователи, а информацията за неговия имейл е открито изложена в мрежата. В това няма нищо особено, но Дана е допуснала грешка: по невнимание веднъж му е изпратила писмо от тайния си имейл. Досадно недоглеждане, което ѝ струва

живота. Легионерите наблюдават кореспонденцията на нашите привърженици и са прихванали информацията за тайния ѝ имейл. А отварянето не е проблем, всяка защита може да бъде пробита. Сега трябва да сменим всичките си имейл адреси и да изясним какво още са могли да узнаят.

Той замълча.

Максим си помисли дали сега е уместно да попита нещо, което го интересуваше. Накрая се реши:

- Само един въпрос. Щом не мога да се върна в Ростов, трябва някак да се устроя тук. Необходимо е нещо да правя, да си намеря работа. Да си изкарвам прехраната.

- При нас нещата са сложени по друг начин. Засега ще ти го кажа така: щом си се присъединил към хакерите, значи си влязъл в една голяма организация, която притежава солидни финансови ресурси. И получаваш възможност да черпиш от тях - тези дни Роман ще ти даде кредитна карта. Принципът е следният: можеш да използваш парите както искаш, но все пак бъди разумно пестелив. Смятай, че като хакер получаваш заплата.

Борис се замисли и добави:

- Но това е само едната страна на медала. Парите при нас не се появяват от въздуха, ние ги заработваме. Всеки хакер се стреми да попълва нашите сметки. Ако всички само харчат, скоро няма да има какво да се харчи. Затова всеки си има някакво занимание, което му носи доход. Вече ти говорих за това - хакерите разглеждат уменията да си осигуриш достоен живот като упражнение по сталкинг. След няколко дни ще имаш нови документи, дотогава може да решиш с какво желаеш да се занимаваш.

- С какво се занимаваш ти? - попита Максим.

- Собственик съм на няколко фирми. Две руски и една в Англия. Уточнявам обаче, че не всички хакери се занимават с бизнес. Сред нас има художници, писатели, лекари. Не е от особено значение с какво се занимаваш, важно е работата да ти носи удовлетворение.

Максим го погледна недоверчиво:

- Искаш да кажеш, че бизнесът ти харесва? Винаги съм го смятал за досадно занимание.

- Да, но това е само твое мнение. За мен бизнесът е своеобразна интелектуална игра с множество неизвестни. Повярвай ми, когато реализираш някоя хитра комбинация, получаваш истинско удоволствие.

- Донякъде съм съгласен. Но ти спомена лекарите, а според мен за един лекар днес осигуряването на достоен живот е сериозен проблем.

- Проблемът всъщност е, че продължаваш да мериш хакерите с обикновени мерки - отвърна Борис. - Не отчиташ, че те сами планират живота си, като го пускат в нужното им русло; спомни си потоците, за които ти говорих. И щом един лекар в поликлиника печели твърде малко, защо да не премине в елитна поликлиника?

- Не може всички да работят в елитни поликлиники.

- Та аз не говоря за всички. Разбери, хакерите не са благотетели, те не се стремят да променят околния свят. Те променят своето място в този свят. Просто намери нещо, което наистина ти харесва, и се залавяй за него. Ето например Оксана - тя има талант на художник, обаче никога не е мислила да рисува професионално. Учила е в педагогическия, но това не бил нейният избор, а на родителите ѝ. И едва срещата с нас ѝ помогна да намери истинското си призвание. Сега нейните картини се купуват по цял свят, а тя се занимава с това, което ѝ харесва и наистина обича. В това е целият смисъл - да откриеш любимото си занимание. Другото е въпрос на техника. С нашите методики непременно ще имаш успех.

- Какви методики?

- Те са много и разнообразни. Но дават максимален резултат само когато са в съвкупност. Получава се ефект на натрупване, една методика допълва друга. Това може да се сравни с подготовка на боец: дори да овладее много добре само един удар, той не ще му гарантира безусловна победа. Когато обаче овладее техниката комплексно, тогава има наистина сериозни шансове. Така е и при нас

- всяка техника поотделно едва ли ще те изведе на нивото на вълшебник, но заедно дават необходимия ефект. Между другото, това е причината, че понякога критикуват нашите способности - не давали сериозен резултат. Хората просто не разбират, че не могат да постигнат нищо за броени дни. Но пък това е добре в известен смисъл - случайните отпадат, остават само онези, които притежават достатъчна упоритост и стремеж към знание.

- Има логика - призна Максим. - И все пак с какво да започна? Малко ми е неудобно: охраната се държи с мен като с хакер, а фактически нищо не умея.

- Уменията са въпрос на натрупване. Колкото до началото - по традиция започваме с Пасианса на Медичите. Чел ли си за него?

- В най-общи черти - призна Максим. - Но не открих свястно обяснение.

- Значи не си търсил, където трябва - засмя се Борис. - Ще направим така: аз ще ти обясня същината, а после ти ще се поровиш в нашите архиви и ще разбереш детайлите. Става ли?

- Добре - съгласи се Максим. - Да започваме. Борис се настани по-удобно в креслото:

- Да започнем с това, че около названието на пасианса има известно объркване. Наричат го „Пасианса на Медичите“ в чест на френската кралица Мария Медичи. Но по-правилно би било да се нарича „Пасианс на шотландската кралица Мария Стюарт“. На този пасианс я е научил придворният ѝ астролог Джон Ди - прочут мистик по онова време. Именно с Мария Стюарт е свързано първото споменаване за този пасианс, но по-късно той се появява отново вече като „Пасианса на Медичите“. Това може да се обясни както с нечия грешка, така и с обстоятелството, че Мария Медичи също го е познавала. Историческата справедливост в случая е пренебрегната, но всички били свикнали с названието му и не виждали смисъл да го променят.

Същината на Пасианса на Медичите или ПМ е следната: всичко в света се определя от някакви закони. Ябълката пада надолу, балончето с хелий лети нагоре. Водата при замръзване се разширява, електрическият ток нажежава волфрамовата жичка в крушката. Подобни закони има твърде много, но всички те притежават една и съща особеност: неизменност. Тоест водата при замръзване винаги се превръща в лед, а не в бензин или нишесте. Когато натискаш ключа за осветлението, крушката или светва, или не - но не се превръща в папагал или водопроводен кран. Тоест ходът на процесите, определяни от законите, е неизменен.

В чест на Кастанеда хакерите ги наричат „Закони на Орела“ - на онова нещо, невъзможно за описание и познание, което стои над всички други неща и определя нашето битие. Може да ги наричаме закони на Бога, на мирозданието, но това не променя същината. Хакерите обръщат внимание именно на неизменността в тяхното изпълнение. Ако един Закон на Орела започне да се реализира, той ще бъде изпълнен, независимо от всичко. Единственото ограничение може да бъде наложено поради влиянието на друг Закон на Орела. Например, ако скочиш от самолет по време на полет, ще се удариш в земята и ще загинеш. Но ако имаш парашут, ще останеш жив. Тук един Закон на Орела не позволява на друг - на закона за гравитацията, да се реализира в пълна степен. Трябва да отчитаме тези ограничения.

Борис помълча няколко секунди, за да събере мислите си, сетне продължи:

- Докато се ориентираха как действат Законите на Орела, хакерите си зададоха въпроса: а не може ли да се използва постоянството в тяхното изпълнение? Тогава се интересувахме от управлението на събитията, опитвахме се да разберем защо в света около нас те протичат по един или друг начин, кое определя това? Именно тогава в съновиденията попаднахме на информация за Джон Ди и неговия пасианс. С изненада установихме, че Пасиансът на Медичите позволява да се програмира реализацията на нужните ни събития.

Как става това?

Той се нарежда с обикновена колода от тридесет и шест карти. Притежава определен алгоритъм за подреждане, свързан с вида и номинала на картите. Всяка една карта означава определено събитие от реалността или реала, както ние я наричаме. Нататък всичко е по-просто: когато съставяме пасианса, вмъкваме в него необходимия ни целеви блок - тоест натоварваме една карта с отговорността за нашето желание.

Пасиансът представлява един Закон на Орела - тоест винаги се изпълнява. Когато го съставяме,

ние започваме да го изпълняваме в реала - тоест съзнателно реализираме някакви действия, съответни на боята и поминала на картите.

И тук започва истинската магия: Законът на Орела влиза в действие и веригата на събитията започва да се развива в съответствие със зададения от нас сценарий. Всичко протича точно в необходимия момент, всяко ново събитие се определя от поредната карта в пасианса. Той се превръща в своеобразен шаблон, който определя реалния ход на събитията. В един момент веригата на събитията достига до целевата карта и реализира нашето желание. Целта ни е постигната.

Защо?

Защото веригата от събития, съставена по Закона на Орела, е приоритетна спрямо други вериги. И ако например използваш Пасианса на Медичите за игра на лотария, печалбата ще се падне именно на тебе, а не на някой друг.

- И ти твърдиш, че ПМ действа? - в гласа на Максим пролича недоверие.

- Опитай да си го изясниш на практика! - предложи му Борис. - Магията е строго приложна дейност. В нея няма място за чиста теория.

- А кралицата? - спомни си Максим. - При нея получавало ли се е?

- Получавало се е, макар и не винаги. Ние имаме сериозно предимство в сравнение с нея: компютърни програми за редене на пасианси. Доста трудно е да се нареди пасиансът на ръка - особено, ако подреждаш целева верига за постигане на конкретен резултат. Според легендата Мария Стюарт е била в тъмницата и сутринта е трябвало да бъде екзекутирана по заповед на братовчедка си Елизабет Първа. Мария нямала компютър, но имала колода карти и някои изходни данни: пазач до вратата, приятели, готови да ѝ помогнат за бягство, и време до сутринта. Трябвало е да състави пасианса, като отчита тези елементи. Тя го е редила до сутринта, но от последните уроци на Джон Ди било изминало доста време и кралицата била забравила много неща. Според легендата, когато стражите дошли сутринта за нея, тя събрала картите от масата, усмихнала се и казала: „Колко жалко. Почти успех.“

- Екзекутирали ли са я?

- Да. Това доказва, че магията не обича да се отнасят лекомислено към нея. Смятам, че сам ще се справиш с подробностите от ПМ, в нашия архив всичко е описано разбираемо. Ако имаш въпроси, задавай ги спокойно! - Борис погледна към прозореца. - Роман пристигна. Да видим какви новини ни е донесъл.

Новините бяха около предстоящите избори за кмет на града. Легионерите искаха да оставят на тази длъжност сегашния градоначалник на Кленовск, който бил техен човек. Хакерите се опитваха да им попречат и задействаха противостоящи сили. Засега Максим не успяваше да се ориентира в ситуацията, но с интерес слушаше разговора. После стана дума и за неговите нови документи.

- Ще ги имаш след три дни - обеща Роман. - Трябва да те снимам и да изпратя снимките. Да не отлагаме! Заведоха го в неголяма стая, явно предназначена специално за такава цел. Зад параван в дясната част се намираше истински склад от различно облекло - мъжко и дамско. Борис накара Максим да облече тъмна риза, костюм и вратовръзка и го настани на табуретката, Роман включи двойка лампи. Направи няколко снимки с цифров фотоапарат, веднага ги обработи на компютъра и остана доволен от резултата. Сетне отново го преоблякоха, този път в пуловер, втората снимка беше за военната книжка. Направиха и трета - за шофьорската книжка. Роман прехвърли снимките на диск и стана от компютъра.

- Това е - каза той. - Отивам горе, ще ги изпратя.

- Какво ще е името ми? - любопитства Максим.

- Знае ли някой? Каквото измислят... Той излезе от стаята. Максим се обърна към Борис:

- Често ли трябва да се правят нови документи?

- Не, веднъж на няколко години. Всеки от нас има различни комплекти, което позволява лесно да изчезнеш при необходимост.

- Но как се занимаваш с бизнес, щом през цялото време бягаш?

- Просто ти нямаше късмет, защото попадна при нас в лош момент. Бягствата са по-скоро изключение, отколкото правило. Колкото до бизнеса, всичко е много просто: за него имам комплект документи, които не използвам другаде. Притежавам вила в Англия и като бизнесмен живея именно там. А непосредственото ръководство на фирмата се извършва от управители.

- Но щом имаш вила в Англия, какво правеше тогава в Ростов? - учуди се Максим.

- Там се срещнах с тебе - усмихна се Борис. - По-точно, бях по работа, заедно с Айрис проверявахме едни интересни сведения.

- Какви сведения? Ако, разбира се, не е тайна...

- Тайна е, но на теб мога да разкажа. В една публикация Айрис прочете, че нейде около Дон съществуват старинни подземни манастири. Посочваше се даже приблизителното място, на сто километра от Ростов. Това ни заинтересува. Отидохме, поговорихме с местните жители и един от тях наистина ни показа вход към подземен манастир. Дори не вход, а по-скоро дупка в брега, сред шубраците. Влязохме и се озовахме в огромна пещера. Някога там наистина е имало манастир, открихме изсечени в стените кръстове и множество странни надписи. Копирахме ги и сега един от хакерите на питерската група се опитва да ги дешифрира. До момента неуспешно, знаците нямат аналози. Но щом с това се е заел хакер, значи работата ще бъде доведена до успешен край. Айрис скоро ще приключи дейността си в Ростов и ще се завърне в Белгород.

- За нея не е ли опасно сега в Ростов?

- Не. Тя е магьосница в истинския смисъл на тази дума - Борис се усмихна. - Не завиждам на легионерите, които ще се опитат да я заловят. При нея такива шегички не минават. Възможно е да се премести окончателно в Ростов, там ѝ харесва.

- А каква е професията ѝ?

- Наслаждава се на живота. Всъщност има толкова занимания, че е трудно да се изброят. Собственик е на престижна московска стоматологична клиника, притежава и туристически речен кораб. Има акции в няколко крупни промишлени предприятия, за около три милиона - в долари, разбира се. Снима се във филми - и като актриса, и като дубльорка, когато има опасни сцени. Обожава бънджи скоковете, сега се учи да скача с парашут; и ще се научи, в това няма съмнение. Затова гледай да не я дразниш, характерът ѝ въобще не е ангелски, а ръката ѝ е доста тежка - Борис се разсмя.

Максим също се усмихна:

- Може ли да отваря портали?

- Айрис може да отвори каквото си иска. И портали, и банкови сейфове...

- Това за сейфовете шега ли е?

- Ни най-малко. Айрис никога не е била от кротките. Преди време заедно със свой приятел наистина ограбила офиса на много известна търговска фирма. Между другото, тогава не е била навършила и седемнадесет години.

- Сериозно? - усъмни се Максим, защото това, което чуваше, изобщо не се връзваше с образа на хакер на сънища.

- Абсолютно - увери го Борис. - Избрали новогодишната нощ, срещу първи януари. В момента, когато започнали да гърмят фойерверките, Айрис взривила вратата на сейфа. Сама приготвила взрива, винаги е обичала химията, по-точно приложната ѝ страна. В офиса също влезли по доста оригинален начин - оказало се, че някога сградата е била с общи вътрешни пространства, но преди двадесет години я разделили, зазидали с тухли междинната врата. Бизнесмените не знаели, но Айрис се добрала до тази информация. В другата половина от сградата имало библиотека, там Айрис и приятелят ѝ влезли като „читатели" и се скрили до края на работното време. После разбили тухлите на мястото на вратата и влезли в офиса. Точно в полунощ взривили сейфа, вътре имало около четиридесет хиляди долара. Обаче приятелят ѝ се оказал глупак, скоро бил заловен и веднага я издал. Когато в съда я попитали защо го е направила, тя отговорила, че има големи разходи...

- И я вкарали в затвора?

- Разминало ѝ се с условна присъда. Баща ѝ е влиятелен чиновник - поясни Борис. - Веднага

след този случай тя се присъедини към нас.

- И вие я приехте? - изненада се Максим.

- Какво значи „приели“? Тя дойде сама. Опитай се да не я приемеш.

Очите на Борис лукаво блестяха, той явно се наслаждаваше на объркването му.

- Просто това някак не отговаря на образа на хакер на сънища - каза Максим. - Все пак да изследваш тайните на мирозданието и да разбиваш сейфове, са различни неща.

- Според мен е едно и също - не се съгласи Борис. - Ти не си гъвкав, разсъждаваш както в съветските филми за революцията: всички „червени“ са добри и честни, всички „бели“ - подлещи и мръсници. В реалността не е така. Научи се да гледаш по-широко на нещата, не дели всичко на черно и бяло. Приемай хората такива, каквито са, с всичките им качества и недостатъци. А що се отнася до Айрис, тя вече не разбива сейфове. Но не защото е станала кротка, а защото няма нужда от подобни изпълнения. Разбира се, никога нямаше да ти разкаже историята за сейфа, ако тя самата се опитваше да я крие. Но според мен направо се гордее с нея - това е едно от първите приключения в живота ѝ.

Максим сви рамене:

- Не зная... Винаги съм смятал хакерите за „добри“.

- Ние сме „добри“ - продължи Борис. - Въпросът е, че разбираме различни неща под понятието „добър“. Ти си настроен да спазваш законите, нормите на обществения морал. А за хакерите има само един закон - законът на Духа. Ако човек е празен вътрешно, то, колкото и да е „добър“, той е безинтересен, от него нищо няма да излезе. И обратно, ако в него има Дух, няма значение колко го е изцапал светът. Мръсотията може да се почисти, но вътрешната пустота не може да се запълни с нищо.

- Какво разбираш под „Дух“?

- Нали си чел Кастанеда? Спомни си какво говори неговият учител дон Хуан за Духа. Той не може да бъде описан, обяснен, идентифициран, защото е нещо абстрактно, неуловимо, но в същото време съвсем явно и реално. Това е основата на уменията на маговете - те виждат присъствието на Духа във всичко, което ги обкръжава, и изразяват Духа със своите постъпки.

- Духът е Бог?

- Може и така да се каже - съгласи се Борис. - Проблемът е, че това са само думи, опит да се облече непознатото във форми, повече или по-малко познати на нашия разум. Някога ще разбереш какво е Духът. Ала когато те попитат какво представлява, само с усмивка ще свиеш рамене.

- Но Кастанеда твърди, че Духът може да бъде използван. Нима е възможно да използваш Бога?

- Ето затова ти казвам, че думите заблуждават. Духът не може да бъде разбран на нивото на разума. Как можеш да използваш обкръжаващата ни безкрайност? Самата мисъл звучи кошунствено. Но когато осъзнаеш, че самият ти си малка частица в нея, разбирането се появява от само себе си. Не на нивото на разума, а на нивото на тялото. След като осъзнаеш себе си като част от безкрайността, изведнъж разбираш, че можеш да я управляваш, защото си слят с нея в едно цяло.

Някой почука на вратата и отвори. Беше Оксана.

- Просвещава ли го? - попита весело тя. - Хайде, обядът е готов! После ще си бърбите.

За обяд имаше борш - вкусен, украински. Родителите на Максим живеяха в Украйна и той по достойнство оцени кулинарните способности на Галина. Докато се хранеха, разговорът се завъртя около по-нататъшната му съдба.

- Нека засега остане тук - предложи Роман. - Да поживее месец-два, да посвикне. Ще измисли с какво да се захване. После ще видим.

- Аз ще го науча да съновижда - обади се Оксана. - А Роман и Денис - да разбива физиономии. Максим погледна към Борис в очакване на неговото мнение.

- За начало не е зле - съгласи се той. - Когато нещата утихнат, нищо чудно да се върнем в Ростов. Хубав град, но без нас легионерите там съвсем ще се развилнеят. Може да вземем и Оксана. Какво ще кажеш, Пазителке? Тя замислено поклати глава:

- Ростов? Защо пък не? Там засега няма никого от нашите, нали?

- Само Айрис, и то от време на време - отвърна Борис. - Макар че не е желателно да ви събираме двете заедно. Пак ще избухнат катаклизми...

Той се обърна към Максим и обясни:

- Миналата година те организираха тук ураган. После три дни камиони откарваха изкоренени тополи и техници възстановяваха електрозахранването. Добре, че мина без жертви.

- Беше случайност - сърдито отвърна Оксана. - Айрис ме учеше да завихрям възходящите потоци. Вярно е, че малко се престаряхме.

- Нищо особено - съгласи се Борис. - Само дето половината град седа две денонощия на тъмно.

- Ама пък какъв възходящ поток се получи! - обади се Роман и всички се разсмяха. Максим също се усмихна тактично, макар да не разбираше твърде за какво става дума.

- Значи, решаваме така - Борис го погледна. - Известно време ще поживееш тук, ще научиш някои неща, а после ще видим.

- Добре - съгласи се той. - И без това нямам други ангажименти.

След обяда Борис помогна да бъде пренесен един компютър в стаята на Максим и го включи към вътрешната локална мрежа. После му връчи два компакт диска:

- На единия е цялата информация за съновната картография, на другия - Пасиансът на Медичите. Най-подробното му изложение до ден-днешен. Достъпът в интернет е неограничен, можеш да сърфираш, колкото искаш. Но засега с едно условие: никакви съобщения, никакви писма. Ще помоля Оксана да ти обясни как да влизаш в интернет и какви правила за безопасност да спазваш. Аз ще пътувам за седмица-две до Москва. - Борис погледна часовника си. - Това е всичко. Трябва да бързам за вечерния самолет. Ти не се притеснявай от нищо, тук си у дома!

Той му стисна ръка за довиждане и излезе.

Максим веднага седна зад компютъра, за да види какво съдържат дисковете. Информацията беше обемиста, но се улови, че мисли повече за Оксана, отколкото за хакерските техники. Вече си даваше сметка, че тя му харесва - досега не му се беше случвало с друго момиче. Влечеше го към нея и той нищо не можеше да направи със себе си.

Сега Оксана рисува в ателието си и Максим не знаеше дали е удобно да се отбие при нея, но все пак се реши. Поводът беше приличен: да се запознае с творчеството ѝ.

Почука на вратата и чу тихия ѝ глас.

- Привет - каза той с влизането, докато затваряше вратата. - Прииска ми се да видя какво рисуваш. Може ли?

- Може - усмихна се тя.

Максим забеляза, че върхът на носа ѝ е изцапан със зелена боя.

- Какво се смееш?

- Носът ти е зелен.

- Винаги го цапам. - Тя взе парцалче и се избърса. - Сега чист ли е?

- Чист е.

- Когато мисля за дадена картина, понякога несъзнателно си търкам носа. И нали пръстите ми са в боя... Максим не каза нищо, разглеждаше картините ѝ. Бяха пет, в различна степен на готовност. Една, вече завършена, бе изправена до стената, върху нея бе изобразен голям орел в полет. Оксана рисуваше с доста едри грубовати мазки, но ефектът беше потресаващ. Максим се възхити от силата, гордостта и спокойствието, което излъчваше птицата. Изглеждаше невероятно, че Оксана е успяла да изрази чрез картина всички тези чувства.

- Харесва ли ти? - попита го тя.

- Много! - искрено отговори той. - Като жив е. Дори по-хубав от жив. Къде си се учила да

рисуваш?

- Просто съм обикаляла музеите - нехайно подхвърли тя. Друга картина, недовършена, излъчваше диханието на есента. От дърветата вече падаха пожълтели листа, в локвите се отразяваше навъсеното есенно небе. Но картината не беше мрачна. По-скоро изразяваше умиротворение - природата си отдъхваше след дългото горещо лято.

- Винаги ли рисуваш няколко картини едновременно? - попита я той.

- Така ми е по-удобно. Понякога нещо не става, както си го замислил. Тогава я оставям и започвам друга. Тя трябва да отлежи, а после, когато уловиш нишката, всичко си идва по местата.

- Каква нишка? - не разбра Максим.

- Нишката на Духа - усмихна се Океана. - Именно Духът у нас отговаря за творчеството. Без него не сме способни на нищо.

Максим замълча. Постоя известно време, разглеждайки картините, сетне въздъхна.

- Много ми харесват. Ти си истински художник. Ще те оставя, за да не ти преча.

- Идвай, когато поискаш - изпрати го с усмивка тя.

Петта глава

Тайните на магията

В първите дни от престоя си на новото място Максим се чувстваше не съвсем уютно. Но скоро свикна. Вярно, че му се наложи да възприеме и някои от традициите в този дом - например утринното разкършване в спортната зала. Отначало това не беше оптимизъм у него, но още на третия ден почувства, че заниманията започват да му харесват. Гимнастиката продължаваше до закуска, а по-сериозните упражнения се изпълняваха вечер.

Тренировките бяха най-различни - от чисто физически действия до боравене с хладно оръжие и ръкопашен бой. На бойни изкуства започна да го учи Денис, началникът на охраната в сградата. Именно на него Роман беше поръчал да „напомпа“ новака.

Дотогава Максим никога не се беше занимавал с подобни неща и повечето от тях бяха истинско откровение за него. Пък и обучението не се оказа такова, каквото си го беше представял отначало. След като го огледа критично при първата им среща и разбра, че няма никакъв опит, Денис заяви, че след месец ще го превърне в Стивън Сегал.

Максим се беше приготвил за сурови и тежки тренировки, но нищо подобно не се случи. Не разполагаше и с прословутото кимоно, а тренираше с обикновени джинси, тъмна риза с къс ръкав и маратонки. Денис му обясни, че е най-добре да тренираш в дрехите, които носиш във всекидневието, иначе всичко се превръща в обикновен спорт, твърде отдалечен от реалността. Той не караше Максим да отработва до припадък стандартни удари или комбинации; в неговата система всичко беше основано върху спонтанността и естествените реакции на човека. Затова и не се зубреха хватки.

- Не възприемай това, което ти показвам, като застинали схеми - внушаваше му Денис. - Важно е да придобиеш култура на движенията, да научиш тялото си да действа спонтанно, изхождайки от конкретната ситуация. Никога не заучавай хватки, те просто не съществуват. Работи с принципите, с общите форми на движенията. Когато водиш битка, ти не знаеш какво ще направиш в следващия миг - това го решава тялото ти, и главното е да не му пречиш. Не обмисляй действията си, тялото ти трябва да действа спонтанно. Само тогава ще имаш успех.

Денис беше малко над тридесетте, а с бойни изкуства се занимаваше не повече от седем години. Но беше трудно да се повярва в това, особено при гледката на онова, което показваше. Неговото тяло приличаше на струя живак - толкова пластични бяха движенията му.

- Опитай да ме хванеш! - предложи Денис на новия си ученик по време на първия им урок. - Хайде, не се притеснявай!

Максим опита. Отначало плахо, а след първите неудачни опити се нахвърли не на шега. Но така и не успя да хване Денис, който по неуловим начин се изплъзваше и измъкваше. Беше тук, стоеше на едно място, но все пак бе невъзможно да го хванеш. Понякога Максим падаше - винаги когато

смяташе, че Денис вече му е в ръцете, треньорът му правеше поредното си движение, Максим губеше опора и политаше към пода. На всичко отгоре Денис успяваше и да го хване, за да не се удари.

Разгорещен и запъхтян, той стоеше и си поемаше дъх. Денис го гледаше с иронична усмивка.

- Добре, разрешавам да ме биеш - каза той. - Нападай, удрай с ръце и крака! С една дума, прави, каквото решиш!

Максим се хвърли напред.

Наложи се да го гони пет минути из залата. Но резултатът беше все същият. С тази разлика, че сега падаше по-често. Невидимите и плавни движения на Денис довеждаха всяко негово действие до абсурд - каквото и да правеше Максим, се обръщаше против него. Сякаш около учителя му съществуваше омагьосана област в пространството, абсолютно непроницаема за каквито и да било външни въздействия.

„Ама, че работа... - помисли Максим, докато за пореден път се надигаше от пода. - Какво ли ще е, ако наистина се бие?"

Това беше първият пробен урок, после дойде ред на същинската техника. Денис подходи към обучението на Максим с чувство за отговорност; впрочем, както и към всичко, което правеше.

- Не, така е неправилно - обясняваше той по време на поредната тренировка. Гласът му звучеше спокойно, без сянка от нетърпение или раздражение. - Не бягай от удара, не се отдръпвай назад, това е грешка! Напротив, пристъпвай към противника, залепвай се за него! Отклоняваш удара неточно. Показвам отново. Удряй.

Максим пристъпи към Денис и бавно - така беше по-просто да се разбере същината на движенията, нанесе удар.

- Виж! - все така спокойно продължи Денис. - Посрещам дясната ти ръка с лявата си китка, отклонявам я отдолу, сетне повдигам лакът; виж, сега лакътят е над китката. Разбра ли? А сега просто съпровождам ръката ти, като я контролирам с предмишницата, главата леко се отдръпва назад, сякаш се пазиш от удара... Виждаш ли? Целият смисъл е именно в естествеността на това движение - щом веднъж го усвоиш, ще ти служи цял живот. Продължавай!

Максим повтори удара, като внимателно следеше действията му.

- И така, посрещам с китката, обвивам - обърни внимание, че тялото леко се извива... А сега понататък. Пристъпвам с левия крак и при извъртането на тялото удрям с коляно в слабините. Но тук може да има много продължения: с длан в слабините, с лакът в лицето и така нататък. - Денис показа върху Максим, сякаш беше манекен, възможното продължение на контраатаката. - Сега опитай сам!

Разбира се, в живота на Максим нахлуха не само бойните изкуства. Тренировките в спортната зала отнемаха около два часа дневно, а през цялото останало време се занимаваше с магия. Следвайки указанията на Борис, отдели внимание главно на две теми: картографията на съновиденията и Пасианса на Медичите. Наложи се отново да започне с картографирането, защото предишните му записки и рисунки останаха в Ростов. Впрочем сега той разполагаше не само с оскъдните обяснения от интернет форумите, но и с инструкции до най-малки подробности.

Стана ясно, че важно място в картографията заема общото схващане за структурата на съновния свят. Когато заспива, човек не само попада в съня, но и се озовава в така нареченото „кълбо от възприятия", което представлява парче от виртуалното съновно пространство. Своеобразно топче, вътре в което за нас се разиграва един или друг сюжет. В обичайния сън човек не осъзнава границите на това пространство, затова приема всичко за чиста монета. Хакерите успели да изяснят, че тези светове са илюзорни - за да се убедим в това, е достатъчно в някои от своите сънища известно време да вървим само на право, без никъде да завиваме.

В този случай спрямо сънуващия човек постоянно ще се правят опити да го отклонят от набелязаната цел и по пътя му непрестанно ще се появяват препятствия. Но ако бъде упорит, реално ще достигне до края на съновното кълбо. Буквално ще се блъсне в една преграда, своеобразна завеса на света - границата на съновния балон. Нещо подобно може да се изживее в киносалона - уж виждаш истински картини пред себе си, но ако се приближиш достатъчно, ще се блъснеш в екрана.

Информацията за съновните кълба от възприятия силно заинтригува Максим. Беше странно, че

сънят има граници, които могат да бъдат достигнати. Той реши при първа възможност лично да провери това. Засега с интерес усвояваше азбуката на теорията и откриваше все нови и нови тънкости.

Както разбра, на всяко кълбо от възприятия съответства определен сюжет. Има добри съновни кълба, но има и лоши - именно с тях са свързани кошмарите. Преходите между кълбата на възприятия са оформени от сложна мрежа „транзити“, които са своеобразни съновни портали. Ако човек се вгледа внимателно в прехода от един сън към друг, може да забележи, че почти винаги това е свързано с някакъв елемент от съновното кълбо. Такъв елемент практически може да бъде даден предмет - той просто притегля съновидеца в друго кълбо от възприятия. Познаването на системата от транзити позволява да се преместиш във всяко кълбо от възприятия, което ти е нужно в даден момент.

Именно тук на преден план излиза картографията на сънищата. Когато съставяха карта на съновната местност, хакерите внасяха в съновния свят елемент на подреденост, създавайки отправни точки. Кълбата от възприятия, които преди се намираха в хаос, постепенно започваха да се сливат - и това продължаваше, докато върху съновната карта ставаше възможно да се слоят отделни парчета от местността.

Най-интересно беше обстоятелството, че по удивителен начин можеха да се обединят елементи от различни градове - например улица в Москва можеше да изведе до булевард в Киев. Фактически съновната карта съединяваше елементи от всички градове, в които сънуващият някога е бил. И не само градове, но и села, полета, гори, реки и морета. Стотици и стотици разхвърляни някога кълба от възприятия се сливаха в странна, но напълно свързана картина.

Донякъде го затрудни непривичната ориентация на съновната карта. Изхождайки от това, че съновният свят е огледален спрямо реалния, хакерите леко бяха променили координатната система. Запад и изток си стояха по местата, но север и юг ги бяха разменили. Оказа се, че не са първите, приложили такива ориентири - преди тях са го правили даосите и северните шамани. Максим помисли и намери солмоново решение: да не се затруднява с названията на посоките, а да ги обозначи като горе, долу, ляво и дясно. Така беше доста по-лесно.

Особено място върху съновната карта заемаха така наречените „гранични предели“. Такива обикновено бяха моретата, пустините, планините и горите. Смяташе се, че е много трудно да се проникне отвъд граничните предели.

Доколкото Максим си спомняше, понякога сънуваше гора, веднъж-дваж - море. Дали в онези сънища беше достигнал гранични предели? Тепърва трябваше да разбере.

Приблизително в центъра на картата на съновидеца се намираше домът му. Особеното на това място беше, че е зона на трансмутации и за разлика от другите участъци на съновната карта, постоянно се променяше. Ако съновидецът променяше често адреса си, това ставаше още по-забележимо - домът му всеки път придобиваше нови отличителни черти.

Според хакерите това трябваше да се приеме спокойно. Целта на картографията беше не просто създаването на картата, а самата работа по подредването на съновния свят. Картата беше просто „трикс“, който позволяваше да се постигнат определени цели: осъзнаването на самия себе си в съня и „експлозия“ на съновната памет. При осъзнаването човек започваше да разпознава в съня познати места и в един момент разбираше, че спи - така сънят се превръщаше в съновидение.

С времето в съновната памет протичаха изменения и съновидецът започваше все по-често да си припомня свои предишни сънища. Отначало това бяха единични случаи, сетне потокът им рязко се увеличаваше и се превръщаше в истинска лавина. На практика човек си припомняше всичко, което някога беше сънувал, и вече беше в състояние да нарисова картата с всичките ѝ детайли.

Именно този процес беше основната задача на картографията - хакерите смятаха, че едва след „експлозията“ на съновната памет човек започваше истински да съновижда.

Да се обхване изведнъж цялата картография, беше невъзможно - колкото повече Максим четеше обясненията на хакерите, толкова по-ясно му ставаше колко е обширна темата. След като в края на краищата се убеди, че дори теорията не може да овладее само с един престой пред компютъра, той реши да действа постепенно - да започне съставянето на картата и без бързане да се ориентира в тънкостите на метода. Изпълни съвета на Оксана да отделя за картата не по-малко от час дневно, като работи не само със сегашните си сънища, но и със старите, които успее да си припомни.

С картографията нещата вървяха горе-долу, но Пасиансът на Медичите се оказа изключително сложен. За учудване на Максим Оксана отказа да му помага и заяви, че ПМ е чисто сталкерска техника и тя почти не се е занимавала с нея.

- Ние, Пазителите, си имаме свои методики за подготовка - обясни му тя. - Ще ти помагам с удоволствие за съновиденията, но сталкингът не е моята стихия. За нея по-добре питай Борис или Роман.

Наложил се сам да вниква в ПМ. Отначало четеше материалите от диска. После осъзна, че доста неща се изплъзват от вниманието му, взе тетрадка и започна да си отбелязва в нея всички тънкости на метода.

Тънкостите се оказаха много. Доколкото разбра, в основата на пасианса лежаха понятията „симпатия“ и „валентност“. Симпатията представляваше несъзнателен стремеж на подобно към подобното - например картите от една боя. Валентността определяше размера, количеството, мярката за каквото и да било. При картите тя съответстваше на поминала им. Тези с еднакъв номинал също се „привличаха“.

Поначало на всяка карта се придаваше определен смисъл. Една от стандартните схеми изглеждаше така.

Асо - сила. Всяко външно събитие, което се случва не по наша воля и често ни принуждава да извършваме определени действия.

Поп - закон. Необходимост да се подчиняваме на дадени външни правила, да действаме по един, а не по друг начин. Всичко, което ни налага някакви ограничения.

Дама - личност. Всяко живо същество, от човек до комар.

Вале - пратеник на силата. В случая това са нашите желания и стремежи.

Десетка - резултат или очакване.

Деветка - действие.

Осмица - общуване.

Седмица - поглъщане.

Шестица - преместване.

Боите също имаха своето значение.

Пики - волеви, силни изяви.

Кари - всичко, свързано с пари, плюс интереси в широкия смисъл на думата.

Купи - сферата на чувствата. Любов, приятелство, омраза, всички емоции.

Спатии - битът, работата, рутината.

За по-добро разбиране на тази схема се привеждаха конкретни примери.

Например асото можеше да е началникът, който те вика за нещо. Ако ще ти се кара - очевидно е асо пика, Ап. Но ако съобщава, че ти увеличава заплатата - значи е асо каро, Акр. Просто си говори с теб за текущата работа - асо спатия, Ас. Ако пък е началничка и е неравнодушна към теб - асо купа, Акп.

Асове може да са още и леката кола, която те е изпръскала с кал, повреденият компютър, спрелият електрически ток. Може да обозначават и неочаквани радостни събития: печалба от лотарията, всякакво успешно стечение на обстоятелствата.

Поповете съответстваха на закона. Спрял си на червен светофар - поп спатия, Пс. Трябва да платиш нещо - Пкр. Не ти се ходи на работа, обаче се налага - Пп. Някой има рожден ден, трябва да се занесе подарък - Пкп; или Пкр, ако повече те е грижа за парите, които ще похарчиш за подаръка.

Дама - личността. Може да е всеки. Срещнал си приятел - Дкп. Налетяло ти е куче - Дп. Касиерката е Дкр. Шофьорът на градския автобус - Де. Особеност на личностите е това, че не е задължително да общуваш с тях; може просто да отбележиш присъствието им в своето обкръжение.

Валето съответства на желанията ни. Имаш твърдо намерение да постигнеш нещо - Вп. Искаш да спечелиш много пари - Вкр. Да се запознаеш с някого - Вкп. Да си свършиш работата по-добре - Вс.

Десетките обозначават очакване или резултат. Завършваш някаква работа - 10с. Радваш се, че всичко е приключило - 10кп. Резултатът не е добър - 10п. Свързан е с пари - 10кр.

Деветките символизируют всяко наше действие. Срещал си се - 9с. Купил си нещо - 9кр. Направил си впечатление на някого - 9п. Или 9кп, ако това ти е доставило удоволствие.

Осмиците - общуване. Всякакви разговори със съществата наоколо. Скарал си се с някого - 8п. Общуваш с продавачката в магазина - 8кр. Обсъждаш делови проблеми -8с. Бъбриш с приятен човек - 8кп.

Седмиците - поглъщане. Както поемане на храна, така и възприемане на всякаква информация. Например, узнал си нещо неприятно - 7п. Или напротив, новината е добра -7 кп. Закусваш - 7с. Броиш парите в портфейла си - 7кр.

Шестиците - преместване. Както нашите придвижвания, така и движенията на някого или нещо от място на място. Отиваш на работа - 6с. В магазина - бкр. На среща - бкп. Да си разчистваш сметките - 6п.

Много важно бе обстоятелството, че всяко събитие може да се опише с карта от всякаква боя или номинал, в зависимост от отношението на човека към него. Примерно, с удоволствие си изпил чаша сок - 7кп. Или не си имал желание, но си го изпил - 7п. Пиеш го, но мислиш колко е скъп този сок - 7кр. Просто го пиеш - 7с.

Тоест схемата не беше закостеняла, всеки можеше да я промени, както иска. Нещо повече, дори беше желателно да пригодиш стандартната схема към себе си, да я направиш удобна. Допускаше се всичко: можеше да се промени тълкуването на картите или то да бъде разширено - нямаше ограничения. Практически всеки хакер създаваше свой, присъщ само на него език за общуване с мирозданието.

След запознаването с програмния език започваше усвояването на техниката за редене на пасианса. Независимо че за целта съществуваша компютърни програми, отначало трябваше да се овладее ръчното му подреждане.

Пасиансът се редеше по следния начин.

Отначало в редица, отляво надясно, с лице нагоре се поставят три карти. После се анализират според боята и номинала им. „Пасване" се получава, ако средната се намира между карти от еднаква боя или номинал.

Например в тройката карти Вкр - 8п - Вкп осмицата се намира между две валета. Съответно - Вкр и Вкп се „притеглят" взаимно, вследствие на което осмицата бива „изтласкана" нагоре и покрива лявата карта, Вкр. Получава се верига от две карти: 8п - Вкп. Поставя се нова карта от колодата, да кажем, 9п.

Тогава веригата придобива вида 8п - Вкп - 9п. Валето се оказва между две пики, които го „изтласкват" нагоре, то покрива лявата карта - 8п, и в резултат се получава новата верига от две карти Вкп - 9п. Ако новата извадена карта не води до „пасване", се вади друга - докато най-сетне се получи.

Например може да стане така:

Вкп - 9п - Дкр - 7с - 10п - Де.

В тази верига преди Де не се получава пасване. С нейната поява става връзка по боя между Де - 7с. Съответно -10п бива изтласкана от тези две карти нагоре и покрива лявата спрямо себе си - 7с; веригата придобива вида:

Вкп-9п-Дкр - Юп-Дс.

Сега трябва да се анализира получената верига с оглед на новите възможни пасвания.

Такива са налице вече две: между двете дами, както и между пиките - 9п и 10п. В случая е необходимо да се отчете едно важно правило: ако във веригата се появят няколко възможни пасвания, най-напред се реализира лявото. В случая между деветка пика и десетка пика. Когато се реализира то,

се получава веригата Вкп - Дкр -10п - Де. Сега се реализира пасването между дамите - и се получава веригата Вкп - 10п - Де. Повече пасвания няма и може да се прибавя следваща карта.

По същия начин се процедира и нататък.

Ако пасиансът излезе, се получават купчинка карти отляво - и една-единствена, последната, отдясно. Подреденият по този начин пасианс съответства на Закона на Орела, което означава, че се ползва с приоритет пред други вериги. След като бъде съставен, трябва да се изпълни на практика, като се извършват действията или се отбелязват събитията наоколо, които съответстват на конкретни карти. Например веригата може да има следния вид:

<Вкр-8п-Вкп> <9п> <Дкр-7с-10п-Дс> <Акп-9с> <6с-Ккр-7п-9кр> <Ап> <Ас-Дкп-Вс> <7кп>
<Вп> <Пкп> <10с-10кр-Пс> <Дп-Акр-10кп-8с-Пп-7кр-6кп-8кр> <8кп> <6кр> <9кп> <6п>.

Скобките означават границите на такта или пасването. Целева карта в тази верига е Акр, затова може да бъде използвана за получаване на паричен резултат - например при игра на лотария.

За удобство пасиансът се записваше в бележник, определяше се тайминг - тоест време за реализация на определена карта.

Имаше няколко схеми за тайминг.

В най-простата играчът можеше да зададе най-удобният за себе си ритъм - да речем, по десет минути на карта. И ако Вкр - желанието на карото, е поръчано за 9 сутринта, то 8п трябва да се реализира примерно в 9.10 ч. Третата карта - Вкп, се изпълнява в 9.20, и така нататък, до пълната реализация на цялата верига. При това след приблизително петата до седмата карта веригата влиза в автоматичен режим.

Това означаваше, че Законът на Орела започва да действа и веригата ще се разгъва до своя логичен завършек, изпълнявайки търсения резултат. Всяко действие се проследява внимателно, иначе то не се отчита и ходът на събитията се нарушава. След като веригата влизаше в автоматичен режим и събитията започнеха да протичат от само себе си, беше необходимо старателно да се следи тяхното движение, за да не се изгубят от погледа и да не се отбележи някое странично, което няма връзка с нея.

Трябваше също така да се подбере точният момент на началото на веригата, изхождайки от прочутия принцип: „Вчера беше рано, утре ще бъде късно." Времето за стартирането се определяше според така наречените Знаци на Силата.

Например, ако сте решили да реализирате верига от кари, би трябвало да я започнете, след като светът около вас ви даде някакъв знак във вид на споменаване за пари. Това може да е нечий разговор, фраза от телевизионно предаване, намерена монета.

В много случаи се използва по-интелигентен метод: на Силата, тоест на Духа или Мирозданието трябва мислено да се зададе въпрос за началото на веригата. И ако всичко съвпада, веднага се получава отговорът на реала. Този отговор може да е прелетяла наблизо птица, падащ от дървото лист, проблесналото иззад облаците слънце. Смяташе се, че магът никога не ще се обърка в трактовката на знаците и винаги чувства кога реалът отговаря на въпроса му, а кога пази мълчание. Ако нямаше отговор, изпълнението на веригата трябваше да бъде отложено за известно време и да се изчака подходящ момент. Паузата можеше да продължи и десет минути, и денонощие.

Всички тези обяснения заинтересуваха Максим. Излизаше, че можем реално да си поръчваме изпълнението на нужните ни събития, като просто ги поставим във веригата на Пасианса на Медичите. И нищо чудно, че веднага реши да провери това на практика.

Беше дванадесетият ден от пристигането му в сибирската резиденция на хакерите. Току-що беше излязъл от спортната зала, Денис беше провел с него поредното занимание и сега ръцете му леко трепереха.

Максим седна зад компютъра и започна да вниква в програмата за съставяне на вериги в Пасианса на Медичите, когато влезе Роман.

- Дръж! - Той му връчи новичък паспорт и военна книжка. - Отсега си вече Игор Новоселов. С военните всичко е наред, дори се водиш на отчет. Ако се преместиш другаде, ще се отчислиш. Шофьорска книжка ще имаш след ден-два. А това са ти джобните пари - той остави един плик на

масата: - Десет хиляди долара. По-късно ще получиш достъп до една от основните сметки.

Максим неуверено взе плика:

- Благодаря. Ще ги върна веднага щом имам възможност.

- Ще ги върнеш, разбира се - кимна Роман. - Със своя принос в съкровищницата на човешкия дух. Той му смигна и излезе от стаята.

Ръцете на Максим все още бяха несигурни след тренировката, когато отвори паспорта. Игор Новоселов - чуждо име, чужда фамилия. Пък лицето негово. Погледна и военната книжка - отново същото.

Разгледа документите и отвори плика. В него имаше пластмасова карта, инструкция за използването ѝ и информация за пинкода. Десет хиляди долара - доста прилична сума. Никога не беше разполагал с толкова пари. Смущаваше го само, че са чужди. И макар Роман да спомена нещо за принос в съкровищницата на духа, Максим веднага реши да върне дълга при първа възможност.

Към Пасианса на Медичите се завърна след около четиридесет минути. Своята първа верига той състави с цел да спечели от лотарията - не защото искаше бързо да върне дълга си, а просто въпросното упражнение беше едно от първите, които се предлагаха за образец. Веригата, след като той отчете някои особености, изглеждаше така:

<Вкр-9п-Акр> <Дс-Пс-Вкп-9с> <Пкп> <7п-6п-Дкр-Пп> <Дп> <Ап> <7с-7кр-10п-9кп-Ас-9кр>
<8п-10кп-6кр-10кр> <Акп-6п-10с-7кп> <Пкр-Вс-8кр> <6с> <Дкп-8кр> <Вп-8кп>.

В нея първият блок: Вкр - 9п - Акр, се смяташе за блок на поздрава на Духа. Изпълняваше се сято, без отчитане на време. Отначало мълчаливо се изразяваше желание -Вкр. Следващата карта - 9п, в този вариант се смяташе за флагова. В ПМ „флагове" се наричаха действията, насочени към Духа. Предписваше се да бъдат подбирани така, че околните да не виждат нищо необичайно в тях. В качеството на флаг можеше да е поправяне на яката, сресване на косата, закопчаване или разкопчаване на копче - спектърът на възможните действия беше неограничен и зависеше само от въображението. Максим избра варианта с яката.

Третата карта - Акр, беше отговорът на Духа. Ако Духът отговаряше, веригата продължаваше. В противен случай трябваше известно време да се изчака и всичко започваше отново.

Максим отдели специално внимание на оформянето на целевия блок. Той започваше с 9 кр - да се дадат пари на продавачката на лотарийни билети. Веднага следваше флагът 8п, който трябваше да бъде реализиран преди получаването на лотарийния билет. След като вземеше билета -резултат от покупката 10кр, трябваше да се отиде до мястото за уточняване на печалбата - 6кр. Самата печалба се обозначаваше с десетка каро. После идваше радостта - Акп, завръщане в пункта - 6кп, получаване на печалбата — 10с. Всички останали карти Максим остави на волята на Духа.

Той преписа съставената верига в бележника си. Не постави тайминг, защото реши да се довери на интуицията си такъв вариант също беше предвиден. Реши да започне изпълнението на веригата от сутринта, затова със съжаление остави бележника настрана.

На другия ден едва дочака края на закуската. Споменаването, че отива да изпълнява веригата от ПМ, предизвика сдържаните усмивки на хакерите.

- Няма защо да се надценява този метод - каза Роман.

Но пък и не бива да се подценява. Пасиансът на Медичите не е вълшебна пръчица, а ключ към портите на Духа. Айрис го нарича „Буквар за първокласници". Букварът никога не може да замени сериозните книги, но без него си за никъде. След време ще се смееш, когато си спомняш днешните опити. Но без тях не можеш да вървиш по-нататък. Затова действай! Имай предвид обаче, че отиваш не да играеш на топчета, а да се учиш да търсиш Духа и да си взаимодействаш с него.

- Това ми е ясно - отвърна Максим.

- В такъв случай: успех! - пожела му Роман. Оксана, която слушаше разговора им, само се усмихна загадъчно.

И така, всичко беше готово.

Завладян от необикновен подем, Максим излезе от двора. Охранителят затвори след него. След

няколко крачки се огледа дали някой не го наблюдава, извади бележника и писалката. Въздъхна дълбоко, изрази мълчаливо желанието си да спечели от лотарията и отметна с чавка реализацията на първата карта.

Изпълни флаговото действие - поправи яката си, и сложи чавка срещу втората карта. Зачака отговора на реала и чак трепна, понеже точно пред него прелетя ято врабчета. Това стана толкова своевременно, че Максим не изпита и най-малкото съмнение: ето отговора на Духа! Отбеляза третата карта и тръгна към парка, като размишляваше дали появата на врабците не е просто съвпадение. Да, на пръв поглед нищо особено. Но пък защо прелетяха точно в онзи момент?

Четвъртата карта беше дама спатия. Максим вървеше по тротоара и гадаеше кого да сметне за нея, когато видя девойка пощальон с чанта през рамо. Тя вървеше и се усмихваше на нещо. Стори му се симпатична и изведнъж почувства как го облива гореща вълна - ето я дамата спатия! Почувства го с цялото си тяло, не можеше да е обикновено съвпадение.

Девойката отмина, а Максим бързо извади бележника и отбеляза четвъртата карта.

Нататък всичко вървеше все така добре.

Картите, които му направиха най-силно впечатление, бяха поп спатия - необходимостта да спре на пешеходната пътека и да пусне да мине един автомобил, дама пика - жена със строг вид и кожена папка в ръка. Асо пика се реализира във вида на мрачен възрастен кавказец, който метеше тротоара. Максим въобще не се усъмни, че именно това е асо пика - кавказецът му хвърли навъсен поглед и той чак ускори крачка, за да не пречи на работата му.

Съвпаденията не просто изненадваха, а предизвикваха недоумение: как се случваше това, кое свързваше тези на пръв поглед толкова различни неща?

Или наистина бяха обикновени съвпадения и от хилядите събития около нас винаги може да се намерят подходящите, които да се оформят в логическа верига?

Максим предпочете засега да остави настрана всички тези въпроси - пред него беше заветната будка на лотарията, той си я беше набелязал още при пътуването с Оксана. Това, че сегашното му приближаване съвпаднаше с началото на целевия блок, също впечатляваше. Асо спатия се оказа опашка от трима души - не можеше нищо да направи, освен да чака - това бе външно обстоятелство, независимо от нашата воля. Типично асо.

Най-сетне дойде неговият ред. Максим протегна монета от пет рубли, като мълчаливо отметна за себе си - 9кр.

- „Спринт“, моля! - помоли той. - Едно билетче. Продавачката се оказа добродушна петдесетгодишна жена. Докато тя търсеше, Максим приглади косата си с длан - флагово действие 8п. Жест, насочен към Духа. В това време продавачката бе намерила билетите на „Спринт“ и му ги подаваше.

- Благодаря. - Максим избра един и се отдръпна встрани.

По картите това беше... той провери в бележника си... 10кп. Записа последните си действия и бавно отиде към най-близката пейка, на около стотина метра от будката. Не забрави да отбележи и това изминато разстояние - 6кр.

Ето и пейката. Максим седна и със замряло сърце разтвори билета.

Надписът гласеше: „Десет рубли“.

Когато осъзна, че е спечелил, веднага записа в бележника: „радост - Акп“. Да, вярно, десет рубли са незначителна сума, за която не си и струваше да се говори. Но парите не бяха главното в това упражнение. Важното беше, че наистина всичко се беше получило както трябва.

Той стана от пейката и пак отиде в будката - 6кп. Сега нямаше клиенти. Подаде разтворения билет на продавачката, тя го погледна:

- Ще вземете ли още? - попита го тя.

Изкушението беше голямо, но Максим се отказа, не искаше да развали впечатлението от реализираната верига.

Пъхна банкнотата в джоба си, извади бележника и записа десетка спатия. Край, това беше.

Той наистина спечели!

Останалата част от веригата вече нямаше значение, но той я изпълни докрай - такива бяха правилата. Независимо дали веригата е реализирана, или провалена, не трябва да бъде изоставяна на произвола на съдбата. Това се обясняваше с обстоятелството, че една незавършена верига, оставена без надзор, продължава да действа. И въобще не е ясно до какви последици ще доведе. Пък и трябва да бъде приключена поради необходимия стремеж към безупречност - щом магът е започнал нещо, длъжен е да го завърши. Само чрез такъв подход думата му се превръща в закон.

Максим нямаше търпение да се върне, затова скоро се озова пред кованата желязна врата. Натисна звънеца и веднага му отвориха - това му припомни, че всичко наоколо се контролира с видеокамери.

Охраната беше сменена. Посрещна го Иван - добродушен юначага с ръст над два метра. Той вече го познаваше, затова е усмивка му протегна ръка. Максим я стисна с леко смущение, размени две думи с него и тръгна към къщата. Все още не бе привикнал с новия си статус и се чувстваше сковано.

В къщата имаше гости. От кухнята долиташе звънък женски смях. Не беше Оксана, той веднага би разпознал гласа ѝ.

Поколеба се дали да отиде натам, или да се прибере в стаята си. Все пак реши да подмине кухнята, не желаше да се озове в ролята на неволен натрапник. Но в този момент се появи Оксана.

- Да вървим! - подкани го тя. - Борис ни вика. Той веднага се почувства по-свободно и я последва.

- Ето го нашия сталкер - поздравя го Борис. - Запознай се, това е Рада!

Вдясно от Борис седеше жена. Отначало му се стори, че е на около двадесет и пет години, после все пак реши, че е по-възрастна.

Рада внушаваше странно спокойствие. Особено учудваше погледът ѝ - чист, блестящ, с някаква затаена вътрешна сила. Едновременно с това в поведението ѝ се чувстваше лека снизходителност и тя гледаше Максим така, както мъдрият учител би наблюдавал първокласник. Всъщност с целия си вид напомняше учителка - стройна, в затворен делови костюм, с навита на тила плитка. Високо, открито чело, чисто лице, мека усмивка. И тези чудни очи.

- Здравейте! - каза той.

- Здравей, Максим! - отвърна Рада. - Предлагам веднага да минем на „ти“. Ще се виждаме твърде често. Сядай!

- Рада е съновидка - обясни Роман, който се беше разположил на канапето до стената. - Тя ще те учи на съновидения.

- Вече си я срещал - намеси се и Борис. - Друг е въпросът, че едва ли си спомняш.

- Не помня - призна си чистосърдечно Максим и седна до Рада. - Не съм добър физиономист. Кога сме се срещали?

- По-точно: къде? - поправи го Борис и всички се засмяха искрено и добродушно. Максим също неволно се усмихна.

- Срещнахме се в Замъка на Розите, в едно съновидение - отговори Рада. Тя говореше тихо, но думите ѝ звучаха ясно и отчетливо. - Ала това знание е в лявата половина на твоето „осъзнание“ и засега не можеш да достигнеш до него.

Максим вече знаеше от книгите на Кастанеда, че маговете делят „осъзнанието“ на дясно - делнично, и ляво - което отговаря за магическото възприемане на света. Една от особеностите на лявото „осъзнание“ е, че споменът за пребиваването в него е недостъпен за дясната, делнична половина. Иначе казано, човек може просто да не помни какво е правил, докато се е намирал в лявата половина. Максим смяташе, че понятията лява и дясна памет се отнасят само за реалния свят, затова думите на Рада, че в съновиденията те също са валидни, леко го озадачиха. Той искаше да попита, но Борис го възпря с едва доловимо поклатане на глава.

- Как мина разходката? - с усмивка попита той. - Спечели ли милиони? Другите го гледаха развеселено. Максим вдигна рамене:

- Спечелих десет рубли. А веригата действително се получи.

- Че къде ще иде? - обади се насмешливо Роман. Борис побърза да го успокои:

- Всичко е наред. Ти за пръв път си видял как светът отговаря на желанията ти, как външно съвсем различни и несвързани събития се подреждат в една верига. Именно това е магията, способността да се взаимодейства със света на ниво, което е недостъпно за логиката на обикновените хора. В случая ПМ е просто ключ към вратите на Духа. Ще дойде време, когато светът ще откликва дори само на мислите ти.

- А това - добави Рада - означава и да носиш отговорност за тях. Ако обикновеният човек таи лоша мисъл, няма да настъпи голяма вреда. Но мислите на един маг притежават сила. Може в яда си да наругаеш някого и бързо да забравиш, но този човек ще си има неприятности. Именно затова водеща роля в магията има понятието „безупречност“.

- Четох за това. Да бъдеш безупречен, означава да правиш най-доброто във всичко, с което се занимаваш - каза Максим.

- Да - съгласи се Рада. - Но в същото време безупречността е нещо много повече.

- Виждаш ли какви са учителите? - обади се Роман. - Само им подай топката, и ще те поучават дни наред.

- Нямам нищо против.

- Казана дума, хвърлен камък! - обяви Борис. - Е, Рада, ще се заемеш ли с неговото възпитание?

- Ще се заема - съгласи се тя и се обърна към Максим. - Ще проведем курс от занимания, един месец интензивна терапия. Целта е да се научиш самостоятелно да влизаш в съновиденията. Хакер на сънища, който не умее да „съновижда“, не е никакъв хакер.

- Може да започнете веднага - каза Борис. - А ние с Роман ще обсъдим някои по-прозаични и суетни неща.

- Добре - Рада се изправи и погледна Максим. - Да вървим!

Нейната стая се намираще в южната страна на къщата. Слънчевите лъчи трудно проникваха през тежките зелени щори.

Максим се настани в креслото до масичката за вестници и с интерес огледа обстановката. Стените бяха покрити със зеленикави тапети, навсякъде имаше саксии с цветя, които той лесно разпозна: традесканция, бегония, колеус, разкошен златист сциндапус.

- Ще ни се наложи здравата да поработим - каза тя. - Аз мога доста неща, но в крайна сметка успехът ти зависи само от тебе. В началото трябва да получи съгласието ти да те уча. Това не е проста формалност и ще ми позволи да вкарам в тебе потока на моята сила. Без подобно съгласие знанията ти ще бъдат слаби.

- Съгласен съм - кимна Максим, макар и с леко притеснение. Комбинацията между полумрака в стаята и мекия глас на Рада беше необичайна и в нея се чувстваше странна хармония.

- Добре, тогава да започваме. Ще ти задам въпрос: какво представлява съновидението? Как го разбираш ти?

- Това е способност да се осъзнаваш насън. Веднъж вече бях в съновидение заедно с Борис.

- Ти беше в съновидения вече пет пъти - поправи го Рада. - Просто сега не си спомняш другите.

- Точно това исках да попитам: защо не ги помня? Ако разбирам правилно, съществуват два свята: реал и съновидения. Реалният свят - това е тоналът, дясната половина. Съновният свят - нагуалът, лявата половина. Когато се събудим, можем да пренесем спомените от нагуала в тонала. Или не е така?

- Въобще не е така. Не бива да се приравнява съновният свят към нагуала. Това е грешка. Съществува тоналът, който се състои от реалния и съновния свят. Всъщност има и други слоеве в

тонала, но засега няма да им обръщаме внимание. Когато заспиш, просто заменяш един слой от тонала с друг, нищо повече. Тоест тоналът е всичко онова, което можем да опишем, сферата на разума. Ние можем да говорим за съновиденията, да ги изучаваме и описваме. Следователно, съновният свят е част от тонала. Докато нагуалът се намира извън сферата на човешкото разбиране. За него не може да се говори разумно, остава ни само да бъдем свидетели на неговите прояви. Колкото до паметта, тя може да се определи като точката на сглобяване.

Максим беше чел за „сглобната точка“ в книгите на Кастанеда. Тя се намираше в енергийното тяло на човека. Маговете я виждат като интензивно светеща точка, обкръжена с по-блед пръстен. Смяташе се, че именно тя ръководи човешкото възприятие. Ако се премества в една или друга посока, се променя и възприятието на човека.

Доколкото разбра Максим, можеше да бъде сравнена със стрелката върху скалата на радиоприемник. Когато бутонът се завърти, стрелката се премества и позволява настройване на друга радиостанция.

Чрез преместването на сглобната точка може не само да се промени възприятието на този свят, но и да се „сглобяват“ съвършено различни светове. Фактически човек изчезваше от този свят и се пренасяше в онзи, на който беше настроен в дадения момент. Маговете придаваха твърде голямо значение на подвижността на сглобната точка и по всякакъв начин се стараеха да променят обичайното ѝ положение.

- Кастанеда пише, че човек притежава два типа „осъзнание“, дясно и ляво - продължи Рада. - Дясното е свързано с привичното положение на сглобната точка. Когато тя бъде преместена, може да се влезе в лявото. То се характеризира с това, че при такова положение на сглобната точка паметта не е свързана с обикновеното запомняне. В реалния свят можеш да се намираш както в дясната половина, така и в лявата. Същото може да стане и в съновидение. И както в реалния свят не помниш какво е ставало с тебе в лявата половина, така и левите съновидения ще бъдат недостъпни за паметта ти.

Представи си, че в компютъра имаш две програми ти работиш с едната, но нямаш достъп до другата поради някаква причина и системата въобще не я вижда. Това означава, че не подозираш за съществуването ѝ; точно такава е положението на лявата памет. В нея може да се пазят огромни масиви от информация, която обаче е недостъпна за нас.

Но ето че идва момент, когато двете части на цялото започват да се обединяват и човек изведнъж си спомня неща, които никога не е изживявал. Части от лявата памет започват да се промъкват в дясната половина, той си спомня все повече и повече, докато накрая обедини цялата памет в единно цяло. Ти засега нямаш опит от престоите ти в лявата страна на реала, но имаш опит с леви, наричани още „нагуални“ съновидения. След време непременно ще си спомниш всичко.

Известно време Максим осмисляше думите ѝ.

- Добре, но нали сънищата са свързани със сглобната точка? Значи не би трябвало изобщо да помним какво сме сънували. В същото време нерядко си го спомняме. Как да се обясни това?

- Обяснява се именно с нейното местоположение. Представи си лист хартия, върху който е нарисувана окръжност. В нейния център е обичайното положение на сглобната точка. Цялата област вътре в окръжността представлява зона на леки флукуации на точката. Тя се движи в този кръг и естествено нашето съзнание търпи известни промени. Човек може да възприема подобни колебания на сглобната точка като промяна в настроението си. Цялата зона вътре в кръга съответства на будното му състояние. Зоната извън кръга представлява светът на съновиденията. Тоест когато сглобната точка излезе от кръга, човек заспива. Характерът на съновиденията се определя от това, накъде точно се е преместила сглобната точка.

Но обърни внимание: където и да се намира тя, в този модел не напуска повърхността на листа хартия. Тоест всичко това е в сферата на дясното осъзнание. Но ако сглобната точка получи възможност да се движи не само по плоскостта на листа, а и нагоре-надолу, ще получим още една скала за отчитане. Това движение, излизането от плоскостта, представлява именно лявото осъзнание.

- Да, нещо ми се изяснява, макар и не докрай. Искам да попитам: хакерите често споменават, че съществуват осъзнати съновидения, както и контролирани. Каква е разликата между тях?

- Разликата е в степента на осъзнаване. В осъзнатите съновидения тя може да се променя от минимална - когато едва разбираш, че спиш, до твърде висока - когато можеш достатъчно адекватно да оценяваш нещата и си способен да провеждаш някакви изследвания. Въпреки това обаче все още си оставаш гост в съновидението. Контролираните съновидения се появяват тогава, когато владееш напълно положението. Това е етапът на абсолютния контрол. При него влизаш в съновидението, когато си поискаш, и оставаш там, колкото сметнеш за необходимо. Тогава съновният свят за теб вече не е екзотика, достъпна само при редки проблясъци на съзнанието, а пълноценна среда за обитаване. Границата между този и онзи свят изчезва.

- Говориш за битие-в-съновидението?

- Не съвсем. Просто казвам, че тогава за теб двата свята са равностойни. Сега ти обитаваш този свят като домакин, а в съновиденията влизаш като гост. Но аз еднакво добре контролирам двата свята и за мен няма разлика къде се намирам.

Например тази стая и съседната са равностойни - можеш да се намираш и в едната, и в другата. По нещо се различават, но като статус за теб са равни и няма разлика къде си в момента. За хакерите и този свят, и светът на съновиденията са равностойни. Колкото до битието-в-съновидението, има известна разлика. Ето нашия пример със стаята - те може да бъдат равнозначни за теб, но в същото време остават разделени една от друга. Можеш да бъдеш в първата или втората, но все пак ще ти се наложи да преминаваш между тях. Съществува обаче и вариантът да разрушиш стената помежду им - и да ги съединиш. В нашия случай обединяваме реалния свят и света на съновиденията, като всеки от тях придобива чертите на другия. Разбираш ли?

- Не съвсем - призна Максим. - Теоретично ми е ясно, но какво ни дава това на практика?

- Твърде много неща. Погледни насам! - Рада посочи саксията със сциндапсуса. - Това цвете е хищник и не се препоръчва да бъде в спалнята. В момента е тук само защото изучавам енергетиката на растенията. Сега то е красиво, но хайде да слеем обикновения и съновния свят. - Рада с усмивка погледна растението.

Нищо не се случи.

Максим вече искаше да попита защо е така, когато изведнъж забеляза, че цветето помръдна. Вгледа се по-внимателно - наистина се раздвижи! Красивите петнисти листа бавно се обръщаха, сякаш душеха пространството, върху гъбкавото стъбло се появили тънки хищни мустачки. Те шареха по стената, впилиха се в тапетите - и пред очите на Максим растението започна стремително да се удължава нагоре, като разгъваше все нови и нови листа.

Цареше пълна тишина.

За около две минути хищното създание обгърна почти една трета от стената.

Сърцето му биеше лудо, той стискаше силно креслото. Всичко това му изглеждаше истинско чудо.

- Протегни ръка към него! - заповяда Рада. - Не се страхувай, нищо страшно няма да се случи. Впрочем името му е Хектор.

Максим бавно се изправи, отиде до стената и протегна ръка.

Цветето явно почувства приближаването му. Внезапно замря, листата му се обърнаха насам. Усещането беше доста неприятно, защото изведнъж разбра, че растението го гледа. Не знаеше как го прави, но чувството за студен, внимателен поглед не го напуснаше.

Максим гледаше цветето.

Цветето гледаше Максим.

- Докосни го! - предложи Рада. - По-смело! Изобщо нямаше желание, но и не можеше да й откаже. Протегна ръка към едно от листата, то леко се отдръпна. В този миг цветето напомняше не растение, а някакво странно животно.

Максим се приближи и докосна листа. В същия миг извика и отскочи назад. Едно хищно зелено мустаче се разгъна стремително - сякаш острие се плъзна по пръста му.

- Дявол да го вземе - промърмори той, докато разглеждаше ивицата от ситни червени петънца,

които внезапно се появиха върху пръста му.

- Мисля, че засега е достатъчно - каза Рада.

Максим отново погледна цветето и трепна. Буйната зеленина, обхванала голяма част от стената, беше изчезнала, а в саксията сциндапусът беше възвърнал нормалните си размери. Единственото, което напомняше за случката, беше тъпата болка в пръста.

- Извинявай, но ти нещо не му хареса - усмихна се Рада. - Хектор не обича чужденците. Не бой се, скоро ще ти мине! Сядай.

Максим седна и отново погледна червените петънца върху пръста си. Взря се в цветето, после бавно премести поглед към Рада. Тя кимна:

- Виждаш, че растението въобще не се е променило. Но пръстът те боли. Именно това е битие-в-съновидение - сливане на двата свята, на двете светоописания.

- Всички цветя ли се държат така?

- Не. В случая то просто отразяваше моето намерение. Ако бях поискала, можеше и да ти откъсне ръката. Защо съществуват такива възможности? - Тя го погледна внимателно. - Защото в пространството на тази стая ти си гост, а аз домакиня. И именно аз решавам какви са правилата тук. Разбираш ли?

- Да - отвърна Максим. - Разбирам.

- Сега виждаш как може да бъде променяна околната реалност. Предстои да се научиш как ти самият да я променяш. Не веднага, защото ще ти трябват години. Но трябва да виждаш картината като цяло, да разбираш смисъла на това, с което се занимаваш.

Тя помълча, сякаш се колебаеше с какво да продължи:

- Вече знаеш, че маговете се делят на съновидци и сталкери. Съновидците започват дейността си в съновния свят, сталкерите - в реалния. Но крайният резултат и за едните, и за другите е практически еднакъв. Както една пръчка: тя има два края, но една среда. Сталкерите вървят към средата откъм единия край, съновидците - от другия. Крайният резултат е пълен контрол над реалността и общуване, по-скоро сливане с Духа. Ти имаш талант за съновидство, затова именно аз те обучавам, а не Айрис. Смятам, че доста ти провървя...

- Провървя ми с теб?

- Не. Провървя ти, че не попадна при Айрис. Нямах да се отървеш само с лека болка в пръста! Максим реши, че смехът ѝ е много приятен.

- Но да продължим - каза тя. - Както вече споменах, твоята задача е да се научиш да влизаш в съновиденията. За целта ще се наложи да създадеш съновен портал. Или, както би се изразил Борис, точка за вход в системата - той обича компютърната терминология. Точка за вход може да се създаде чрез различни методи. Например визуализация на петно с определен цвят - аз използвам този метод. Моят цвят е зеленият. За да вляза в съновидение, е достатъчно просто да затворя очи. Виждам зелена светлина, после тя се разпръсва като мъгла - и се появява сцената на съновидението. Но този начин е сложен и изисква дълга практика. Затова ти предлагам друг.

Той се състои в следното: когато легнеш да спиш, известно време просто се успокоявай. Щом усетиш, че вече можеш да заспиш, си представи дълъг коридор с врати от двете страни. Това може да бъде както вече познат коридор, така и създаден от въображението ти. По-добре да е измислен, за да не фиксираш вниманието си върху познати елементи. Задачата ти е да си го представиш максимално подробно. Обръщай внимание на пода, стените, тавана, лампите. Вместо лампи може да има факли. Когато почувстваш, че си в коридора, тръгни по него - в края му ще видиш врата.

Зад нея е съновният свят - именно тя е точката на входа. Жените трябва да изберат една от страничните врати - лява или дясна. Но това не те касае, понеже вратата за мъже е точно в центъра. Щом я видиш, се постарай да я разгледаш колкото може по-добре. Може и веднага да я оцветиш в твоя цвят: например жълт, оранжев или друг в тази гама. Важно е цветът да ти харесва, да бъде твой. Сетне отвори вратата, премини през нея и заспи спокойно, без да мислиш за нищо.

Засега не ще успееш да влезеш веднага в съновидението, първите ти съновидения ще се

появяват едва призори. След време ще се научиш да осъзнаваш момента на заспиване и веднага да влизаш в съновидението; отначало коридорът и вратите ще се превърнат просто в една врата, а после ще остане само цветът, който си избрал. Затваряш очи, виждаш цветното петно - и вече си в съновидението. Но трябва да започнеш именно с коридора и вратите, като ги визуализираш всяка нощ. Смятам, че дотук всичко е ясно...

- Да - кимна Максим, но си отбеляза наум непременно да го запише.

- Чудесно - усмихна се Рада. - Да вървим нататък! Замисли се за момент и продължи:

- Способността да се осъзнаваш в съновидението е пряко свързана е нивото на нашата енергетика и тренираността на вниманието ни. Както помниш, дон Хуан съветва Кастанеда да не хаби енергията си за дреболии - и в този смисъл да стане истински скъперник. Това е абсолютно правилно, трябва да следваш този съвет, без да хабиш силите си за празни забавления. Но какво да правим със силата, която вече сме изхабили?

Рада вдигна вежди, приканвайки го да отговори.

- Не зная - призна той. - Щом е похабена, вече нищо не може да се стори. Просто да си направим изводи и да не допускаме подобни грешки в бъдеще.

- Така е - съгласи се тя, - но хакерите отидоха по-нататък. Спомни си, че Кастанеда препоръчва да се вглеждаш в своя изминал живот! Когато възстановяват в паметта си някогашните събития и ги преживяват отново, маговете възстановяват своята енергия и връщат чуждата. Това е ефикасен, но продължителен и труден метод. А хакерите не са чак толкова търпеливи. - Очите на Рада блеснаха насмешливо. - В този смисъл сме припрени и вместо да дълбаем непристъпната стена, копаем под нея, а и търсим шперц за вратата. Точно така постъпихме с проблема за възстановяване на енергията.

Съществуват два основни метода: сталкерски - използва се Пасиансът на Медичите, и съновен - изгубената енергия се търси в съновиденията. Ти ще практикуваш и двата. Борис може да ти обясни по-добре от мен как енергията се възстановява е помощта на пасианса. Аз ще ти разкажа за втория метод. Той се нарича възвръщане на светимостта. Същината му е в следното.

Когато изследвах съновиденията, хакерите забелязаха нещо интересно: посещението в някои съновни места предизвиква рязък прилив на енергия. Подобрява се способността да осъзнаваш себе си, повишава се жизненият тонус. Това се забелязва дори по външния вид: кожата се изпъва, бръчките изчезват. Хакерите стигнаха до извода, че се извършва възстановяване на собствената ни енергия, която сме изгубили някога, или по-точно - която ни е била отнета. Има пет основни места, откъдето можем да възстановим своята светимост, тези места са нанесени на съновната карта.

При различните хора те може да са различни, но си приличат по това, че се охраняват от пазачи, които не ни пускат там. Обикновено това са стражи, врагове или пък чудовища. Твоята задача е да проникнеш там, независимо от всички пречки, и да намериш конкретен предмет. Обикновено това е нещо красиво: амулет, скъпоценност, старинна книга. Ще го познаеш веднага. Ако успееш да се добереш до него и да го вземеш, получаващ бонус -прилив на енергия.

Четири са местата, където можем напълно да възстановим светимостта си. Петото място се различава в това отношение: колкото и да си възстановяваме енергията там, после тя изтича от нас. Обикновено съновидците асоциират тази пета област със затвор, казарма, с места, където са учили, с големи административни сгради и други подобни съоръжения. Оттам е лесно да се вземе светимостта, но после не можеш да я запазиш. Ала възстановяването на светимостта от четирите други места позволява сериозно да се вдигне нивото на наличната в момента енергия.

- Но за да си възвърнеш светимостта, трябва да умееш да съновиждаш - каза Максим. - А за да вдигнеш нивото на енергията и да достигнеш до съновиденията, трябва да си върнеш светимостта. Получава се омагьосан кръг.

- Да, в известен смисъл е точно така. Затова всички тези техники трябва да се практикуват заедно. Когато познаваш принципите за възстановяване на светимостта, едва ли ще пропуснеш възможността за това. А за да се добереш до съновиденията, е достатъчна дори онази енергия, е която обикновено разполагаме. Така че засега си създай точка за вход, картографирай съновиденията и възстановявай енергията си чрез Пасианса на Медичите. Довечера ще си поговорим за вниманието. Засега това е всичко... Рада се усмихна и стана от креслото.

След около час Максим успя да поговори с Борис. На въпроса как да бъде използван ПМ за възстановяване на енергията, той само се усмихна:

- Всичко е записано върху диска, който ти дадох. Трябва само да потърсиш. Но щом вече ме попита, мога и да ти обясня. Да отидем в моята стая.

Там веднага пристъпи към обяснението:

- Вече си забелязал, че в Пасианса на Медичите се използва донякъде необичайна връзка между елементите. Когато изпълняваме веригата според правилата на ПМ, ние изкуствено придаваме на елементите от света едни или други атрибути. Може да се каже, че им окачваме етикети. Въпросът е защо ни е това? Ами просто такива са условията на нашата игра. Когато се ориентираш в Пасианса на Медичите и създаваш присъщ само на теб програмен език, ти едновременно създаваш и виртуално пространство, подпрограма, която започва да оказва влияние върху събитията наоколо. Образно казано, ти самият задаваш условия на реала, по които той е длъжен да действа. Това е първата важна особеност.

След кратка пауза продължи:

- После, интересуваш се как с помощта на ПМ се възстановява енергията? За да разбереш това, трябва отначало да си изясниш нещо друго: как точно изразходваме въпросната енергия, кое определя енергийните разходи? Ето примерна ситуация: да кажем, че си решил да организираш фирма. Имаш партньор и двамата горите от желание да осъществите проекта си. Започвате работа и помежду ви се появяват разногласия.

Да вземем два варианта за развитие на събитията. Първият - карате се, спорите, но споровете са чисто професионални. В края на краищата стигате до някакви решения, създавате фирмата и работите нормално, напълно доволни от себе си и един от друг. Вторият - не можете да стигнете до компромис и се разделяте, натоварени с отрицателни емоции и разочарования от несбъднатите надежди. Общо взето, стандартна ситуация, но нека я разгледаме от енергийна гледна точка.

В първия случай веригата се е изпълнила и планираният резултат е получен. Това означава, че практически цялата вложена във веригата енергия се завръща при вас - това е много важно. Проектът е реализиран, върху плещите ви не тежи товарът на незавършеното дело.

Във втория случай - нищо не се е получило, веригата от събития не е изпълнена, вложената в проекта енергия не се е завърнала при вас. А сега помисли каква „опашка“ от незавършени дела влечи след себе си всеки от нас, колко големи или малки начинания не сме довели докрай по едни или други причини. Струва ни се, че отдавна сме ги забравили, но не е така, всички тези вериги ни тежат като баласт и ни притискат към земята. Например една несподелена любов... - Борис се усмихна и се настани по-удобно в креслото. - Щом веригата не се е реализирала, значи е имало някакво препятствие. Нека да го обозначим с Асо пика. Всичко, което се е случило преди него - с друга карта. Любовта са купите, значи предисторията може да се обозначи като 8кп. Осмица - понеже е имало общуване с някого. Разбира се, може да обозначиш историята с всяка друга карта, каквато сметнеш за необходимо, в съответствие с твоята оценка на ситуацията.

После съставяме веригата на ПМ с начало 8кп-Ап и я изпълняваме за известно време, например, два часа. С това простичко действие изпълняваме недовършената верига и цялата изразходвана някога енергия се завръща при нас. След като поработим целенасочено с най-важните събития, можем да преминем към втория етап, а именно: започваме масирани действия. Тук вече не фиксираме конкретни събития, а просто изпълняваме веригите на ПМ, по няколко дневно, като всеки път леко променяме началото им. Например то е било бп-Ап; после става 7п-Ап, 8п-Ап, 9п-Ап и така нататък. След като се справим с пиките, минаваме към спатиите: бс-Ап, 7с-Ап, 8с-Ап...

По същия начин карите и купите и така прехвърляме цялата колода. В този случай всяка начална карта съответства на някаква започната и недовършена верига в миналото, Ап символизира препятствието, което не е позволило да бъде приключена. Сетне можем да променим условията на задачата - например да вземем не Ап, а Акп. Тук Асо купа ще символизира емоционалните загуби от всякакъв вид - смях, радост, омраза, сълзи. По-нататък следва същото: поставяме Акп на второ място и прекарваме през него цялата колода.

Тук е важно да се схване принципът на блоковата подмяна - след като го осъзнаеш, можеш във всеки момент да съставиш и изпробваш верига за решаване на конкретен наболял проблем. Работата с

веригите от миналото позволява да се възстанови изразходваната енергия и да се освободим от излишния товар. Енергийното ни ниво се повишава. Най-важното след това е да не се товариш с нови незавършени вериги. Трябва да завършваш всичко, което си започнал.

Сталкерите изхождат от схващането, че всяко начинание трябва да се изпълнява с максимална бързина и ефективност и не бива да се размотава с години. И пак трябва да се действа така, че да не се пораждаат излишни вериги от събития. Например всеки кораб оставя след себе си вълни.

И човекът, плувайки в Океана на живота, оставя след себе си безброй породени от него събитийни вериги. В този смисъл сталкерът не плува, а по-скоро се плъзга по морето, оставяйки върху повърхността му едва забележима следа.

- Ами ако в живота ми има много събития с еднакво начало? - попита Максим. - Тогава само една верига със съответното начало не е достатъчна, за да бъде закрита цялата „опашка“ от подобни вериги?

- Не е достатъчна - съгласи се Борис. - Но нищо не ти пречи да повториш този процес няколко пъти. Най-важното в случая е да навлезеш в процеса, да възбудиш съответния поток. По-нататък самият той ще те понесе в необходимата посока. Опитай и сам ще се убедиш!

- Непременно ще опитам - увери го Максим.

Денят се оказа твърде наситен.

Максим едва се справяше с потоците информация, които го заливаха. Веднага след обяда се уедини в своята стая и няколко часа подреждаше мислите си. Записваше в тетрадката най-важните моменти от обясненията на Рада и Борис. В шест вечерта го очакваше поредната тренировка в спортния салон, откъдето излезе вир-вода. Взе душ, вечеряха, после имаше час свободно време - и нова среща с Рада.

Този път разговаряха за вниманието. Разбира се, говореше тя, на Максим му оставаше само да слуша и да задава въпроси.

- Основна роля както в този свят, така и в съновния играе нашето внимание - започна Рада. - Именно то създава този свят. Помниш как Кастанеда разделя вниманието на обикновено и магическо. Хакерите са съгласни по този въпрос с него, но внасят някои нови термини. Един от тях е „таблицата на светоописанието“. Фактически това е инвентарен списък на всичко, което ни обкръжава и съществува за нашето съзнание, шаблон, който определя поведението, оценките и отношението ни към околния свят. Таблиците на светоописанието се формират от самото детство, като постепенно стават все по-устойчиви. Те са призмата, през която виждаме света, нашите розови очила.

И ако разгледаме процеса на възприятие, той ще изглежда така: човек възприема нещо, а получената от него информация веднага се сверява с таблицата на светоописанието. Фактически това е проверка за истинност, а истинността се определя от онова, което е заложено в таблиците. Ако постъпващата информация не противоречи на записите в тях, тя се допуска за осъзнаване от нашия разум. Ако обаче информацията не съответства на записите, възниква конфликт. Този конфликт може да бъде разрешен по няколко начина.

Първи вариант - чрез придаване на приемлива конфигурация на конфликтната ситуация. Например човек вижда в нощното небе НЛО. Ако не вярва във всички тези „чинии“, таблиците на светоописанието веднага ще му предложат неконфликтно решение: това е просто самолет, ракета или рядко срещано природно явление.

Втори вариант - човекът допуска, че е видял нещо необикновено и явлението се нуждае от по-нататъшно изучаване. Това е мек вариант, при който постепенно започва промяна на таблиците на светоописанието чрез въвеждането на нови записи в тях. И когато човекът отново види НЛО, вече ще е готов за адекватно възприятие на това явление, защото неговите таблици на светоописанието са променени и не се създава конфликтна ситуация.

Възможен е и трети вариант - онова, което човек вижда, дотолкова не съвпада със съдържанието на таблиците на светоописанието, че те просто блокират канала за възприемане. Създава се следната ситуация: няма информация - няма проблем. Спомни си ситуацията с Кастанеда, когато дон Хуан и Хенаро го запознават с древните магове.

Тези същества влезли заедно с тях в къщата, но Кастанеда не ги възприел. Всичко, което почувствал той, било поривът на студен въздух, нахлул през разтворената врата. Неговите таблици за светоописание се оказали непоклатими, в тях нямало място за никакви древни магове - и не ги видял. Барьерата на таблиците за светоописание съществува за всекиго от нас и именно тя ни отделя от необичайните възприятия. Уверявам те, че лявата памет на всеки човек пази стотици епизоди с необичайни възприятия, но споменът за тях не може да си пробие път към дясната страна, защото му пречи строгата бариера на таблиците на светоописание.

- Да, но когато ти ми показва това цвете - Максим кимна към сциндапсуса, - аз го видях съвсем нормално. Тоест, забелязах, че се движи, че е живо. Какво правеха в този момент моите таблици за светоописание?

- Добър въпрос. Проблемът е, че всички обяснения съдържат само част от истината и не бива да се приемат като застинали схеми. Таблиците за светоописание на всеки човек си имат своите особености. Някой е готов да приеме чудесата, друг не. Едни явления може да бъдат пренебрегнати, други се проявяват толкова ярко в нашия слой от тонала, че не могат да бъдат игнорирани в никакъв случай. Това означава, че всеки човек има своя степен на възприятие и тя зависи от личните му особености и създадената ситуация. А и не забравяй, че аз контролирам пространството в тази стая. Ти се намиращ в потока на моята сила и именно аз определям какво да възприемеш. Ето, сега по тавана пълзи много странно същество. Виждаш ли го?

Рада посочи високо в ъгъла на стаята. Максим огледа тавана и вдигна рамене.

- Не - поклати глава той. - Там няма нищо.

- Възприятието е настройка - продължи тя. - Може да се каже, че ние сме твърдо настроени да възприемаме една-единствена дължина на вълните. Както при радиоприемниците, когато бутонът на настройката им е фиксиран само на една станция. По принцип станциите са много, но във всеки един момент апаратът приема само една: онази, на която е настроен. Ти можеш да възприемеш пълзящото по тавана същество само в два случая: ако то се премести в твоята област на възприятие, в твоя честотен диапазон, или пък промениш своята настройка. Има и трети вариант: аз да променя настройката ти...

Максим искаше да зададе нов въпрос.

Но не успя.

В ушите му нещо звънна, предметите пред очите му размиха очертанията си. Започна да мига бързо - и зрението му се проясни отново. Погледна Рада, сетне тавана и трепна.

По тавана наистина пълзеше нещо, което напомняше крокодил без опашка или пък огромна грозна жаба. Силата на тежестта сякаш не му въздействаше - то правеше крачка, замираще за кратко, после изпружваше отново лапа напред, застиваше пак.

- Истинско ли е? - попита Максим. Гласът му звучеше тихо и уплашено.

- Напълно. Просто леко промених твоята полоса на възприятие. А сега преставам да те държа. Погледът му отново се замъгли, Максим примига. Когато отново видя тавана, там вече нямаше нищо.

- То е тук, както и преди малко - обясни Рада. - Но между вас легна барьерата на възприятието. Отсега мога да ти кажа какво ще се случва занапред. Първо: необичайният опит, който ти получи сега, ще започне да променя твоите таблици на светоописание. Преди смяташе, че съществува само онова, което виждаш. Сега започна да разбираш, че има и друг диапазон от честоти и възприятия. И те могат да бъдат достигнати. Но трябва да помниш, че таблиците на светоописание не се променят изведнъж, защото са много устойчиви. И ако ти сега например скъсаш с нас и се върнеш в света на обикновените хора, най-вероятно съзнанието ти, след като си е поиграло на чудеса, ще потърси приемливо обяснение за всичко това. Ще смяташ, че съм те хипнотизирала или съм ти дала отвара от мухоморки, или нещо друго от този сорт. Няма значение, че обяснението ще изглежда глупаво, важното е да съответства на онова, което е заложено в таблиците.

Но ако не си отидеш и се потопяваш все повече в света на магията, твоите таблици по неволя ще започнат да се променят в съответствие с новата информация. И след време, когато в тях бъдат реално вкарани новите записи, ти вече ще имаш и други способности. Какви точно - зависи от твоето намерение и в каква посока ще работиш. Спомни си как дон Хуан убеждава Кастанеда - казва му, че

магията е твърде елементарно нещо, че е на върха на пръстите ни. Сложно е да убедиш самия себе си, че всичко това е възможно. А да убедиш себе си, означава да внесеш в таблиците за светоописание запис, който позволява всички тези чудеса.

- Порталите също ли представляват промяна в таблиците на светоописанието?

- По-скоро внасяне на нов запис в тях. Обикновеното съзнание не допуска възможността за съществуването на порталите, както не допуска и съществуването на ред други необичайни неща. Често дори страхът от смъртта не може да го разубеди.

Спомни си как Кастанеда скача в пропастта - вниманието му трябва да създаде друг свят. Той успява и преминава в другия свят, преди да се удари в дъното на пропастта. Неговите таблици на светоописание са позволявали това, защото са били подготвени чрез дълга и търпелива работа. Но е имало и други хора: по примера на Кастанеда те скочили в пропастта и загинали.

Защо?

Защото в таблиците им за светоописание е съществувал друг запис: онзи, който пада от голяма височина, винаги загива. В дадения случай храбростта не помага. Такъв човек скача в пропастта и крещи е всичка сила: „Вярвам!“ Но вътрешният му глас отговаря: „Аз пък не вярвам!“ Чудесата са възможни само когато си готов за тях.

- По тази логика излиза, че аз трябва просто да убедя сам себе си, че порталите са възможни?

- Ти не можеш просто така да убедиш сам себе си. Там е целият проблем. Както капката пробива камъка, така и таблиците за светоописанието се променят само след продължителен труд. В случая с порталите трябва да се започне от осъзнаването на строежа на света - да се разбере как е устроен, какви закони го управляват. Това ще те насочи най-общо към начини за преминаване през портала. Ще получиш някакви намеци, които ще ти позволят да търсиш варианти за практическо достигане на тези възможности. Накрая действително ще успееш да отвориш портала, но това няма да е щастлива случайност, а резултат от дълга и упорита работа.

- Добре, но каква роля играе вниманието във всичко това? Рада поклати глава с престорен укор:

- Има един стар виц. В началото на автомобилната ера изнасят лекция за устройството на автомобила. Всички слушат, радват се, клатят одобрително глави. Лекцията завършва и лекторът пита: „Има ли въпроси?“ Една дама вдига ръка и пита: „Всичко беше много интересно, но аз не разбрах само едно: къде се впряга конят?“

Максим се усмихна. Рада продължи:

- Сега ти зададе подобен въпрос. През цялото време говорихме именно за вниманието, точно за филтрите на първичното внимание, на тонала.

- Изглежда, ми е сложно да възприема всичко от първия път - отговори Максим.

- Не се оправдавай и забрави този глупав навик. Ще го кажа още веднъж: именно нашето внимание създава света. А вниманието е съсредоточено върху таблиците на светоописанието, определящи кое какво е в този свят.

Ние виждаме нещата около себе си в редактиран вид, не каквито са в действителност. Нашето внимание е приучено да възприема само онези неща, за които има записи в таблиците на светоописанието. В този смисъл вниманието наистина създава света. Таблиците имат гриф: „Настройка за премълчаване“. Маговете променят тези настройки. И ние започваме да възприемаме неща, които не сме забелязвали преди. А функцията „забелязвам - не забелязвам“ е основната функция на вниманието. Затова, когато работим с таблиците на светоописанието, работим именно с вниманието. Сега само посмей да кажеш, че не си разбрал, и тогава ние с Хектор - Рада погледна цветето - ще ти устроим кървава разправа!

- Тогава да смятаме, че съм разбрал - отстъпи Максим и добави: - Ще се ориентирам. Но ми трябва време, за да свържа всичко.

- Да се надяваме - каза Рада. - Добре, нека да поговорим за обикновеното внимание. За да бъде осъзнато онова, което се случва в съновиденията, трябва да тренираме вниманието си, способността си да се концентрираме. За това са подходящи най-различни методи, например съзерцанието, описано

от Кастанеда.

Тя посочи една от лавиците по стените:

- На този рафт има колкото искаш дреболии за съзерцание. Избери си, каквото ти хареса, а аз ще ти дам килимче.

Рада отвори един шкаф и извади няколко акуратно сгънати килимчета, които по-скоро приличаха на покривки за масички.

- Избери си! - предложи му тя. - Ще е добре, ако цветът съвпада с този на съновния ти портал. Покривките бяха десет, всяка с различен цвят.

- Тази - Максим посочи една кафяво-оранжева.

- Сигурен ли си? Имай предвид, че маговете не променят решенията си. Цветът наистина трябва да те привлича.

- Харесва ми - отговори Максим. - Топъл, но не прекалено ярък.

- Добре - съгласи се Рада. - Ще съзерцаваш така: сядаш върху матрака до стената, зад гърба си подлагаш възглавница. Ако трябва, поставяш малки възглавнички под коленете, комфортът е важен. На метър от себе си поставяш килимчето, а върху него - предмета, който ще съзерцаваш. Очите са леко притворени, гледай спокойно, отпуснато. Цялото внимание е съсредоточено върху обекта на съзерцанието. Важно условие е просто да гледаш, без да анализираш какво виждаш. За това упражнение трябва да отделяш най-малко два часа дневно. Можеш да започнеш веднага след като приключи. Освен това ще имаш още една задача: да се концентрираш върху онова, с което се занимаваш в даден момент. С други думи, твоите мисли не трябва да се мятат като стадо уплашени маймуни. Вниманието трябва да е съсредоточено, всичко това спомага за неговото засилване.

Тя замълча за миг, сетне добави:

- Мисля, че за днес стига. Избери си три предмета за съзерцание и не забравяй килимчето.

- Какво е най-подходящо да избира? - попита Максим, като си приближи до лавицата.

Там имаше различни неща: статуетки, украшения, бюстове на поети и музиканти, детски кубчета, кестени, разноцветни камъни...

- По-добре нещо природно. Предметите, създадени от хора, носят техния отпечатък. Максим избра един кестен и два красиви камъка.

- Съзерцавай само един предмет и не ги сменяй твърде често, най-добре веднъж на няколко месеца. За другото ще поговорим утре.

- Благодаря ти - Максим взе килимчето и излезе.

В стаята си той установи, че времето въобще не му достига. Пасиансът, картографията, заниманията в спортния салон...

Сега трябваше да седне и да съзерцава, но първо взе тетрадката, за да систематизира новите знания.

Шеста глава

Легионът напада

Издирването на момчето не доведе до положителен резултат. Изминаха десет дни от изчезването му и Крамер се мръщеше, защото разбираше, че няма какво да каже на Дагс. Владетелят не обичаше неудачниците и поредната среща с него можеше да приключи доста зле.

- Донякъде се утешаваше с факта, че в други направления отбелязваха напредък - бяха успели да активизират дейността на една от големите религиозни секти. И сега хиляди нейни активисти призоваваха хората да влязат в тяхната организация и раздаваха красиви рекламни диплянки, които бяха част от борбата против православната църква. Йерарсите на Легиона придаваха на натиска срещу нея огромно значение. Ако изчезнеше православната църква, изчезваше и Русия.

Все пак успешната дейност на сектантите беше слабо утешение, защото Дагс едва ли щеше да я

оцени кой знае колко високо. Главната му грижа бяха и си оставаха хакерите.

Ситуацията беше спасена от Яна - според думите ѝ тя беше открила неколцина техни последователи. От известно време Крамер я беше привлякъл по-плътно към своята дейност. Понякога си мислеше, че тя струва колкото всичките му останали помощници, взети заедно. И този път именно тя донесе добрите новини:

- Всичко е много просто. Нашите техничари опитаха да влязат в компютрите на неколцина участници в хакерските форуми, като създадоха нов вирус от типа „троянски кон“. С повечето компютри нямаше проблеми, обаче с три от тях не успяха. Всички опити завършваха неуспешно. Да не навлизам в подробности... Нашите момчета смятат, че и на трите е инсталирана еднаква система за сигурност, при това нестандартна. А сега кажи: защо тези три компютъра се отличават сред останалите?

- Интересно, да не би да са самите хакери?

- Изключено. И тримата задават въпроси, които показват, че не знаят много неща. Но размишляват кадърно, дават твърде интересни идеи. Подозирам, че общуват с хакерите по някакви тайни канали. А за да не изтече информация, хакерите са им помогнали да защитят компютрите си.

- Спешно трябва да ги разработим. Кой са те? Никнеймовете им?

- Че с какво се занимавам според теб? - донякъде саркастично попита Яна. - А компютърните им имена са „Емей“, „Евелина“ и „Феликс“.

Ситуацията определено даваше надежди. Крамер се ободри. Сега вече можеше да отиде при Дагс с нещо по-реално.

- Само да не ги подплашиш! - каза той на Яна. - Действай внимателно!

- Няма страшно, коте! - Тя се долепи до него и нежно го целуна. - Всичко ще стане както трябва, нали ме познаваш.

- Затова те предупреждавам - измърмори Крамер, чувствайки как ловките ѝ ръце разкопчават колана му. - Не сега, след десет минути имам среща с кмета.

Той с неохота я спря. Яна се усмихна:

- Добре, „не сега“ - съгласи се тя. - Между другото, забравих да те предупредя: довечера летя за Самара.

- За да ме ядосаш? - предположи Крамер.

- Ни най-малко. Трябва да се срещна с едно момче.

- От въпросната тройка ли?

- Може би - загадъчно отвърна Яна. - Не се страхувай, всичко ще мине добре. Този глупчо смята, че съм в командировка, и няма нищо против да се срещнем, щом има удобен случай. - Тя се засмя, но погледът ѝ остана студен. - След срещата ще ми бъде предан и телом, и духом.

- Въобще не се съмнявам - Крамер обгърна с жаден поглед стройната ѝ фигура, сетне провери колко е часът. Няколко секунди се колеба, после я прегърна и я притисна към себе си. Ръцете му се плъзнаха под блузката ѝ.

- Ами кметът?

- Ще почака - мрачно отвърна Крамер.

Борис престоя в резиденцията на хакерите няколко дни и отново замина. На въпроса на Максим къде отива само се засмя и го потупа по рамото:

- Спешни дела. Като се върна, ще ти разкажа.

- А кога ще се върнеш?

- Всичко е във властта на Духа - Борис демонстративно вдигна поглед нагоре. - Но мисля, че за седмица-две ще се справя.

Предишния път Борис също говореше за седмица-две. Ясно беше, че подобен стандартен отговор всъщност не означава нищо.

- Засега слушай Рада - добави Борис. - Тя знае какво прави.

Максим и без това се отнасяше с огромно уважение към нея. Изглеждаше невероятно, че тази крехка и симпатична млада жена притежава такава фантастична власт над реалността. Най-странно за него беше това, че за да демонстрира чудеса - например хищния си любимец Хектор и пълзящото по тавана влечуго, не използваше никакви външни действия. Не произнасяше заклинания, не изпълняваше магически ритуали, не използваше чудодейни отвари или талисмани. За нея беше напълно достатъчно Намерението...

Максим изпълняваше поставяните от нея задачи с ентузиазъм. Първите му две седмици преминаха в някаква суматоха, но скоро с учудване осъзна, че даже му остава свободно време. Трудно беше да влезеш в ритъма на този дом, но сега, когато успя, нещата се нормализираха.

Заниманията с магия бяха интересни, но Максим се стараяше да се приобщава и към другите страни от живота на обитателите в къщата. Когато Борис отсъстваше, старши беше Роман, именно той постепенно го запозна с разположението на силите в града и му обясни кой каква позиция заема. Наближаваха избори, легионерите разчитаха да изберат за нов мандат сегашния кмет, който беше техен човек. Хакерите активно се опитваха да им попречат. Силите бяха неравни, но Роман не се смущаваше.

- Лесно оправдаваш неуспеха си с различни обстоятелства - каза той на Максим. - Въпросът е да постигнеш успех въпреки всичко.

Максим харесваше Роман заради спокойствието и чувството му за хумор. Борис му беше разказал, че в средата на 90-те години е ръководел неголяма охранителна фирма. По едно време почувствал, че в града се е появила нова сила. Отначало я сметнал за обикновена бандитска групировка, но после станало ясно, че нещата са по-сериозни.

Така Роман за пръв път се сблъскал с Легиона.

Тогаваше още нищо не знаел за самия Легион, затова подозренията му се насочили към една финансово-промишлена група, която искала да завладее града. Тези хора винаги постигали своето. В един момент интересите им се кръстосали с тези на Роман. Общо взето, за дреболия, но по този начин Легионът имал възможност да придобие перспективната охранителна фирма.

Роман получил ultimatum: да работи под тяхно ръководство или да не работи изобщо. След като преценил всички „за“ и „против“, той се съгласил. Но скоро се изяснило, че дейността на новите собственици била твърде специфична - всичко, което се оказвало в сферата на интересите им, се разпадало или едва вегетирало. В един момент Роман разбрал, че не може да работи с тези хора. Техните поръчки изисквали да върви против съвестта си. Опитът му да си изясни отношенията с новия шеф завършили със схватка - чак след година Роман разбрал, че е набил не друго, а Наместника на Легиона за Волгоградска област.

Тогаваше успял да се измъкне с верните си хора, включително и Денис, и минал в нелегалност. Понеже разбирал, че със законни методи нищо не може да постигне, той и съратниците му избрали варианта за силово противодействие. Войната била без правила - Роман и хората му дебнели легионерите, те пък дебнели тях. И двете страни давали жертви.

Тогаваше Роман срещнал Борис.

Именно Борис му разказал за Легиона и му посочил безсмислеността на грубата борба. В края на краищата Роман и бойците му се преместили в Сибир - за него това била единствената възможност да отклони ударите от оцелелите си сътрудници. Постепенно Роман и хората му установили толкова тесни връзки с хакерите, че станали неразделна част от тях. Те осигуряваха безопасността им и отговаряха за всички силови акции. С времето самият Роман станал хакер. Оказало се, че има вроден талант да бъде сталкер. Сега Денис ръководеше непосредствено групата му и се справяше отлично.

След като узна за предстоящите кметски избори, Максим предложи да помага според силите си. В хода на кампанията му възлагаха различни дребни поръчения.

Днес трябваше да наmine към Южния гараж - така се наричаше едно от местата, където

хакерите държаха своите „работни“ коли. Нито един от тези автомобили не се беше приближавал до резиденцията. Автопаркът постоянно се обновяваше, понякога колите биваха заменяни даже след участие в една-единствена акция.

Той отиде с трамвая до Южния гараж в осем и половина сутринта. Изпълни всички предписания на Роман - трябваше да се убеди, че не го следят. Общо взето, в последните седмици не бяха забелязали нищо подозрително, но за всеки случай Максим съвестно спазваше предпазните мерки.

Преди два дни Роман му беше казал:

- В нашата работа няма дреболии. Винаги трябва да действаш с гаранция и нищо да не оставяш на случайността. Ако има дори сянка от съмнение, провери всичко, за да не останеш изненадан. Не бързай, не се стреми да извършиш всичко накуп. Помни, че правите пътища често водят към гробищата.

Сега всичко действително беше спокойно. Максим слезе от трамвая и няколко минути вървя покрай сенчестата алея с тополи, свърна в странична уличка и скоро се оказа в близост до стара къща. В двора ѝ имаше три големи гаража - в единия бе паркиран камаз с брезент, в другите два - няколко леки коли. Именно това бяха „работните“ автомобили, всеки снабден с няколко комплекта номера и съответните документи към тях.

В къщата живееше брадатият Степаниа - мъж на шестдесет години, бивш командир на елитно военно подразделение. Кариерата му беше прекъсната преди тридесет години в една африканска страна - колата, с която той и хората му се завръщали от изпълнение на задача, попаднала под минохвъргачен обстрел. Лекарите не успели да спасят раздробената му ръка, но пък останал жив.

Съдбата го беше срещнала с хакерите през 90-те години. Смотният старец в тристайно жилище се беше сторил лесна мишена за някакви предприемчиви юначаги. Жилищата бяха ценна плячка, затова те вече смятали въпроса за решен. Но събитията се развили по съвсем друг сценарий. Едноръкият старец се оказал направо инат и когато тримата смелчаци се опитали с нож и пистолет да му обяснят нещата от живота, някогашният командос си припомнил младостта. Вярно, после той самият си признал, че леко се е разгорещил... Както и да е, всичко приключило доста бързо. След което старецът повикал „Бърза помощ“ за пострадалите и отишъл в кухнята да пие чай.

Линейката пристигнала след двадесет минути. След кратък оглед лекарят се обадил в милицията. Двама от младежите вече не се нуждаели от никаква помощ, освен от тази на погребалната агенция; третият бил откаран в реанимацията. Старецът допил чая си и предал на милиционерите отнетите от нападателите нож и ТТ. В пълнителя липсвали точно два патрона.

Заплашвал го затвор за уж превишени предели при законна самоотбрана, при това осакатеният бандит се оказал син на градски големец. Такъв големец, че двама адвокати се отказали да защитават стареца след разговор с представители на разгневеното татенце. Трябвало да се запази равновесието - затова се появил екипът на Роман.

Телефонните разговори не дали резултат. Татенцето се закарало да вкара всички неприятели на метър под асфалта. Наложило се да бъдат приложени „мерки от трета степен“ и след седмица гласът на родителя в телефонната слушалка зазвучал по-човешки. Така Степанич се отървал с условна присъда. Все пак се наложило да напусне апартамента, но за това настоявал Роман, който смятал, че е опасно да остане там. Та Степанич вече година наглеждаше автомобилите, за което получаваше солидна добавка към пенсията си. Не беше посветен в дейността на хакерите, но беше твърдо убеден, че работи за държавна спецслужба, от което офицерската му душа се намираще в състояние на спокойно задоволство.

Степаниа познаваше Максим, затова веднага отвори.

- Коя ще вземеш? - погледна го въпросително домакинът.
- Ладата, „десетка“.
- Кога ще я върнеш?
- Утре сутринта. Може би... Степаниа се усмихна с разбиране.
- Ще чакам - каза той и му пожела успех.

Максим не знаеше на кого и защо е притрябвала тази кола. Неговата задача беше проста: в един колко си часа да изкара автомобила от гаража и да го паркира до един от магазините в града. После някой друг ще го върне или пък ще кажат отново на него кога и откъде да я вземе. Максим не се обиждаше, че засега не го посвещават във всички тънкости. Защо да знае детайли от неща, в които не участва? Ако случайно бъде заловен от легионерите, излишната информация можеше да причини само беди.

Вчера бяха разговаряли за това с Роман и Максим му спомена, че се учудва от доброто отношение към себе си. По-точно - от прекаленото доверие, което му оказват.

- Каквото и да говорим - рече той, - но вие изобщо не ме познавате. А ме доведохте тук, в своята резиденция. Не постъпвате ли прекалено непредпазливо?

- Нещата са малко по-различни - усмихна се Роман. - Всеки, който влезе в контакт с нас, е подлаган на щателна проверка. Отделен въпрос е, че той нищо не подозира, проверката се извършва от опитни съновидци. С теб се занимаваха Борис и Рада. Ти премина няколко теста, но всички те се извършиха в съновидения, и то в лявата страна на твоето осъзнание - вече знаеш какво означава това, нали?

- Да - кимна Максим. - Но нали сънят е само сън? Нима може човек да бъде оценен по него?

- Може - кимна Роман. - В съновидението хвърляш всички свои маски. Тестът протича приблизително по следния начин: хакерите създават полигон - тоест формират една или друга съновна ситуация, сетне те прехвърлят в този сън и те оставят насаме с проблема. И те наблюдават. Например поставят те в ситуация, когато изборът е между смърт и предателство. Или между живота ти и този на твой приятел. Проверява се алчността, сексуалните пристрастия. Например дали можеш да бъдеш съблазнен от млада легионерка - в очите на Роман пробягаха насмешливи искри. - Между нас казано, точно на този тест ти се провали.

Максим трепна и леко се изчерви. Роман се засмя:

- Не се смущавай! Всички мъже сме еднакви и на този тест се провалят деветдесет процента от изпитваните. Жените го преодоляват по-лесно, но шестдесет процента и от тях се издънват.

- Всеки кандидат ли преминава съновна проверка?

- Всеки. В интернет си видял, че доста умни момчета и момичета се интересуват от хакерските техники. Но само някои от тях ще станат хакери, защото повечето се провалят още на първите тестове. Тези хора и по-нататък ще участват в съновните форуми и в хакерските семинари, дори ще създават свои групи. Остава ни само от сърце да им пожелаем успех, но с тях нямаме нищо общо.

- А възможно ли е насън да се изкопчи тайна от човека?

- Възможно е. Хакерите са създали техника за съновен разпит. В съновидението критичността на мисленето е занижена и човек може да издаде най-съкровени си тайни. Тази техника е издирвана от специалните служби на много, страни. Хакерите я използват за съновен разпит на легионерите и техните помагачи, както и за да откриват „къртици“ в своите форуми.

Яна се върна след четири дни. Крамер вече знаеше, че е в града, и с нетърпение очакваше появата ѝ. Наближаваше обяд, когато зад вратата на кабинета най-сетне се чу тихото потропване на токчетата.

- Ето ме! - каза Яна и затвори вратата след себе си. Погледна Крамер и по сиящата ѝ усмивка той разбра, че всичко е преминало добре.

- Успя ли? - попита я той, като от нетърпение се надигна от креслото.

- Забрави да кажеш „здравей“ - отговори Яна и се приближи. Облегна се върху масата, млясна Крамер по устните и уморено се отпусна в другия фотьойл.

- Успя ли? - повтори той.

- Нима се съмняваш? Надявам се, че не ревнуваш?

- Не говори глупости! - махна с ръка Крамер. - Чакам подробности.

- За тези две нощи? - попита Яна и звънко се разсмя. Понякога беше непоносима.

- Какво узна?

- Засега не много. Момчето е умно, начетено, изглежда добре. Работи като мениджър в престижна фирма. Дълго говорихме за хакерите и техниките им, но той така и не каза нищо полезно за нас. Но чувствам, че крие нещо в себе си. Искаше му се да ми разкрие тайните си, но се сдържа.

- Това ли е всичко? - намръщи се Крамер. - Очаквах повече.

- Почти всичко - усмихна се Яна. - Успях да вкарам в компютъра му „троянски кон“, докато глупчото беше в банята. Информацията вече потече, сега я анализират. Между другото, нашият „Феликс“ е Сергей Кондратенко, на двадесет и шест години.

- Това вече е по-добре - на Крамер му полекна. - Има ли нещо конкретно в тази информация?

- Анализират я - повтори Яна. - Няма нужда от бързане. Щом дойде отчетът, веднага ще ти го изпратя.

- Добре - измърмори Крамер. - Ще чакам.

Отчетът дойде привечер. Крамер взе папката от куриера, с треперещи ръце извади разпечатките и започна да чете. И колкото повече четеше, толкова повече го обхващаше радост.

Яна беше права: Феликс беше сред най-близките последователи на хакерите. Предаваната от „троянския кон“ информация беше изключително ценна - това беше адрес на закрит форум на хакерите, няколко пощенски кутии. Специален интерес представляваше участник с никнейм „Моран“, който явно беше хакер. Няколко негови писма вече се обработваха. Въз основа на стила и честотата на употребата на отделни думи експертите щяха безпогрешно да определят дали Моран е нов хакер, или просто някой от досегашните е сменил никнейма си.

Вече имаше материал за работа. От нетърпение Крамер потри ръце. Разполагаше с възможност да открие не само единични хакери, но и някоя тяхна база, поне регионална. А базата представлява архив, безценни сведения за методите им.

Всичко това беше истинско богатство.

През последната седмица Максим всеки ден изпълняваше по една верига от Пасианса на Медичите. Първата премина нормално и му донесе лотарийна печалба, макар и дребна, но следващите не бяха толкова успешни.

Той ги насочваше не само към печалби от лотарията, но и към различни други цели. Например изпълняваше вариант, според който някой трябваше да го попита колко е часът. Странно, но нищо не се получаваше. И ако първите вериги криво-ляво се реализираха, то скоро всичко се разпадна. Вълшебството му беше помахало с ръка, а после се скри.

След няколко поредни неуспешни опита реши да се посъветва с Рада.

- Първата верига се изпълни страхотно - обясни й той, - но после ставаше все по-лошо. Сега въобще нищо не чувствам, всичко е с краката нагоре. Каж ми, къде бъркам?

- Никъде не бъркаш - усмихна се Рада. - Просто си се сблъскал с един от защитните механизми на реала. Спомни си уроците по химия, по-точно принципа на Льо Шателие. Не го помня буквално, но общият му смисъл е в това, че системата винаги се стреми към равновесие. Когато изпълняваш веригите на Пасианса на Медичите, внасяш неравновесие в системата и тя според принципа на Льо Шателие включва механизъм за противодействие. Ако се използва компютърна терминология, може да се каже, че просто ти орязват трафика.

Изходът е един: да не се отстъпва нито крачка. Ако не отстъпиш и продължиш своите търсения, точката на равновесие в системата ще започне постепенно да се премества в посоката, която ти е необходима. С други думи, навлизането ти в делата на реала ще предизвиква все по-слаба съпротива, докато накрая съвсем изчезне. Ще получиш нов, разширен статус, вълшебството за теб ще стане нещо обикновено. В твоите таблици на светоописание ще се появи нов запис.

Същият механизъм за противодействие се наблюдава и в съновиденията. Ако съновидецът не го познава, може да се сблъска със сериозни проблеми, сред които най-простият е изчезването на осъзнатите съновидения. На по-сериозно ниво може да се получат реални физически заболявания -

например на черния дроб.

- А съществува ли хватка, чрез която да се избягва това противодействие?

- Ти разсъждаваш като хакер - каза тя. - За съжаление, няма стопроцентови методики срещу противодействието на реала. То представлява естествен защитен механизъм на мирозданието, своеобразен имунитет на тонала. Ти влизаш във фините механизми, системата веднага забелязва нарушителя и се опитва да го отблъсне. Затова сега единственият полезен съвет, който мога да ти дам, е следният: не разголвай слабите си места. Какво означава това в съновиденията, тепърва ще ти обясня.

А в реала се опитай да нямаш никакви натрапчиви идеи. Колкото повече искаш нещо, толкова по-малко са шансовете ти да го получиш. Спомни си думите на дон Хуан: дори да имаш успех, това трябва да стане без натрапчиви идеи и сътресения. Забележи, това е много деликатен момент: просто отиваш и вземаш, каквото ти е нужно. Връзката с намерението е пряка, но намерението не е желание. Намерението е по-скоро категорично знание.

Например: играеш лотария. Колкото повече искаш да спечелиш, толкова намаляват шансовете ти. Твоето желание активира механизма за съпротива и конфигурацията на реала се променя така, че да не ти позволи да спечелиш. И няма да спечелиш.

Но защо?

Защото си се разголил, обявил си пред цял свят желанието си. Светът те наказва за това.

Извод: не съобщавай желанията си пред него, а просто вземи, каквото ти трябва.

Същото е и с веригата в ПМ - отнасяй се по-спокойно към нея. Мнозина се опитват да въздействат върху света чрез воля, без да разбират, че това е най-простият начин да получат удари. Отначало сякаш имаш успех, светът се огъва пред натиска ти. Но после идва ответен удар - и мигом губиш всичко, което си получил, а понякога и повече. Затова свикни просто да знаеш какво ти е необходимо.

Да речем, сега навън е облачно, но не вали дъжд. Може и да не завали въобще, ако поискам. Или пък след пет минути мога да устроя истински порой, за да измием малко града. За мен това е лесно, понеже знам как правилно да насочвам намерението си, моята връзка с него е чиста. Правилното намерение представлява не удар с ковашки чук, а полъх на вятър. Не насилие, а плъзгане в потоците на силите, които те обкръжават. Впрочем виж, вече завали - и то само защото преди минута помислих за това.

Максим погледна прозореца - там се стичаха първите капки.

Рада се усмихна:

- Виждаш ли? Никакво насилие, никаква „разрушителна“ воля. Само посочих пътя, прокарах пътя за своето намерение и веригата от събития се реализира по нужния ми начин. Всичко е много просто.

Рада гледеше през прозореца, дъждът се усилваше. След малко вече беше пороен.

- Ето - каза тя и погледна Максим. - Този свят изпълнява, каквото поискам.

- А можеш ли да спреш дъжда? - попита той. - Ей сега, в този момент?

- Мога - отвърна Рада. - Но няма да го сторя. Не бива в толкова кратко време да се променя зададеният поток на събитията. В действията на мага винаги трябва да има последователност. И щом съм предизвикала дъжд -нека да вали!

- Разбрах - кимна Максим, докато гледеше плискащите стъклото водни струи. - Значи, трябва да практикувам ПМ и всичко ще стане от само себе си?

- Да. Но по-добре ще е, ако спреш за седмица-две. Нека мирозданието да си почине от тебе. - Тя се засмя. -Пък и ти от него.

- Така да бъде - съгласи се Максим.

- Добра идея. А сега да поговорим малко за съновиденията. Видях те тази нощ ти си доста близо до осъзнаване. Но сглобната ти точка е неподатлива, за да стигнеш сам до него.

Рада стана и отиде до шкафа.

- Ето - каза тя и извади оттам светъл кристал, голям колкото пръстен. - Вземи, той ще ти помогне!

- Какво представлява? - попита Максим, като внимателно го взе от ръката ѝ.

Оказа се, че от едната страна е продупчен - явно, за да се носи като амулет. Върху повърхността му имаше различни неразбираеми символи, надраскани с острие.

- Слюда - каза Рада и седна обратно в креслото. - Някога го намерих на морския бряг. Обработих го и го шлифовах. Изрязах подходящи руни. Сега този кристал помага за осъзнаването насън. По-точно - улеснява сглобната точка да се придвижи натам, където осъзнаването може да бъде постигнато най-лесно. Носи го на врата си, регулирай дължината на верижката така, че кристалът да се намира там, където гърдите граничат с корема. Спи по гръб, той трябва да лежи в тази вдлъбнатина. Когато заспиваш, се концентрирай върху точката на контакта между него и тялото.

- Благодаря - каза Максим, докато внимателно разглеждаше кристала. - Ще опитам.

Той наистина опита.

В първите две нощи не се случи нищо. Но на третата стана нещо необикновено.

Максим вече знаеше, че за новака е почти невъзможно да влезе в съновидението веднага след момента на заспиване - затова и не мислеше особено за това. Той просто се концентрира върху точката на контакта с кристала, като мислите му постоянно се отклоняваха встрани.

В един момент видя пред себе си съученици от училището - те се появиха буквално от нищото. И веднага осъзнаването започна да надделява, Максим почувства възторг. Беше успял да влезе в съновидение! И то веднага след заспиването. Огледа се, опита да си припомни как трябва да се държи. И почувства, че губи контрол. Светът наоколо помръкна, Максим отвори очи и няколко секунди лежа, като отново изживяваше случката. Напипа кристала - наистина му беше помогнал!

Тази нощ нямаше повече съновидения. В следващите също, но нещо започна да се променя. Самото качество на сънищата бе различно - те ставаха все „по-прозрачни“.

Максим чувстваше, че е пред прага на осъзнаването и му липсва нещо съвсем дребно.

Рада потвърди догадката му.

- Вече си много близо до съновния свят. Най-главното сега е да не прекалиш в старанията си. Помни какво говорихме преди няколко дни: не пришпорвай сам себе си, не се стреми към успех - просто иди и го вземи! Отнасяй се към успеха, сякаш ти е в кърпа вързан. Когато се озovesш в съновидение, съдържай емоциите си. Това е сложно, но трябва да се контролираш. Иначе съновната програма ще забележи твоите чувства и ще те притисне, за да не нарушаваш равновесието с емоционалните си изблици.

- Разбирам - кимна Максим. - Кажй, а какво може да се прави в съновидението? Попадам там, но какво следва?

- Започни да го изучаваш. Не забравяй, че хакерите са преди всичко изследователи. Озърни се наоколо, огледай тялото си! Ако наблизко има огледало, погледни отражението си. Опитай се да преминеш през стена. Лети! Поговори с някого, оцени адекватността на разговора. Накрая прецени собствената си степен на осъзнаване: дали помниш къде спиш в този момент? Кой месец е, коя дата? Сега за теб главното е да се устроиш в съновидението, да се научиш да влизаш в него по желание и да оставаш поне няколко минути. Тогава вече можеш да преминеш към по-сериозни изследвания и упражнения. Но трябва да помниш, че за съновидството ти помага енергията на този дом, а процентът на твоя личен принос в тези постижения е доста малък.

- Така е - съгласи се Максим. Рада се усмихна леко.

- И въобще, трябва да се отпуснеш - продължи тя. - Прекалено си сериозен. Нито веднъж не съм те чула да се смееш. Учи се да се радваш на този свят, да бъдеш приятел с него. Не се натоварвай с проблеми. Тогава всичко ще се получава от само себе си, сякаш между другото. Ние сами засилваме проблемите си, а трябва да бъде обратното: да не им придаваме голямо значение и те ще те заобикалят. Ще видиш.

- Да се плъзгам по морето на живота? - подхвърли Максим.

- Точно така - потвърди Рада. - Представа си нямаш колко много смисъл има в тази фраза. Може да смяташ, че това е девизът на хакерите, техният стил на живот. Повечето хора са прекалено погълнати от себе си и своите проблеми, не умеят да се радват на живота. Някой прави пари, друг отглежда деца, трети напредва в кариерата или си купува жилище. Милиони хора, милиони проблеми. Не забелязваме как превръщаме живота си в малък личен ад. Но веднъж настъпва ден, когато човек се оказва на смъртно легло и разбира, че е погубил живота си, който е прелетял напразно. Изгорял е като сноп съчки и вятърът е отнесъл дима. А пък нали е мечтал за нещо, бленувал е за велики дела. И къде е отишло всичко това? - Рада погледна втренчено Максим.

Той сви рамене:

- Не зная. Всеки живее, както може. Тя въздъхна:

- Просто засега не го долавяш. Не чувстваш онова, което Кастанеда нарича „абстрактни ядра". Но то ще дойде при тебе и тогава ще се научиш да виждаш света другояче.

И там, където обикновеният човек вижда само външната верига на събитията, ти ще проникваш в истинския им смисъл.

- Да се надяваме - отвърна Максим. Погледът на Рада беше мек и донякъде тъжен:

- Имаш ли други въпроси? Независимо от темата.

- Винаги съм пълен с въпроси - каза Максим. - Можеш ли да ми обясниш какво представлява ДНК на тонала?

- Мога - кимна тя. - Но това е специален разговор, затова нека го отложим. Попитай нещо друго.

- Добре - съгласи се Максим. - Какво следва след Пасианса на Медичите? Ти не го използваш, Борис също не носи карти.

- Пасиансът на Медичите позволява да се влезе в контакт с мирозданието, да се подръпнат някои небесни нишки. Но е твърде тежък и неудобен за решаване на практически задачи. В него участват не една, а едновременно четири вериги от събития. Всяка верига отговаря за една житейска сфера. Пиките - областта на волята, спатиите - битът и работата, и така нататък. Но за нас обикновено е важна някаква конкретна цел, ето защо четири сфери са просто излишни за постигането ѝ. В този смисъл четирите вида карти са четири потока. Подредането по боя в ПМ - това е движение вътре в потока, а по номинал - преход от един към друг поток. Сега разполагаш с всички изходни данни, за да измислиш нов, по-удобен инструмент за взаимодействие с реала. Ще ми е приятно, ако в свободното си време поразмислиш над всичко това и ми разкажеш за изводите, до които си достигнал. А за днес мисля, че приключихме.

Максим се надигна от креслото:

- Добре. Ще размишлявам.

Уви, по-нататъшните събития объркаха плановете му. Всичко започна с пристигането на Борис.

Той се завърна заедно с Роман. Двамата бяха мрачни. Максим разбра, че нещо се е случило. Океана ги попита какво е станало.

- Легионерите са разгромили воронежката група - каза Борис. - Преди час. Хванали са Мариана и Костя. Данила е получил куршум в рамото, сега нашите го карат към Белгород. Другите са успели да избягат.

Стана тихо. Отчетливо изскърца стъпало - Рада слезе при тях. Тя явно беше чула разговора и попита:

- Кой е е Данила?

- Кирил и Стас - отвърна Борис.

- Какво става с архива?

- Унищожиха го. Засега не зная подробности. Роман предложи:

- Да отидем в залата. Трябва да решим какво ще правим. Позвъних на Денис да дойде.

В залата Максим седна на канапето до Оксана, Рада се настани в креслото до прозореца. Роман и Борис се разположиха до масичката за вестници.

- Отначало да преценим рисковете - започна Борис. - Костя и Мариана никога не са били тук и от тях не може да изтече информация. Познават московчани и питерци, но те ще се погрижат за себе си. Архивът е унищожен, не могат да ни открият чрез пощенските кутии. Значи тук е безопасно. Кой иска да уточни нещо?

- Мариана познава Гончаров - каза Рада. - А той е бил тук. Трябва да го предупредим. Борис извади мобилния си телефон и набра номера му. Всички напрегнато мълчаха.

- Иля? Борис се обажда. Може да те разкрият, трябва бързо да се оттеглиш. Не зная, колкото по-бързо, толкова по-добре. Просто отседни някъде! Не, останалите засега не ги заплашва нищо. Подробности после! Това е.

- Повече никого няма да докопат - Борис въздъхна тежко. - Остава да решим какво да правим с Костя и Мариана.

- Трябва да ги измъкнем - тихо се обади Рада. - Дайте ми час и ще ви кажа къде се намират. Ти се свържи с Айрис! Само двамата с теб няма да се справим.

Откъм входната врата се чу шум. Беше Денис. Рада се качи в стаята си, а той се ориентира в ситуацията. Веднага след това излезе - да даде разпореждания на охраната и да предупреди хората си за повишеното ниво на опасност.

Оксана погледна Борис:

- Никога не сте правили това. Дали ще се получи?

- Все някога трябваше да стане нещо подобно - отвърна той. - Освен това сега на наша страна е факторът на изненадата. Ще предупредя Айрис.

Той излезе в коридора, като в движение набра номер по телефона си.

Максим не се включваше в разговора, но разбираше, че на хакерите им предстои да извършат нещо необикновено. Не познаваше хората, за които разговаряха, но информацията, че са пленени от легионерите, беше достатъчна. Борис и Рада бяха решили да ги спасят, но как?

През портал?

Дали беше възможно?

- Не знаех, че във Воронеж има хакери - обади се той, просто за да вземе участие в разговора. - Имат ли шансове да се спасят сами? През същия този портал?

- Воронежката група няма и три години, току-що бяха започнали да работят нормално. И сега такъв край. - Роман съкрушено поклати глава. - Дори не зная как може да са се провалили. Засега те не умеят да отварят портали, това не е лесно.

- Данила ръководеше група „хакерос“ - напомни му Оксана.

Максим знаеше, че с термина „хакерос“ обозначаваха последователите на съновните хакери. Обикновено заниманията с такива групи се водеха в закрити форуми.

- Някой от новациите? - предположи Роман.

Оксана сви рамене:

- Възможно е. Рано е да обвиняваме когото и да било, но мисля, че това е най-вероятно. Ако легионерите са се добрали до техния форум, постепенно са изчислили адресите на всички членове на групата.

- И във Воронеж ли имаше такава база, както тук? - попита Максим. Роман поклати глава:

- Не, живееха по домовете си. Нали ти казах, че току-що бяха започнали. Данила специално се премести във Воронеж, за да им помогне в началото. Това е важен регион и не ни се искаше да ги оставяме сами.

Борис се върна.

- Айрис вече е в течение - каза той. - Този път легионерите я ядосаха. По устните на Оксана плъзна лека усмивка:

- Заради Данила?

- Да. Не е трябвало да го закачат - Борис също се усмихна. - Сега тя просто ще си го изкара върху тях. Максим почувства известно облекчение. Щом се усмихват, значи не всичко е загубено.

Рада се върна след четиридесет минути, през това време разговаряха за дреболии. Максим остана с впечатлението, че нарочно не засягат главната тема.

- Те са в подземие то на голяма сграда - каза Рада. - Костя е завързан за стол и го бият. Кракът му е прострелян. Мариана засега е сама в отделна килия. Уж е цяла-целеничка, само устната ѝ е подпухнала. Също е привързана с ремъци за стол.

- Предупреди ли я? - попита Океана. Рада поклати глава:

- Не. Там има видеокамери. Изглежда, са им инжектирали наркотик. Какво става с Айрис?

- Каза, че ще ни чака на Поляната. Добре е да побързаме. Роман, напълнете ваните! Тръгваме. - Борис хвана Рада за ръката и двамата бързо се изкачиха по стълбата.

- Оксана, напълни ваните! - нареди Роман. - Ще се обадя на Герасимов, защото ще ни потрябва лекар. Без да дочака отговор, той бързо излезе от залата. Максим и Оксана останаха сами.

- Максим, напълни ваната със студена вода! - помоли го Океана. - Аз ще наляя горната!

- Със студена? - учудено повтори той.

- Да. Освен това ще ни трябват дрехи и одеяла.

Тя се замисли, после излезе от залата и тръгна към горния етаж.

Само преди седмица Крамер не смееше и да мечтае за такъв успех. Докато четеше ежедневните отчети, той не преставаше да се учудва на талантите на Яна. Какво щеше да прави без нея?

Внедреният в компютъра на Феликс „троянски кон“ свърши работа и подаде на хората му толкова нужните им „нишки“. Дръпнаха ги и размотаха цялото кълбо.

Стана ясно, че групата се намира във Воронеж. Най-трудно беше да се изчисли първият ѝ член - хакерите притежаваха добре обмислена система за безопасност. Но след като извършиха това, другото беше просто: проследиха контактите му и разкриха цялата група. Или поне ядрото ѝ от четирима души. По-нататък Крамер не продължи да разкрива връзките им - по-добре да уловиш питомното, отколкото да гониш дивото. Ако хакерите усетеха опасността, всичко щеше да рухне.

Решиха да проведат операцията по залавянето вечерта на седми юни.

Но проблемите възникнаха веднага след началото ѝ.

Мариана Крутикова се забави в работата си и вместо в пет и половина, излезе едва в шест и петнадесет. Веднага я хванаха, напъхаха я в микробуса, но забавянето си имаше своите последици - един от колегите ѝ почувства опасността, забелязвайки пред блока непознат фургон и подозрителни придвижвания. Веднага звънна на няколко номера по мобилния си телефон и предупреди приятелите си за началото на хайката.

Проследените позвънявания бяха сигнал към хората на Крамер незабавно да пристъпят към залавяне. Вратата се оказа по-здрава, отколкото предполагаша, и беше разбита чак след две минути. Хакерът оказа ожесточена съпротива, но не успя да избяга.

Другите двама членове на групата се спасиха. Един, вече предупреден за опасността, позвъни в милицията и съобщи за въоръжено нападение върху жилището му. Сетне се обади в пожарната, която пристигна учудващо бързо, преди групата за залавяне да разбие двойната стоманена врата. Бойците трябваше бързо да изчезнат.

Хакерът хвърли във входа две димки и успя да се изплъзне, скривайки се сред обитателите на блока, които панически напуснаха апартаментите си.

При четвъртия хакер също се получи засечка. Той живееше в къща и когато групата за залавяне нахлу там, видя само отворения капак на мазето. Оттам извеждаше тесен тунел, свързан с подземните градски комуникации. Бойците почувстваха движение в тъмнината, веднага стреляха и успяха да го заловят. Ала най-неприятно беше, че беше успял да унищожи твърдия диск на компютъра си. Крамер разбираше, че там е имало нещо твърде ценно, защото онзи въобще не се беше опитал да отнесе диска със себе си, а директно го бе унищожил. Той беше ръководителят на групата.

Независимо от досадните грешки, Крамер остана доволен от проведената операция. Двама хакери бяха заловени, което въобще не бе малко - те можеха да разкажат сума ти интересни неща. Той нареди на хората си във Воронеж да не ги изтезават повече от необходимото и отиде при Дагс.

Разговорът премина не толкова добре, както очакваше Крамер, защото Дагс веднага посочи допуснатите от него грешки. Все пак накрая го похвали.

- Утре летим за Воронеж - каза той. - Ще наредя да подготвят самолета. Вие идвате с мен.

- Добре, Владетелю! - отвърна Крамер, зарадван от оказаната му чест. По принцип Дагс рядко канеше някого в самолета си и това вече говореше за добрата му оценка.

Излетяха сутринта и към единадесет часа вече бяха във Воронеж. Докато черната бронирана лимузина се носеше из градските улици, Крамер хвърляше от време на време дискретни погледи към шефа си. Дагс явно беше в добро настроение и това създаваше ведра атмосфера.

Ето я и резиденцията на Легиона. Масивните метални врати безшумно се разтвориха, лимузината влезе плавно в двора и спря. Притичалите охранители веднага отвориха вратите на колата.

Пръв излезе Дагс. След него и Крамер, който въздъхна доволно. После обаче срещна погледа на Малигин, местния ръководител на легионерите.

И трепна.

Прекалено блед беше Малигин, в очите му нямаше радост. Пък и охранителите изглеждаха потиснати. Случило ли се беше нещо непредвидено?

- Добро утро, господин Дагс - прегракнало изфъфли Малигин. - Долетяхте ли вече?

- Не, още съм в Москва - отвърна Дагс, чийто поглед ставаше все по-тежък. - Докладвай!

- Те изчезнаха, господин Дагс. Не зная как изобщо би могло да се случи... Всичко взехме предвид, дадохме им наркотик. Вързахме ги за столовете, следеше ги охрана. А в два часа след полунощ видеокамерите престанаха да работят. Веднага отидохме там, но нямаше никого. Простете ми, господин Дагс! - Малигин наведе глава, устните му се тресяха.

- Защо не доложихте веднага? - обади се Крамер, който чувстваше, че трябва да спасява положението, поточно, да прехвърли върху друг отговорността за провала. - Разбирате ли, че ни накарахте да долетим напразно?

- Опитяхме се да поправим нещата - хлъцна Малигин. - Пак обискирахме жилищата им, мислехме, че може да са там. Нали все някъде трябва да се появят...

- Ще обмисля съдбата ви - намръщено рече Дагс и се обърна към един от охранителите. - Заведете ни в килиите!

Да се избяга от тези килии, беше невъзможно. И въпреки това хакерите бяха успели да го направят. Дагс погледна железния стол, вграден в бетонния под - върху него още висяха дрехите на беглеца Костя Прилуков, и се замисли.

Нещо не се получаваше.

Ако задържаните бяха опитни хакери от ранга на Слай, изчезването им, дори след инжектиране на силен наркотик, все можеше някак да се обясни. Но бегълците явно нямаша голям опит, прехванатата им кореспонденция го показваше съвсем ясно. Освен това - Дагс погледна бронирания кабел, изтръгнат от видеокамерата; привързаният към стола Костя Прилуков очевидно не можеше да извърши подобно действие.

Оставаше само едно логично обяснение: опитни хакери са помогнали на заловените да избягат.

Което означаваше, че са още по-силни, отколкото си мислеше.

Едно бе да изчезнеш сам.

Съвсем друго - да попаднеш в затворено помещение и да измъкнеш някого от него.

Това вече не беше магия, а някаква дяволщина. Дагс мислено изруга.

- Трябва да направим изводите си от тази ситуация - каза той.

Зад него Крамер го слушаше, изпънат като струна. Дагс го изгледа с неприязън и въздъхна:

- Нямаме повече работа тук.

Изминаха повече от два часа, преди да се чуят стъпки по стълбата. Беше Борис, който изглеждаше малко бледен.

- Засега не става - каза той. - В килията при Костя има двама души, това не ни позволява да го отведем. А не бива да спасим само Мариана, защото в такъв случай обричаме него. Трябва да чакаме.

- Топъл чай? - попита го Оксана, която се изправи от креслото. - Готов е, ще ви донеса.

- Да - кимна Борис, обърна се и бавно се качи обратно горе. Оксана изтича в кухнята, а Максим погледна Роман:

- За какво им е чай? Нима помага за съновидството?

- Те не просто съновиждат, а напускат телата си - обясни му Роман. - Дори да се облечеш топло, пак изпитваш студ, тялото трудно понася подобни експерименти. Затова преди нов опит е добре да дойдеш на себе си. Най-подходящото средство е топъл чай със захар.

- Каква е разликата между съновидението и това, което правят сега?

- В нивото на задействаните енергии. Борис, Рада и Айрис не просто съновиждат, а наблюдават реалния свят. Именно това се нарича „астрален изход“. Но за подробностите трябва да ги питаш тях, аз не съм специалист.

Времето отново започна да тече протяжно и мудно. Разговорите стихнаха, оставаше им само да чакат. Максим взе от рафтовете томче на Кастанеда и се зачете.

Развръзката настъпи в пет сутринта. Вратата горе изскърца, чуха се гласове. Роман и Оксана скочиха и хукнаха натам, Максим побърза да ги последва.

Оказа се, че в стаята на Борис е пълно с хора. Освен него и Рада там бяха Айрис, една непозната и много бледа светлокоса девойка, както и младеж на около двадесет и пет години, който седеше на леглото. Максим се почуди не толкова на вълшебната поява на непознатите и Айрис, колкото на факта, че и тримата бяха голи.

Впрочем това обстоятелство не смущаваше никого. Рада и Айрис подхванаха Мариана, която все още не можеше да дойде на себе си, и я помъкнаха към банята. Оксана отвори вратата, за да им помогне. Борис и Роман понесоха младежа надолу по стълбата - Максим едва сега обърна внимание, че той е пребит, а от левия му крак се стичаше кръв. Вкараха го в банята на първия етаж, Максим отиде да помага.

Потопиха Костя до брадичка във водата, извадиха отгоре ранения крак. Хакерът беше бял като платно, отсъстващият му поглед блуждаеше по стените. В един момент той се опита да излезе от ваната, но Борис го задържа:

- Всичко е наред, Костя, у дома сме! Потърпи още малко.

Максим знаеше, че студената вода помага да се съвземеш след подобни пътешествия. Нещо подобно вече бе срещнал при Кастанеда.

Костя престоля във водата около петнадесет минути. През това време Роман набързо обработи раната върху крака му и я бинтова. После с нея щеше да се заеме лекар. Извадиха го от ваната, увиха го в одеяло и го отнесоха в една от спалните. Там го накараха да изпие няколко таблетки с топъл чай - зъбите му звучно тракаха в ръба на чашата. Но в погледа му вече се забелязваше топлината на живота.

Борис също изглеждаше изтощен, но се усмихваше.

- Как си? - попита го той. - Всичко наред ли е?
- Да - немощно кимна Костя. - Издънихме се. Какво стана с Мариана?
- В съседната стая е. Бъди спокоен и си почивай! Ако ти потрябва нещо, извикай ни.

Оставиха Костя сам, Борис го увери, че опасността е преминала, а утре раната му ще бъде прегледана от лекар.

- Да отидем в кухнята - предложи Борис, след като слязоха долу. - Аз също не бих се отказал от чаша горещ чай.

Скоро момичетата се присъединиха към тях. Рада изглеждаше уморена, но Айрис беше самата свежест.

- Теснички са ми, но стават - подхвърли тя, очевидно имаше предвид дрехите върху себе си. Максим позна джинсите и пуловера на Оксана. - Направете ми място, давам половин царство за чаша чай!

Разговаряха повече от два часа. Всички бяха весели и истински щастливи. Максим буквално физически чувстваше какъв товар се е смъкнал от раменете на приятелите му. Айрис не пропусна случая да се пошегува с него - той навярно за пръв път в живота си е видял едновременно две голи момичета, и то толкова красиви.

- Това - язвително добави тя - лесно можеше да се разбере по зяпналата ти уста. Не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

В седем часа сутринта дойде лекарят - невисок възрастен мъж с учтиви маниери. Той огледа крака на Костя и заяви, че няма нищо страшно и костта не е засегната.

Когато той си замина, всички се насочиха към стаите си, за да спят.

Максим се събуди и погледна часовника - три часът. Известно време не можеше да разбере как е възможно, след като навън е ден, но после си спомни, че легнаха да спят чак в осем сутринта.

Слезе долу и с учудване долови звън на стомана откъм спортния салон. Отиде там и поклати глава - естествено, те бяха тук.

Както обикновено, Роман и Оксана се упражняваха с мечове. Борис вдигаше гири. Щом го видя, той се усмихна:

- Хайде е нас! Войната си е война, но спортът си върви по разписание!

Естествено, разписанието беше тотално нарушено, но въпреки това Максим с готовност се зае с тренажорите в дясната част на залата. От известно време физическите натоварвания му доставяха удоволствие.

Той тренираше вече почти четиридесет минути, когато в салона надзърна Айрис и ги прикани на обяд.

След обяда момичетата се отправиха към втория етаж в стаята на Рада, а Максим, Борис и Роман останаха в дневната. Разговорът им от само себе си се завъртя около нощните събития.

- През портала ли ги измъкнахте? - попита Максим.

- Не съвсем. - Поклати глава Борис: - Използвахме съновни техники. В началото Рада откри Мариана и Костя, изясни как ги пазят. После ние тримата: Айрис, Рада и аз, се събрахме на Поляната - мястото ни за срещи в съновиденията. Оттам Рада ни заведе в резиденцията на легионерите. После аз се захванах с Мариана, а Рада и Айрис - с Костя. Мариана умее да съновивжда и беше по-лесно да се прехвърли, отколкото Костя. Можех да се справя сам. А за Костя бяха нужни общите усилия на Рада и Айрис. Точно в четири часа и петнадесет минути сутринта се появихме в килиите, без да ни забележат охранителните видеокамери.

- Какво означава „появихме се“? - учуди се Максим. - Реално ли проникнахте там?

- Почти - усмихна се Борис. - Кастанеда нарича това „мигът на дубъла“. Твоето съновно тяло става реално видимо и осезаемо - ти си в него, но можеш да взаимодействаш с обикновения физически свят. След това скъсах бронирания кабел на видеокамерата - за огромната сила на дубъла

това е дреболия - и отидох при Мариана. Промених нивото на съзнанието ѝ, извадих съновното ѝ тяло и го прехвърлих тук. Сетне ѝ помогнах да се събуди - за нея това беше пробуждане все още в съновидение. В тази ситуация се извършва своеобразно „преливане“ на човека от една точка на пространството в друга. Отначало се прехвърля съновното тяло, а после и физическото. Реално човекът изчезва, от него остават само дрехите му. А на мен ми оставаше само да се събудя в собственото си тяло и да отида в спалнята при Мариана.

- Ами дубълът? - попита Максим. - Къде изчезна той?

- Дубълът съществува, докато е необходим. След време ще ти го демонстрирам, сега съм изморен за подобни експерименти. Що се отнася до Костя, нашите две магьосници го спасиха точно по същия начин. После Айрис можеше да си отиде, но предпочете да се събуди тук и затова се озова гола в стаята.

- Винаги ли се губят дрехите?

- Не. Можеш да ги отнесеш със себе си, но на Айрис просто не ѝ беше до тях.

- А каква е разликата между преместването през портал и чрез съновидение? Само в обстоятелството, че по време на прехвърлянето през портала не спиш?

- Не - поклати глава Борис. - Има различни схеми. Класическият портал е монументално съоръжение, нещо от рода на Стоунхендж. Знаеш за него, нали?

- Разбира се - кимна Максим. - Кръг от каменни блокове.

- Точно така. Учените до ден-днешен се чудят какво е това: култово съоръжение, астрономическа обсерватория или нещо друго. Хакерите смятат, че Стоунхендж е централният елемент в древна система от портали. Спомни си как е устроен: през определени разстояния в кръг са поставени каменни блокове, а върху тях - също такива плочи. Образува се пръстен с голям брой подобни звена. А сега си представи колело - да речем, от каруца, където централната втулка е Стоунхендж. Лъчите спици определят посоката на преместване. А кръгът на колелото е от съответните п-образни елементи - тоест две вертикални плочи и трета, хоризонтална, която е върху тях. По този начин се получава централен възел - Стоунхендж, и система от отдалечени портали.

Пътешествието от един отдалечен портал към друг винаги се извършва през центъра: магът влиза в отдалечения портал и излиза през съответстващото му звено в централния възел. След като се озове вътре в Стоунхендж, той отива при друго звено в централния възел, което съответства на друг отдалечен портал. Влиза в звеното - и излиза в този друг портал. Така се осъществява движението между два портала. В този смисъл Стоунхендж е централна разпределителна гара.

- Бива си го обяснението. И всичко това действа реално?

- Защо не? Просто съвременните хора не вярват в порталите - според тях това е фантастика. И смятат Стоунхендж за каква ли не чудесия, само не и за онова, което той е в действителност. Подобна система от портали съществува и на територията на Русия. В най-простия им вариант това са наредени в кръг - разбира

се, с интервали помежду им - масивни камъни. Пространството между два камъка определя посоката на прехода. Дори днес могат да се видят останки от подобни съоръжения.

- В такъв случай излиза, че това са стационарни установки - изуми се Максим. - Такъв портал не може да се носи със себе си. А когато ти излезе от интернет кафето, там нямаше камъни.

- Нямаше - съгласи се Борис. - Ситуацията беше малко по-друга. Чете ли за възгледите на хакерите относно структурата на света?

Максим сви рамене:

- По-скоро чух. Срегнах споменавания, че светът има нещо като холографска или клетъчна структура, или пък и Двете заедно. Но засега не ми е ясно какво точно представлява това в реалността.

- В такъв случай да разгледаме въпроса - Борис погледна Роман. - Ако няма възражения.

- Целият съм в слух - Роман се настани по-удобно в креслото и смигна към Максим: - Когато той и Рада започнат да обясняват нещо, обясненията им обикновено траят часове.

- Да започнем тогава - рече Борис. - Например с това, че мирозданието е устроено на холографски принцип. Какво означава това? Първо, да си спомним какво представлява холограмата: триизмерна фотография, направена с лазер. Заснеманият обект бива осветен с лъч, отразената от него светлина си взаимодейства с втори лъч, като по този начин образува интерферентна картина. Тя се фиксира върху лентата. Ако погледнем снимката, ще видим безсмислена плетеница от черни и светли ивици и петна. Но ако лентата бъде осветена с лазер, в пространството ще видим холографско изображение на фотографирания предмет.

Най-интересно за нас е обстоятелството, че ако разрежем фотолентата на две, то всяка от половинките, след като бъде осветена по същия начин, на свой ред ще дава цялото изображение на обекта, а не само половината му. Колкото и да режем лентата, всяко нейно парче, дори най-малкото, ще показва пълното изображение на заснетия предмет. А това означава, че информацията за предмета е включена във всяка част от лентата.

Именно този принцип е в основата на Вселената: светът, който ние смятаме за свят на отделни предмети и явления, всъщност не е такъв. Всичко видимо е свързано, всеки атом в него е свързан с всички други атоми и съдържа информация за всички обекти във Вселената. Всичко се съдържа във всичко, всичко е свързано помежду си.

Нещо повече, върху това ниво на връзки, за което говорим, не съществува даже време. Това е извънхронално[6] ниво и в него миналото, настоящето и бъдещето съществуват едновременно. При такова устройство на света стават възможни пътешествията във времето, а светът придобива качеството многовариантност и се разклонява като дърво. Нашата реалност, в която ние съществуваме, е само един от срезове на мирозданието, една от страните му. Тук размерността му е по-малка, изчезва явната връзка между предметите и се появява течението на времето.

Забележете, това е много важен момент: на нивото на холографската Вселена всичко е единно. Но върху нашето ниво започва определено структуриране. Така водната пара, кондензирана върху стъклата, образува ледени цветя - чудесен пример за клетъчната организация на света. Първоначалният хаос на другите, по-високите измерения, изпадайки в нашата реалност, започва да се самоорганизира в йерархични клетъчни структури. Част от този процес може да се наблюдава в действителността, например при реките - всяка от тях е с централно русло, по-малки притоци и множество вливащи се в тях ручейки. Планините - с централни хребети и по-малки странични възвишения. Дърветата - с дебел ствол, по-малки клони и съвсем тънички вейки.

Тези явления, както и ред други, се виждат с просто око. Но някои клетъчни структури са изразени не толкова явно и ние не ги забелязваме, което обаче не означава, че не съществуват. И ако внимателно се вгледаме в обкръжаващия ни свят, навсякъде ще видим проявите на клетъчната организация. Дори и в тази стая.

Максим не пропусна да попита:

- Например?

- Креслата, в които седим. Картините върху стените. Книгите по рафтовете. Самите ние. Всички неща, на които спреш погледа си, са елементи от вселенската мрежа.

- Това за цветята по прозореца и с реките ми е ясно, наистина прилича на мрежа. Но как са свързани помежду си креслата?

- Просто засега виждаш само едно ниво от мрежата - каза Борис. - Ала нека погледнем нещата другояче. Да вземем например чепка грозде: всяко зърно съществува само по себе си, не е сраснало с другите. В този смисъл всяко зърно грозде е самостоятелно. Но това не означава, че посредством разклоненията на чепката не е свързано с другите зърна. И когато една мравка тръгне по едно от тях, може да попадне и върху други, нали?

- Така е - потвърди Максим, който вече разбираше накъде клони.

- А сега вместо гроздови зърна си представи нашите кресла. Разбира се, те не висят върху чепки, но това не означава, че помежду им няма общи връзки - Борис го погледна внимателно. - В този смисъл всички еднотипни предмети са свързани, също както зърната в грозда. Нещо повече, свързани са и нееднотипните предмети, но това вече са елементи от различни гроздове. Все пак връзка има, просто между креслото и картината тя е по-далечна, отколкото между две кресла или две

картини. Така се получава, че всичко наоколо е мрежа. Мрежа от стълбове и лампи за осветление, от канализационни шахти и дамски пантофи, мрежа от чанти и найлонови торбички.

И между тях съществува строго определена йерархия.

Йерархията не е между еднотипните предмети, които са от едно и също ниво. Например, ноктите на пръстите ти са пример за такава връзка. Те нямат йерархия и са равни. Тук йерархията ще представлява движението от нокътя по пръста. Тоест: ставите, после китката, лъчевите кости и така нататък.

При разглеждането на мрежата трябва да се отчитат два аспекта: наследяването на елементите, тоест движението в руслото на потока, и взаимната връзка между елементите от едно ниво на йерархията. Ако свържем това с Пасианса на Медичите, то движението от нокътя към рамото ще бъде подреждането по боя, движението в руслото. А прехвърлянето от нокът на нокът - подреждането по номинал, така преминаваме в друг поток, тоест върху друг пръст. Както виждаш, всичко излиза.

Максим все още не схващаше изцяло тънкостите в тази схема, но самият принцип на клетъчната структура на света започна да придобива по-конкретни очертания.

- Добре, това донякъде го разбирам - каза той. - Но какво реално ни дава тази организация на света?

- Дава ни всичко. Например сега ти седиш в креслото. Но в света има твърде много кресла, а сред тях навярно и такива, които познаваш. Ако помислиш, кое ти пречи да се преместиш по мрежата от едно кресло в друго? Разбираш ли? Те са свързани помежду си - значи между тях е възможен преход, транзит.

- Може да се прехвърлиш дори от тоалетна чиния - обади се Роман. - Върху тоалетната чиния в жилище, което познаваш.

- Точно така - потвърди Борис. - Главното е другата тоалетна чиния да не е заета. Той се засмя, Роман също прихна.

И Максим се усмихна. Да, във всичко това имаше някаква логика. И все пак трудно беше да се повярва, че може да се преместиш от кресло в кресло.

- Е, добре - каза той. - Да допуснем, че всичко е точно така, и аз сега зная за мрежовата структура на света. Но как реално да се преместя, примерно от това кресло до другото, в моята стая? Какво да направя? Знанието не ми помага да се преместя.

- Във всяко начинание има трудности - съгласи се Борис.

Той се спогледа с Роман и двамата пак се засмяха. Изглежда, наистина бяха в добро настроение. Борис продължи вече по-сериозно:

- Виж, Максим, знанието само по себе си нищо не дава. Трябва да умееш да го използваш. Ще ти кажа още едно странно нещо: мрежата представлява мислеща структура, глобален разум. И само от мага зависи дали ще успее да влезе в отношения с нея. Спомни си думите на дон Хуан, че Земята е жива - той знае какво говори! Мрежовият разум може да бъде наречен разум на Земята, макар че едва ли ще е най-точно - по-скоро става дума за земното ниво в йерархията. Но за нас е важно, че мрежата, този глобален световен разум, осъзнава себе си и може да си взаимодейства с нас.

Може, но не иска да го прави с всеки.

Това наподобява най-обикновена работа в интернет: за да влезеш, трябва да имаш разрешение, парола. Но ако за влизане в интернет можеш да си купиш време или да си откраднеш, то пред мирозданието такива шегички не минават. Тук е нужна дълга и търпелива работа - мрежата трябва да разбере, че си изследовател, а не търсач на сензации, едва тогава ще си взаимодейства с теб. Трудността е, че мрежата не може да премине в нашето ниво, а самите ние трябва да направим крачка към нея.

Как? Като осъзнаваме съществуването ѝ и откриваме нейните прояви в околния свят. Всичко наоколо е част от нея. Но това е само началото - по-нататък ще ти се наложи да изучаваш свойствата на мрежата и законите, по които тя функционира. След време вече във всичко ще виждаш нейното действие и ще смяташ събитията около теб не за капризи на съдбата, а за последица от въвличането в

един или друг поток. И един ден твоята настройка спрямо мрежата ще стане толкова пълна, че ще влезеш в резонанс с нея. Именно тогава всички чудеса, за които говорим тук, ще престанат да ти изглеждат като небивалици.

- Много ли време е необходимо? - попита Максим. Борис сви рамене:

- Няма точно установени срокове. Всичко зависи само от теб. Все едно учиш чужд език: можеш да го научиш за една година, но може да не го проговориш и цял живот.

- Разбрах - въздъхна Максим.

Костя и Мариана останаха в резиденцията около седмица. После Костя заяви, че е време да се плащат сметките. Явно имаше предвид легионерите.

- Все пак не се увличайте! - предупреди го Роман, докато ги изпращаше. - Както се разбрахме: отначало събирате информация, която да обсъдим. А после ще вземаме решения!

- Разбира се - усмихна се Костя.

- Знам те аз - измърмори Роман. - Този път ви провървя, но това не означава, че някой винаги ще ви поправа грешките. Затова бъдете по-точни!

- Роман, ясно ми е. Всичко ще бъде наред. Максим го харесваше. Бяха връстници, но в облика и поведението му се чувстваше сила, с която самият Максим все още не можеше да се похвали. Бързо намериха общ език. Колкото до Мариана, тя му напомняше скромно, сиво мишле - мълчалива и спокойна, с мек и тъжен поглед. Въпреки това на два-три пъти Максим долови пламък, блеснал в очите ѝ, и разбра, че едва ли е толкова елементарна.

- Мариана е добър сталкер - каза веднъж Борис. - Обикновено се старая да бъде в сянка, но напълно контролира ситуацията. Спомни си, снощи всички ние приказвахме, а тя четеше книга. Но те уверявам, че не е пропуснала нито една дума от разговора ни. Образът, който си създава, е само маска, и то доста ефикасна. Обикновено никой не я взема насериозно, но това е грешка.

Мариана и Костя заминаха за Белгород - според Роман щяха да поживеят там известно време, докато не изяснят окончателно причините за провала. После ще се прехвърлят в друг град, а мястото им във Воронеж ще бъде заето от нова група.

Айрис се завърна в Ростов вечерта след спасяването на Костя и Мариана. Обясни на Максим, че там е оставила недовършени работи.

- Защо не дойдеш отново в Ростов? - закачливо му предложи тя по време на вечерята.

Максим само се усмихна. Вече се беше научил да не реагира на провокациите ѝ и просто да ги игнорира.

- Може би наесен - сви рамене той.

- Ще се подготвя за събитието - Айрис и другите се засмяха.

Сутринта тя не излезе от стаята си. На Максим му беше интересно дали наистина се е прехвърлила, или още спи. Почука на вратата ѝ. Никой не отговори. Потропа по-силно, бутна вратата:

- Айрис?

В стаята нямаше никого, дрехите на Океана, които беше използвала, лежаха на стола. Оправеното легло сочеше, че въобще не си е лягала. Очевидно този път беше използвала портала.

Отново се заточиха спокойни дни. Той продължи да се упражнява във веригите на Пасианса на Медичите. Получаваха се доста добре. Картографираше сънищата си, като се опитваше да създаде точка за вход в съновния свят. Учеше се да съзерцава и да се ориентира в мрежовата структура на света. Продължаваше с бойните изкуства. Заниманията в спортната зала му харесваха. Прилежно изслушваше обясненията на Денис и отработваше техническите елементи. Разбира се, понякога имаше затруднения, но винаги изпитваше удоволствие от тренировките.

От тях имаше и конкретен резултат - той с учудване усещаше, че тялото му става по-различно. Не толкова външно, макар че трупаше мускули. Въпросът беше, че се появи непознато досега усещане за лекота, плавност и котешка грация. Първоначалната му скованост изчезна.

Не е зле - оцени резултатите му Денис след поредния спаринг. - Поне от улични бандити ще се защитиш.

Максим оцени в пълна степен резултатите от упражненията след неприятен инцидент в едно кафене. Беше седнал на закътана маса в края на малкото помещение, когато в заведението влязоха трима луксозно облечени младежи. Те се смееха весело и въобще не обръщаха внимание на околните. Взеха си бира, огледаха се за маса и тръгнаха към него.

- Приятел, изчезвай! - Видът им беше толкова самоуверен, че Максим леко се обърка и не успя да отговори веднага. Само ги погледна мълчаливо, отхапа от пастата и пийна сок. Мълчанието му беше изтълкувано съвсем погрешно.

- Браточка, да не си оглушал? - Най-близкият от тях хвана яката му и го извлече иззад масата. Максим неволно преобърна чашата си, сокът оплеска марковото спортно яке.

- Мамка ти... - изруга младежът, като отскочи назад. -Ах ти, боклук! - Той го изгледа злобно, извърна се и почти без замах нанесе къс и точен удар към брадичката му.

Максим така и не разбра какво се случи. Ръката му изпусна пастата и инстинктивно отклони юмука, а изпънатите му пръсти сами удариха противника в гърлото.

Явно и другите двама се объркаха не по-малко от него. Всичко стана много бързо и движението му напомняше по-скоро на неумело блокиране, точно така го възприеха и те. Но в такъв случай защо водачът им хъркаше, вкопчил се в желаната масичка?

Максим не изчака ескалацията на конфликта. Хукна към изхода и в движение нанесе удар с ръба на дланта си по бицепса на една ръка, която се опитваше да го спре. След миг беше навън.

Чак там у него започна да се събужда злоба, щом видя нахално паркираното напрако на тротоара беемве, ритна е все сила вратата му и остави съвсем прилична вдлъбнатина върху полирания метал. Алармата нададе плачевен и пронизителен вой, той побягна. Вече почти зад ъгъла забеляза нападателите си, които бяха изскочили от кафето и разярено крещяха подире му.

Максим никога не се беше смятал за герой, затова тичаше с всичка сила. Една уличка, втора, ето и трамвай тъкмо навреме. Той скочи в него и се озърна - никой не го преследваше.

Този случай го накара да уважава още повече преподавателските методи на Денис, а желанието му да изучава тънкостите на бойните изкуства чувствително нарасна. И точно тогава дойде разочарованието: след поредното занимание Денис му съобщи, че краткият курс е приключил.

- Защо? - попита с нескрито разочарование Максим.

- Вече имаш добро първоначално ниво. Засега това ти е достатъчно. По-нататък следва магията на боя, но тя е извън моята компетентност.

Седма глава

Ответен удар

Информацията относно причините за провала пристигна от Белгород в края на юни. Виновникът се оказа Феликс - участник в закрит интернет форум. Легионерите бяха успели да вкарат „троянски кон" в компютъра му. Чрез форума бяха фиксирани Данила, наставник на воронежката група, а посредством неговите контакти - и другите.

При разследването на случая излязоха наяве и подробностите, но никой не се реши да обвини Феликс в непредпазливост. Беше повече от ясно, че не е имал никакъв шанс да устои на Яна.

- Това трябва да ни бъде добър урок - каза Борис вечерта, когато всички, включително и Денис, се бяха събрали в кухнята. - Дори компютърната защита сама по себе си може да се окаже причина за подозрения: щом компютърът на уж най-обикновен потребител е толкова добре защитен, значи има какво да крие. Легионерите не са могли да влязат в компютъра на Феликс през интернет и затова Яна се е срещнала с него, а за нея въобще не е било проблем да завърти главата на момчето.

Може би трябва да предприемем нещо? - обади се Максим. - Да дадем адекватен отпор? Щом легионерите ни преследват, значи и ние трябва да ги преследваме. Борис въздъхна:

- Нещата не са толкова прости. Няма смисъл да воюваме с редовите легионери, защото това не

решава нищо. Те са пешки - вземеш едната, слагат друга. А засега не можем да се доберем до Дагс или най-близките му помощници, кураторите на проектите.

- Защо? - учуди се Максим. - Струва ми се, че за вашите умения няма нищо невъзможно.

- Наистина е по-сложно, отколкото смяташ. Ако се опиташ да достигнеш Дагс или Крамер в съновидение, нищо няма да се получи. Защото те също са магове и не бива да подценяваме нивото им. Способният маг винаги може да избегне нежелан контакт. Но и това не е всичко, защото, дори да го намериш, едва ли ще му причиниш вреда. Първо - понеже е трудно. Второ - всички влиятелни легионери имат съновни стражи. Те са нещо като „съюзниците“ на Кастанеда, силно агресивни и верни на господаря си. Дагс е охраняван от трима стражи, Крамер - от двама. Всеки регионален ръководител също има свой страж. Легионерите с по-нисък ранг могат да получат страж само като награда за дадени заслуги. Стражите са сериозни противници и засега те съветвам да избягваш срещите с тях, изживяването е неприятно.

- Шегуваш ли се? - попита недоверчиво Максим.

- Ако не виждаш нещо, това не означава, че то не съществува. Реалността е много разнообразна, отколкото смятаме. Спомни си, че съвсем доскоро ти въобще не беше чувал нито за хакери, нито за легионери. Сега узна за съновните стражи, но тепърва има да чуеш още ред странни неща.

- Нима няма начин те да бъдат надвити? Вместо Борис се обади Рада:

- Разбира се, че има. Въпреки че е доста трудно. Проблемът е, че стражът винаги успява да изведе господаря си от съновидението. А после тръгва насреща ти.

- Гледал ли си филма „Пришълец“? - попита го Океана. - Представи си, че ти се нахвърли подобно чудовище! За това става дума.

- Виждала ли си ги?

- Само веднъж - призна Океана.

- И как изглеждат?

- Впечатляващи са. Борис продължи:

- Поради тази причина не можем да се срещнем с Дагс в съновидение. А и самият той не е безобиден и знае как да действа. А да го намерим в реала, е още по-сложно.

- Силна охрана? - предположи Максим.

- Проблемът не е в охраната. Просто нямаме информация за него. Легионерите пазят личността му в най-строга тайна. Не знаем кой е той. Не знаем как изглежда. Не знаем къде живее. Опитвахме се да достигнем до него по верига, като започвахме с нисшестоящи членове на Легиона. Засега нищо не се получава. Редовите легионери знаят колкото нас. Кураторите и Наместниците биха могли да разкажат кой е той, но с тях имаме почти същите проблеми. - Борис замълча за миг, сетне продължи: - Не можем да се доберем до тях насън, понеже също ги пазят стражи. Рада се опита пет пъти, аз самият също опитвах, но напразно. Стражите нападат, преди още да се приближим. Тогава опитахме да заловим Наместник в реала. Роман и Денис планираха операцията и всичко премина като по ноти - отвлякохме Наместника в Красноярския край направо от банята му. Докарахме го, беше жив и здрав - къпан, чистичък. Започнахме да го разпитваме. И след две минути умря.

- Защо? - не разбра Максим.

- Уби го собственият му страж. Тогава разбрахме, че стражите са не само пазачи, но и надзиратели. Върховните Йерарси ги осигуряват за своите слуги, като им придават и съответните качества. Докато легионерът е верен на Легиона, стражът го охранява. Но щом се появи възможност за предателство, стражът, според волята на Върховните Йерарси, веднага го убива.

- Стражът може ли да убие обикновен човек? - попита Максим.

- Не - поклати глава Борис. - Енергетиката на стража е тясно свързана с тази на господаря му, затова и стражът може да му влияе. Тази власт обаче не се простира върху други хора. Макар легионерите да правеха подобни експерименти.

Роман обобщи ситуацията:

- Ето защо засега е невъзможно да намерим Дагс. Но все пак търсим начин за това.

- Ами Яна? - спомни си Максим. - Тя има ли страж?

- Не - отвърна Роман. - Първо, просто не й е необходим, нейният опит е достатъчен, за да се скрие при първите признаци за опасност. Второ, тя навярно подозира какво точно представлява стражът и не желае да има надзирател.

- Максим е прав, че трябва да активизиране работата си! - обади се Рада. - Засега наистина не можем да открием Дагс, оставяме тази задача за в бъдеще. Но Крамер не е Дагс. Именно той ръководи хайката срещу нас и в момента е главният ни противник. И ако се постареем, имаме шанс да се доберем до него. Справим ли се с Крамер, ще получим глътка въздух, преди да атакуваме Дагс. През това време трябва да координираме работата на регионалните групи. Те вече са достатъчно, за да причинят сериозни неприятности на легионерите. Освен това трябва да засилим дейността за подготовка на Пазители, да покрием всички региони със свои групи.

Денис, който досега мълчеше, също се намеси:

- Съгласен съм. Отделни ужилвания не са ефикасни, но една масирана и добре подготвена атака може да даде добри резултати. Момчетата ми скучаят за по-сериозна работа.

Всички замълчаха, очаквайки какво ще каже Борис.

- Съгласен съм с всичко казано - рече той. - Но действията ни трябва да бъдат умни, без да се поддаваме на емоции. Вече видяхме до какво водят грешките. Затова предлагам на всички да помислят за възможните варианти на действие и в събота да дадат предложения. Тогава ще решим какво да правим. Във всички случаи те ще си платят за Дана.

Разговорът с Дагс премина неочаквано леко. Той не упрекна Крамер в нищо, не му сочеше грешките - явно и сам разбираше, че събитията са се развили необичайно. Досега хакерите не бяха освобождавали никого по този начин и това предизвикваше сериозни размисли.

- Те прогресират изключително бързо - каза Дагс, докато гледаше замислено облаците, които плуваха зад илюминатора. Завръщаха се със самолета в Москва, престоят във Воронеж вече нямаше смисъл. - По-рано само някои от тях, като Слай, умееха да използват портали, при това доста рядко и само за себе си. Сега успяха да намерят и отведат двама души. Повредиха видеокамерите, значи владеят техниката за въздействие върху реала откъм астрално ниво. Непрестанно се усъвършенстват и ако спешно не предприемем решителни действия, везните ще се наклонят в тяхна полза.

Крамер, който седеше в креслото отсреща, възрази:

- Едва ли е възможно. Колко хакери могат да бъдат сериозна заплаха за нас? Неколцина, не повече. Уменията на другите в най-добрия случай достигат само до това - да се крият от нас. Сега ловците сме ние, а не те.

- Вие сте настроен твърде оптимистично, скъпи ми Крамер - погледна го мрачно Дагс. - Не забравяйте, че постоянно измислят нещо ново! Къде е гаранцията, че поредното им хрумване няма да се окаже последно за нас?

- Така е - дипломатично се съгласи Крамер. - Ще преразгледам действията ни в съответствие с последните събития.

- Не просто ще ги преразгледате, Крамер. - Дагс с неприязън сви устни. - Напълно ще ги промените. Преди два дни разговарях с Върховния Йерарх. Той е много недоволен от нашата работа. Не само заради хакерите. Провалихме нещата в Чечня, работата ни в научните институти също е напълно провалена, защото ФСБ все по-твърдо пресича всякакви опити за събиране на нужната ни информация. Това не са просто случайности, Крамер. Това е тенденция.

- Но не аз курирах тези проекти - с основание възрази Крамер.

- Именно затова сте все още жив - мрачно отговори Дагс и пак се обърна към илюминатора. Крамер почувства, че гърлото му пресъхна:

- Господин Дагс, ще се справя с хакерите. Обещавам, че скоро никой няма да си спомня за тях.

- Вие ми обещахте същото преди година - мрачно се усмихна Дагс. - И какъв е резултатът? Популярността им расте, те спокойно се разхождат из цялата мрежа, провеждат форуми. Нещо повече, дори се готвят да издадат няколко книги по своята тема. Книгите са нещо сериозно. Така за хакерите ще узнаят милиони хора и тогава ще стане невъзможно да се избавим от тях.

- Няма да го допусна - отвърна Крамер, седнал като на тръни. - Проследяваме работата на възможните автори, защото имаме добри позиции в издателския бизнес. Нито една тяхна книга не ще види бял свят.

Дагс въздъхна уморено:

- Надявам се.

Той изглеждаше потиснат. Крамер помисли, че през последните години Владетелят доста се е изхабил. Реши да прехвърли разговора в по-приятна плоскост:

- Има една интересна идея... Безполезно е да държим хората настрана от хакерските идеи, мухите винаги се лепят на сладкото. Но може да създадем някаква алтернатива... да организираме свое младежко движение, като използваме хакерските методи. Да измислим нова терминология, десетина митове за вълшебни възможности, да съберем група от водещи. Ще поднесем идеите на хакерите така, както за нас е изгодно, а самите тях постепенно ще ги компрометираме и ще ги изхвърлим от мрежата.

Идеята принадлежеше на Яна. Но Крамер не сметна за необходимо да споменава такива дреболии. На самия него му хареса и сега внимателно гледаше Дагс, очаквайки неговото мнение. Дагс кимна:

- Идеята не е лоша. Би било добре да я реализираме. Какво ви е нужно за целта?

- Само вашето решение - бързо отвърна Крамер. - Ще я възложа на Яна, тя ще подбере подходящ екип и ще обмисли стратегията.

- Добре - съгласи се Дагс. - Действайте! И не забравяйте, че Върховният Йерарх не обича неудачниците.

Поредната нощ беше отбелязана с радостно събитие за Максим - отново успя да влезе в съновидение. Напоследък повечето му опити да го стори в момента на заспиването завършваха с провал. Затова, според съвета на Рада, реши леко да се „отпусне“. Ако стане - добре. В случай че не се получи, пак ще е ценен опит.

Докато заспиваше, той мислеше за нещо свое и само част от съзнанието му понякога си спомняше за нуждата да влезе в съновидение. Вече почти заспиваше, пред очите му се мяркаха неясни образи. Една картина се оказа странно устойчива и нещо го накара да се концентрира в тази посока. След миг той беше изцяло в нея. Радостна вълна го обля и със закъснение си спомни, че не бива да проявява силни емоции. Не трябваше да се разгодва, защото съновната програма можеше да забележи нарушителя и да го изхвърли от съновидението.

Но той отбеляза това само заради принципа, защото беше изцяло погълнат от зрелището пред погледа си.

Стоеше върху тротоар, вляво се издигаха сивите здания на някакъв завод. Изглеждаха празни и на Максим му се прииска да влезе.

Предверието не се охраняваше и никой не го спря. Без пречки пристъпи натам и скоро се озова сред огромен цех. Тук явно се произвеждаха фаянсови плочки - Максим видя палети с готова продукция и конвейер за шамповане на рисунки. Прекоси цеха, като се стараеше да не докосва нищо, и излезе от другата страна.

Пред погледа му се ширна голяма река с няколко пристана, до които бяха спрели подводници. Комбинацията между тях и фаянсовите плочки беше толкова нелепа, че Максим дори се засмя. Прииска му се да полети -оттласна се, издигна се над реката, все по-нагоре... Обзе го възторг. Полет, който напълно осъзнаваш - какво можеше да се сравни с това?

Полетя наляво и започна косо да пресича реката, като вече мислеше, че щом се събуди, трябва непременно да нанесе всичко това в съновната карта.

На другия бряг имаше жилищни квартали. Крайбрежната улица завършваше с вертикална стена, която изчезваше във водата - явно тук хвърляха котва пътнически кораби. Той се спусна върху нея и внимателно се огледа. Пътят за града се издигаше стръмно нагоре. Мястото му хареса и Максим помисли, че ще е приятно да живее тук - тихо, уютно, красиво.

Върху бордюра някой беше изпуснал шоколад. Той го вдигна и разопакова, но в този момент разбра, че се е прехвърлил в друг сън. От шоколада остана само опаковката, а около него се разхождаха хора. Смачка станиола, пъкна го в джоба си и се озърна.

Намираше се в голям магазин. Рафтовете бяха отрупани със стоки, всичко изглеждаше красиво и привлекателно. Максим се приближи към витрините и видя купчинка монети. Една от тях го заинтересува: голяма колкото длан и инкрустираш със скъпоценни камъни. Беше изящна.

- Може ли да я погледна? - попита той продавачката.

- Разбира се - отвърна тя и я извади от витрината. - Злато, диаманти и рубини. Епохата на Людовик XV Максим взе монетата, оказа се тежка. Прокара пръст по повърхността, докосна скъпоценните камъни.

Истински шедевър. Ако всичко беше само сън, тогава кой я беше създал?

Поиска да се събуди. Държеше здраво монетата в ръка и започна да отваря очи. Околният свят бързо се разтопи. Събуди се - и разбра, че е в леглото си. В ръката си нямаше монета. Надигна се, опипа завивките. Нищо.

Сутринта разказа на Рада съновидението и попита дали може да бъде донесена вещ от съня.

- Може - отвърна тя. - Но е много сложно. Процесът напомня алхимията, където едни вещества се превръщат в други. Виж това - Рада попипа красивите си изумрудени обици. - Донесох ги от съновидение, но отслабнах с няколко килограма. Ако бях дебелака, щеше да ми хареса. Но сега предпочитам да не извършвам такива подвизи.

- Добре, а кой е създал монетата, която видях? Разумът ми?

- Много добър въпрос - съгласи се Рада. - Но нека леко да го променим: какво създава всички неща, които набго даваме в съновиденията? Отговорът е: съновната програма плюс нашите таблици за светоописание. Обикновено приемаме сънищата си за чиста монета, но повечето от онова, което виждаме, е илюзия. Спомни си как Кастанеда учи да виждаме енергията в съновидението, като сочим предметите с пръст. Действен метод, но за какво се използва?

Целта е да получим възможност да отделим илюзията от реалните енергийни образувания. Щом са реални, значи съдържат енергия, а не са съновни фантоми. Ето например компютърните игри. Можем с увлечение да местим по екрана разни чудовища, бойци, футболисти и те ще изпълняват някакви действия: ще тичат, ще се бият, ще се убиват взаимно, ще вкарват голове. Но доколко реално е това, което се извършва върху екрана? То е само илюзия, породена от компютърната програма. Виждаме го, но реално не съществува. А и да съществува, е в съвсем различен вид.

В съновидението се сблъскваме със същата ситуация: пробутват ни илюзия, която приемаме за истина. Много лесно е да се убедим в това - опитай следващия път да намериш някакъв предмет там! Какъвто си поискаш. Вземи го в ръце и съсредоточи вниманието си върху него! Главното е нито за миг да не прекъсваш потока от внимание. Мога да ти разкажа какво ще се случи по-нататък, но на теб ще ти е интересно да се убедиш сам. Тогава ще довършим този разговор. Освен това е време за закуска.

На Максим му оставаше само да се съгласи.

За негова радост и тази нощ се ознаменува със съновидение. Когато се осъзна в него, веднага си спомни задачата, поставена му от Рада.

Сега се намираше вкъщи - там, в Ростов. Дори изпита носталгия. Отиде в кухнята и върху масата видя най-обикновена лъжица. Максим я докосна, фокусира погледа си върху нея и зачака.

Отначало нищо не се случи. Сетне лъжицата трепна и пред очите му се превърна във вилица. После - в нож с красива дръжка и хищно острие като на кинжал. Ножът веднага се преобрази в гвоздей. Гвоздеят започна да ръждясва, задимя и се огъна. С това метаморфозите приключиха и сега

Максим държеше ръждива огъната пръчка. В този момент почувства, че нещо го изтласква от съновидението.

На другия ден чак вечерта успя да поговори с Рада в нейната стая.

Максим винаги се учудваше на царящия там покой. Тишината беше материално осезаема. Дори гласовете звучаха приглушено, не както в другите помещения на сградата. При първото си посещение беше сметнал, че ефектът се дължи на тежките зелени щори, но сега беше сигурен, че те нямат нищо общо с това.

- Изпълнил си това, което те посъветвах - каза Рада, след като изслуша отчета му. - Хайде сега да разберем какво и защо си видял? Убедил си се, че лъжицата въобще не е била лъжица, а и нож, и вилица, и още Бог знае какво. Спомни си, че когато работиш с компютър и търсиш изгубени файлове, понякога се появява надпис: „Посоченият файл не е намерен, най-близкият до него файл е еди-кой си. Да се съпоставят ли двата файла?“ В случая компютърната програма подбира файл, който най-много прилича на търсения.

В съня се случва същото: съновната програма, която оформя за нас кълбото на възприятията, подбира елементи от него в съответствие с данните от нашите таблици за светоописание. Видял си кухненската маса, ако това изобщо е била маса - Рада се усмихна. - А какво може да лежи върху нея? Твоите таблици за светоописание пазят отговорите на този въпрос. Именно затова си видял лъжица, защото тя е най-подходящият предмет за тази ситуация, а не пистолет или шевна машина.

Но ето че си взел лъжицата в ръка и си започнал да я разглеждаш: наистина ли е лъжица?

Съновната програма чувства твоето съмнение и веднага припряно бърза да ти пробута нещо подходящо: нож, вилица, гвоздей... Тоест нещо, което да задоволи твоето търсене. Но трябва да отчиташ, че съновната програма е създадена през куп за грош и е пълна с грешки или, казано на компютърен език, „бъгове“. Всичко е съшито набързо, с бели конци. За обикновения човек това е достатъчно, но когато започнеш да изследваш елементите на сънищата, програмата веднага започва да се издънва. Например количеството на предметите, които се предлагат за съпоставка, както в твоя случай с лъжицата, е доста ограничено. Три, пет, най-много седем метаморфози - и край!

Програмата не може да ти предложи нищо повече и те изхвърля от съновидението. Точно така постъпва некадърен учител, който не знае отговора на въпросите, поставени му от ученика: чука с показалката по катедрата и нарежда да не се задават глупави въпроси. Затова трябва да помниш, че всичко, което виждаме в съновиденията, обикновено е силно преувеличено. Когато се научиш да влизаш в сънищата на други хора, сам ще се убедиш в това.

- Как се влиза в съня на друг човек?

- Методите са различни. Но нека разгледаме този въпрос в руслото на предишния ни разговор: кой е човекът, когото виждаме в съновидението? Доколко е реален?

- Не зная - призна Максим. - Точно това искам да разбера.

- Хората, които срещаме в съновиденията, обикновено наричаме „спрайт“, призраци. Но това е прекалено общ термин и не отразява същността на явлението. Както знаеш от книгите на Кастанеда, в нашите сънища има и напълно реални същности - шпиони, неорганични същества или други твари. Много от тях умеят да приемат човешки облик и в този си вид да взаимодействат с нас. Понякога това е твърде опасно. В света на сънищата има и множество сили, които ние, благодарение на таблиците за светоописание, също може да възприемем като хора. Например, ако това е дружелюбна сила, ще я възприемем като приятел. Ако е негативна - ще я сметнем за враг.

Нашето съзнание винаги се опитва да придаде ясни черти на неразбираемото, да го превърне в нещо познато. Обикновено успява, но има и ситуации, когато не може да се справи с тази задача, ако в таблиците за светоописание няма съответен запис.

Именно така е при шпионите: когато ги виждаме в съновидението, нашето съзнание изпада в задънена улица - как да опише нещо, за което няма описание? Изходът е все същият: с шпионина бива съпоставен някакъв поне донякъде сходен обект. Накрая получаваме странен резултат. Привичните за окото ни явления започват да обрастват с нелепости. Насън можем да видим хвърчащ слон или как папагал се къпе във вана, ходещи камъни и т.н. Обликът е познат, но същината е друга и оттук идват всички чудатости. Именно затова странностите в съновиденията са ясен признак за наличието на

шпионин.

Тя се усмихна:

- За шпионите ще поговорим друг път. А сега да се върнем на твоя въпрос. И така, виждаш в съня си свой добър приятел. Отначало трябва добре да прецениш усещанията си: ако се мерне и най-малка сянка от безпокойство, това означава, че не е такъв, а нещо, което е приело облика му. Нашите тела добре чувстват измамите, затова не грешат. Щом усетиш опасност, просто се обърни и си тръгни - влизането в отношения с чуждите форми е рисковано. В случай че не съществува опасност, най-вероятно става дума за обикновен спрайт - тоест, съновен фантом, призрак. Връзката между спрайта и твоя реален приятел е приблизително същата, каквата е между телефонния номер и абоната, на когото той принадлежи.

Спрайтът е проекция, бледа сянка на реалния ти приятел. Но благодарение на тази сянка ти имаш възможност реално да се срещнеш с него в съня си. За целта, когато намериш спрайта на приятеля си, влез във взаимодействие с него. Принципът на взаимодействието напълно съвпада с известната схема от невролингвистичното програмиране: „присъединяване - водене - корекция“.

Отначало започваш разговор със спрайта. Питаш го какво прави и къде отива, какво мисли или го тревожи. Именно това е „присъединяването“. Следва „водене“: ако той отива някъде, тръгваш с него; в случай че върши нещо, му помагаш. По време на това взаимодействие изпълняваш похват за настройка. Резултатът е, че съновният сюжет обикновено се променя и се оказваш до съновното тяло на своя приятел. Фактически влизаш в неговия сън, в кълбото му от възприятия, а първоначалният спрайт се превръща в своеобразен транзит.

Когато се озовеш до приятеля си, започваш фазата на корекция - тоест постепенно поемаш контрола върху ситуацията. Започваш да задаваш на приятеля си въпроси за нещата около вас. Например бръкваш с ръка в близката стена и го питаш: как е възможно такова странно явление? Дали не е така, защото всичко това е сън? Обикновено след такива методи той започва да се осъзнава. В очите му се появява блясък, който става все по-ярък. Щом видиш това поне веднъж, ще разбереш за какво става дума.

По-нататък всичко зависи от силата на приятеля ти. Обикновеният човек веднага изчезва, тоест събужда се. Онзи обаче, който поне малко е запознат със съновиденията, за известно време може да остане заедно с теб и да си общувате напълно нормално. Всичко това може би изглежда сложно, но на практика е елементарен похват. Доста лесно е по този начин да влезеш в съня на друг човек. Потрудно е да го накараш да се осъзнае - както вече ти казах, той се събужда и изчезва. При това може да те повлече със себе си.

Рада се усмихна:

- Интересна техника, но иска здрави нерви. Представи си: събуждаш се, а до тебе в леглото - твоят приятел. В този момент се намиращ в съновното си тяло. В интерес на истината, това трае само няколко секунди - разумът ти веднага бие тревога и те извежда от съня.

- А приятелят ми ще ме види ли? - попита Максим.

- Напълно е възможно.

- Интересно - усмихна се Максим. - Реално ли е всичко това?

- Максим, аз никога не разказвам приказки. Всичко, което ти описвам, са напълно реални техники. Той виновно се усмихна:

- Извинявай, аз просто така.

- Не се притеснявай, отдавна не се обиждам. Когато стоиш на прага на вечността - очите на Рада светнаха, -всякакви обиди губят смисъл!

- Разбирам - кимна той.

- Ако имаш други въпроси, задай ги!

- Добре. Наистина ли съновната карта помага за осъзнаването? Защото през тези няколко нощи, когато влизах в съновидения, просто разбирах, че спя - без никакви съновни пейзажи!

- Проблемът е, че много неща зависят от личните ти способности - поясни Рада. - Хората са

твърде различни, всеки има своите пристрастия и особености. Картографията е просто метод, един от многото. Някои го харесват, други не. Ако чувстваш, че тя не ти помага да се осъзнаваш, значи осъзнавай се така, както ти е по-удобно. Можеш да използваш и друг метод.

Например практикувай дневно осъзнаване, използвай свои си контролни точки. Принципът за това е елементарен: от време на време си спомняй, че искаш да се осъзнаеш и да изпробваш дали се намиращ в реалността, или насън. Можеш да го направиш веднага: мислите замират, оглеждаш се, опитваш да възприемеш света наоколо не само с очи, но и с тяло. Това е много важно. Хайде, опитай!

Максим неуверено се огледа наоколо.

- Чувстваш ли паузата в съзнанието си? Няма нужда да се оглеждаш прекалено дълго, важен е самият момент на спомена. Реалът си тече, всичко е рутинно и нормално... Но изведнъж, бум: спомняш си, че си искал да се осъзнаеш, и веднага подлагаш реалността на тест. Това трае само няколко секунди - и продължаваш да се занимаваш с обичайните неща. Но трябва да си поставиш задачата да се осъзнаваш колкото може по-често. Отначало ще си спомняш за това може би веднъж дневно, после ще зачестиш. И така, докато се научиш през цялото време да се намиращ в текущия момент. Това е много важно, особено за сталкерите, защото е един от основните им похвати. Обикновено в главата на човека се въртят безброй мисли, повечето от тях доста глупави.

Дори когато вършим нещо, ние се изхитряваме да се намираме в мислите си някъде далече. Когато внасяме в реала моменти на осъзнаване, се потапяме в състояние на битие -тоест в конкретния момент. Цялото ти внимание е концентрирано в една точка и не скита хаотично. Това е един от най-кратките пътища за привнасяне на магия в реала. Резултатът е, че спира вътрешният диалог. Още дон Хуан казва, че именно вътрешният диалог ни притиска към земята. За съновидците тази техника е полезна с това, че започва да се проявява и в съновиденията. Когато се намиращ в обикновен сън, с вече изработения си навик започваш да се оглеждаш и да подлагаш на тест всичко около теб. Разбираш, че то е сън - и се озоваваш в съновидение. Всичко е много просто.

- Според теб излиза, че мога и да не се занимавам с картография.

- Не, тя дава много полезни неща, затова не те съветвам да я изоставяш. Рада погледна часовника си:

- Дали стига за днес?

- Добре - Максим се надигна от креслото. - Отивам да асимилирам.

Една седмица Максим добросъвестно упражняваше предложената му от Рада методика за осъзнаване в реала. И ако отначало доста рядко си спомняше за задачата, то към края на седмицата улавяше все по-често моментите на осъзнаване. Очакваше, че тази практика ще повлияе положително върху съновиденията, но се получи точно обратното - не се появи нито едно. На всичко отгоре престана да помни даже обикновените сънища. Това го накара да се усъмни, че върши нещо не както трябва.

- Всичко е нормално - успокой го Рада. - Всеки маг има периоди на спад и подем. В твоя случай спадът е предизвикан от напълно обективна причина - повишаването на осъзнатостта ти в реала. Така е при всички, които използват тази техника: отначало сякаш тръгваш надолу, но после се получава рязък качествен скок. Вниманието ти се развива и скоро действително ще го почувстваш. Ще е добре, ако усъвършенстваш техниките за спиране на вътрешния диалог, точно сега е моментът. Ако се научиш да спиращ ВД -вътрешния диалог, ще се научиш и да влизаш в съновиденията.

- Пробвах да спирам ВД по метода на Кастанеда - отговори Максим. - Вървах из града, като разфокусирах поглед и съсредоточавах вниманието си върху стиснатите пръсти на ръцете си. Но досега не съм почувствал нищо.

- Методиката иска време - пак го успокой Рада. - Опитай се да спреш ВД с помощта на Пасианса на Медичите.

- Все още ми е трудно да се ориентирам в тази тема -призна си той. - Опитах се да навляза в нея, но там всичко е доста усукано - хексаграми, Ин-Ян...

- Поговори с Борис! - предложи му Рада. - И то още Днес, утре той заминава.

Успя да поговори с Борис едва към полунощ, защото цялата вечер той обсъждаше нещо с Денис

и Роман.

- Рада ми каза - не дочака въпроса му Борис. - Ела в стаята ми!

Там отвори малкото барче, вградено в стената, и извади две кутии бира. Подхвърли едната на Максим, седна в креслото и доволно въздъхна.

- За какво по-точно става дума?

- За спирането на вътрешния диалог с помощта на ПМ - отвърна Максим и отвори своята кутия. - Обясни ми как става?

- Темата наистина е сложна. Но май е по-добре да започнем не със спирането на вътрешния диалог, а с китайската Книга на промените „И-Цзин“. Според нея всички събития около нас се развиват не хаотично, а в съответствие с определени шаблони. Например, ако на улицата отидеш при някой милиционер и му удариш един в зъбите, няма да ти дадат орден, а най-вероятно ще те вкарат в затвора. Ако се опиташ да спреш влак, като застанеш наред линията, по всяка вероятност ще бъдеш размазан върху релсите. В тези случаи става дума за приоритетни варианти в развитието на събитията.

Това не означава, че тези събития ще се развият точно по този сценарий, но все пак вероятността е твърде голяма. Ситуациите са твърде различни и всяка от тях има своята логика на развитие. Обаче въпреки това разнообразие те могат да бъдат описани с доста ограничен брой шаблони. Китайците са направили именно това -и са получили шестдесет и четири варианта. Всеки вариант представлява хексаграма, тоест система от шест линии, разположени една над друга. Те имат своето значение, като номерацията им върви от долу на горе.

Първата линия отразява нашите желания и стремежи.

Втората - ресурсите и възможностите ни за осъществяването на тези желания и стремежи. Третата -действието, което води до търсения резултат. Първите три линии представляват вътрешната сфера на човека. Хакерите ги възприемат като „искам - мога - правя“. Следващите три линии образуват външната сфера: четвъртата се разглежда като външни посредници, петата е законът, шестата - Духът, Силата. Борис помълча, сетне продължи:

- Всяка от линиите отразява своя стадий в развитието на една ситуация. Тя може да има две състояния: Ян -активната позиция, която се отбелязва с плътна черта. Или Ин - пасивната позиция, отбелязвана с прекъсната в средата линия.

Какво означава това на практика?

Например, решил си да пътуваш занякъде. Имаш желание, значи първата черта в тази ситуация е Ян. Притежаваш и възможностите за това пътуване - време и пари. Следователно, втората линия също е Ян. Накрая купуваш билет и заминаваш - третата черта отново е Ян.

Но да се вгледаме в друга ситуация: вземат те войник и те откарват нанякъде. Ти нямаш желание да осъществиш това пътуване, но никой не те пита, просто си въввлечен в ситуацията. Значи в цялата вътрешна сфера спокойно могат да се сложат нули - тоест Ин. Трите линии на външната сфера ще отразяват детайлите на самото пътуване, тоест как ще се развие то. Анализирайки по този начин една или друга ситуация, ще определим хексаграмата, с която се описва тя. Ако добре вникнем в „И-Цзин“, можем на интуитивно ниво, без никакви изчисления, да чувстваме хода на ситуацията и потенциала в нейното развитие. Това помага да се ориентираме в плетеницата на събитията около нас, тоест да се плъзгаме по морето на живота.

Борис отпи от бирата си.

- Но нали ходът на събитията се определя от Законите на Орела? - попита го Максим. - Какво общо имат хексаграмите с това?

- Имат - каза Борис. - Те отразяват именно Законите на Орела. Максим се намръщи, нещо не му се връзваше.

- Но нали хексаграмите са само шестдесет и четири? -учуди се той. - А Законите на Орела - хиляди.

- Така е, но ти забравяш, че живеем в холографска Вселена, чиито принципи са наследяването и

безкрайната делимост. Да вземем като пример матрьошката: тя е една, но вътре в нея има ред други. Същото е с хексаграмите: всяка съответства на определена ситуация, но всяка ситуация може да бъде описана с цяла поредица хексаграми от по-ниско ниво. Ето например тази книга - Борис взе от рафта томче с мисли на Лао-дзъ. - Тя е една. Но ако я разтворя, ще видя много страници. А върху всяка страница -много букви. Именно това е принципът на наследяването. Или например папката директория в компютъра: кликнеш върху нея с мишката, тя се отваря, а вътре може да има още множество други папки. В случая с хексаграмите -шестдесет и четири. Но всяка от тях съдържа още шестдесет и четири, и така до безкрайност. Разбираш ли?

- Горедолу - отговори Максим. — Излиза, че всички съществуващи в света закони може да се разделят на шестдесет и четири типа.

Борис сви рамене:

- Възможно е. Проблемът е в това, че нашият разум по принцип не е способен да обхване цялото величие на мирозданието. Ето защо, за да се ориентираме поне донякъде, се налага да създаваме различни модели за описание. Спомни си притчата за четиримата слепци, които опипвали слон. Един опипвал ухото му, вторият -крака, третият - опашката, четвъртият - хобота. Всеки от тях опипвал слон, но впечатленията им били различни.

Ние сме в същото положение: когато създаваме модели за описание, виждаме мирозданието само от една гледна точка. Всеки модел сам по себе си е непълен, но заедно те позволяват да се състави поне някаква представа за безкрайността около нас. Затова не се опитвай да намериш в тези описания кой знае какви възлови точки, а проследявай общите връзки и принципи!

Главното е, че твоето описание може да се различава от тези на другите хора. В крайна сметка не е чак толкова съдбоносно как ще опишеш мирозданието, по-важен е самият опит да бъде структурирано.

На практика ти създаваш свой магически свят, в който си господар.

Светът е такъв, какъвто искаме да го видим.

Ако в твоя модел съществуват портали, все някога ще ги откриеш.

Съгласиш ли се, че е възможно да има коридори на времето, те ще се отворят за теб. Тогава ще получиш възможността да пътуваш във времето.

В магията няма нищо невъзможно, нейната територия е ограничена единствено от собствената ти фантазия. А създаването на собствен магически свят прилича на рисуването на картина: отначало виждаме чисто платно, после върху него се появяват скици, контури. Постепенно картината се прояснява, детайлите ѝ придобиват все по-ясни очертания. Щом нарисуваш магическата картина на света, тя веднага започва да действа.

Борис остави кутията върху масата.

- Ще помисля върху това - обеща Максим. - А каква е връзката между хексаграмите и спирането на вътрешния диалог?

- Както вече разбра, с помощта на хексаграмата може да бъде описано всяко събитие. При това тя ще отразява процеса на развитие на ситуацията. Във веригата на ПМ имаме четири нишки на събитията, в съответствие с четирите бои на картите. Значи тази верига може да бъде описана с четири хексаграми. Картите на ПМ по определена схема пасват в линиите на хексаграмата - в това ще се ориентираш сам, трудно ми е да ти обясня в движение. За да се получат нужните хексаграми, самата верига също трябва да се състави по строго определен начин. Създадената по този начин верига притежава определена енергийна мрежа.

По-нататък нещата зависят от това, какви хексаграми ще се получат във веригата. В шестдесет и две хексаграми наблюдаваме редуване на силни и слаби линии, а в две -номера едно и две, има само Ян- или Ин-черти. Така може да предположим, че тези две хексаграми имат специален статус.

Спомни си, че когато заспиваш, в съзнанието ти постоянно се въртят някакви мисли. Мисловният процес може да бъде наречен безкрайно блуждаене от една хексаграма към друга; и редуването на силните и слаби линии поражда вътрешен диалог. Но в момента, когато заспиваш, в съзнанието ти за миг настъпва пауза. Това е точката на прехода между реалния свят и съновидението.

Представи си следната картина: две пирамиди са поставени огледално една върху друга и се докосват само с върховете си. Реалният свят преминава през мястото на фокусирането и навлиза в света на съновиденията. А самата тази точка е образувана от хексаграми номер едно и две.

Тези хексаграми образуват своеобразен мост - в момента на заспиването ти попадаш в една, например в първата. Всички линии в нея са само Ян и вътрешният диалог спира. Ти се рееш в празнотата без нито една мисъл - именно това състояние Кастанеда нарича „спокойно бодърстване". Сетне започваш да напускаш хексаграма номер едно и преминаваш в най-тясното място. Възприятието изчезва, замъглява се за миг.

Това е моментът на пълната празнота.

Веднага следва хексаграма номер две, която принадлежи вече на света на сънищата - върхът на втората пирамида. В нея вътрешният диалог също е невъзможен.

После напускаш хексаграма номер две и влизаш в някакъв сън - вътрешният диалог отново се появява. През цялата нощ преминаваме от едно съновно кълбо на възприятия в друго, а на всяко от тях съответстват отделна хексаграма и сюжет.

И така, докато се събудим.

В момента на прехода отново прекосяваме хексаграмите номера едно и две, като получаваме краткия момент на спирането на вътрешния диалог. Това е обща и приблизителна схема. Така да се каже, бета-версия - Борис се усмихна. - Както знаеш, хакерите не се затрудняват със съставянето на подобни теории, които са безсмислени. Напълно е достатъчно, че моделът работи и дава практически резултати. Всичко останало е от лукавия. Тоест от ума... А сега виж: щом спирането на вътрешния диалог предизвиква прехвърляне в хексаграми номера едно или две, какво ни пречи да получим тези хексаграми с помощта на Пасианса на Медичите и така да спрем този диалог?

Проверихме този вариант и се оказа, че той действа. Сега ние и нашите последователи умеем да съставяме необходимите вериги, които ни позволяват да спираме вътрешния диалог. А най-приятното е, че е достатъчно вътрешният диалог да бъде спрял два-три пъти, за да се постига после същият резултат, но вече без никакви пасианси. Имаш ли въпроси?

- Имам. Какво означава да бъдат балансирани линиите?

- Това е една от тънкостите, които трябва да се отчитат при съставянето на веригите. Как да ти го обясня? -Борис се замисли. - Знаеш, че системите се стремят към състояние на покой и равновесие. Във веригата на Пасианса на Медичите съществуват четири хексаграми. Всяка от линиите на хексаграмите може да има състояния Ян или Ин. Да допуснем, че разглеждаме първите линии на четирите хексаграми. Възможно е те всичките да се окажат Ян или Ин. Може да има и равенство - две Ян и две Ин. Както и три линии от единия тип и една от другия. В ситуация, когато няма равенство, протича самобалансиране на системата: излишъкът на линии от единия тип преминава в своята противоположност и накрая във всяка верига се получават две Ян и две Ин. Тук на първо място ни интересува енергията, която се отделя при балансирането - именно тя придвижва сглобката точка в нужното ни положение. И още една важна подробност: не ни е достатъчно просто да получим във веригата хексаграма номер едно или две, това трябва да стане именно в процеса на балансиране на линиите.

Представи си, че вземаме кубчето на Рубик и леко го променяме: монтираме в него система от пружини, която винаги го връща в първоначалното му състояние. Тоест, въртиш го както си искаш, но в момента, в който го пуснеш, то започва да се върти и бръмчи. И само се връща в изходно положение.

Картината при нас е приблизително същата: съставяме веригата по такъв начин, че в нея изначално присъства дисбаланс. Колкото по-голям, толкова по-добре. После веригата сама се балансира и отделената при това енергия притегля нашата сглобна точка в положение на спрял вътрешен диалог. Именно затова е изключително трудно да се състави правилна верига. Необходимо е да се познават всички тънкости на балансирането. Можеш да използваш вече готови вериги, има ги в диска, който ти дадох. Но е по-добре да си ги съставяш сам, собствените вериги винаги работят по-добре. Вечният принцип: отначало сееш, после жънеш. Максим замислено поклати глава:

- Доста е сложно. Ще вниквам.

- Въобще не е сложно. Истински сложните неща тепърва ти предстоят. А сега е време да дремнем, как смяташ?

- Последен въпрос: ти и Рада споменавате за Поляната. Може ли да я видя?

- Разбира се, някой път ще те заведем там. Но не сега. Сега с Рада имаме да свършим това-онова.

Спирането на вътрешния диалог наистина се оказва извънредно трудно нещо. Въпреки това Максим упорито следваше целта си: чертаеше схеми на хексаграми и разполагаше карти от колодата върху линиите. Работеше с ПМ-калкулатор а - компютърната програма за редене на пасианса, и се опитваше самостоятелно да състави нужната му верига. Вече разбираше каква трябва да е тя, но засега не можеше да я подреди сам. Всеки път изникваха нови грешки.

В края на краищата, понеже не искаше да губи време, реши да започне е вече готовите вериги и едва след време да състави и своя. Прегледа тези, които бяха върху диска, и избра следната:

<Вп-9к-10п> <Дп-7с-Дкп> <7п> <8п-8с-6п> <10кп-Пп> <10с> <Вкр-Пс> <6с-Дкр-Ап-Дс> <Пкр-9с> <9п-6кп-9кр> <Акр-Ас-Пкп-Акп> <7кп-8кп> <6кр-10кр-Вс-7кр> <Вкп>.

Изглеждаше странно, че една нормална последователност на картите може да предизвика каквито и да било промени в съзнанието. Все пак си струваше да провери.

Максим започна да изпълнява веригата на другата сутрин. За целта тръгна към близката горичка в покрайнините на града, която си беше харесал.

Разходката си я биваше, но веригата не се оформи той просто физически чувстваше, че някъде е допуснал грешка. Отначало всичко вървеше добре, но после тя изчезна и се налагаше изкуствено да търси събития. Нищо чудно, че резултатът беше нулев.

На другата сутрин отново повтори всичко. Този път веригата се изпълни по-гладко, но Максим така и не усети никакво спиране на вътрешния диалог. Завърна се в резиденцията, убеден, че явно трябва сам да си съставя веригите. Или пък да се посъветва с Борис - може би щеше да му подсказе нещо.

Борис не беше там, още сутринта бе излязъл с Роман. За всеки случай Максим провери веригата, която беше използвал - може би в нея имаше грешки? Разглежда я почти четиридесет минути, но не откри нищо съмнително. Правилно съставена, пък и нелошо изпълнена. Но кой знае защо, не даде резултат.

Така изминаха два часа. Максим рисуваеше върху съновната карта поредните обекти, когато неочаквано усети промени в съзнанието си. Озърна се внимателно и се вслуша в себе си. Усети тих звън в ушите си и странно вцепеняване.

Дали пък не му се е сторило?

Отново се надвеси над картата. Поработи двадесетина минути, после я отстрани и се огледа.

Сега беше уверен, че нещо се е променило. В ушите му все така звънеше, главата му натежаваше. Всичко това можеше да е само последица от изпълнението на веригата - и когато го осъзна, започна да наблюдава особеностите на новото си състояние.

След около час то достигна своя връх. Вътрешният диалог не беше спрял, защото все още бе в състояние да разсъждава. Но много по-приятно беше да не го прави - когато мислите замираха от само себе си. Възникна странно чувство за битието, за пребиваване само тук и сега, в момента. Възприемаше тялото си по друг начин - виждаше отвътре самия себе си. Отдавна беше оставил настрана съновната карта и дневника на съновиденията, изгуби желание да записва и рисува.

Като цяло възприятието напомняше на съновното - с тази разлика, че нищо не му пречеше да разглежда нещата около себе си. Погледът му блуждаеше от един обект на друг. С радост почувства, че може да гледа предметите без никаква мисъл. Вниманието му беше концентрирано в една точка и вече не скачаше в различни посоки като стадо подплашени маймуни.

Ала най-приятно бе усещането за сила, за странна масивност и плътност - трудно беше да намери по-адекватен термин. Именно с тази сила се отличаваха всички хакери, но той самият я почувства сега за пръв път.

За негово учудване новото му състояние не преминаваше. Когато в шест вечерта долу се чуха гласове, той излезе от стаята и слезе по стълбата. Искаше му се да поговори с някого за явлението, но в същото време нещо го възпираше. Това беше и малко смешно. Една част от него настояваше всичко да бъде изяснено, записано и систематизирано. Друга част обаче, която всъщност придаваше усещането за сила, не даваше и пет пари за случилото се.

Именно тя надделя.

В коридора среща Борис и Океана, които разговаряха. Изобщо не го интересува какво точно си приказват.

- Привет! - поздрави ги той.

- Здравей! - отвърна Борис, който внимателно го огледа и очите му блеснаха: - Охо! Имаш успехи! Океана, погледни го!

- Какво? - не разбра тя.

- Сглобката му точка е преместена. Явно е повлияла веригата на ПМ?

- Да - потвърди Максим. - Тази сутрин я изпълних. Мислех, че нищо не е излязло.

- Излязло е, и то много добре. Силите са благосклонни към теб. Постарай се да задържиш това положение по-дълго време.

- Ще опитам. Въобще, интересно е... Ходя като сомнамбул. Или сякаш съм се нафиркал.

- Преместването на сглобната точка винаги предизвиква промяна във възприятията - успокои го Борис. - Отбелязвай всички особености на това състояние и целия комплекс от усещания! По-късно ще ти свърши работа.

- Така и правя - кимна Максим.

- При мен не се получава - оплака се Океана. - Макар че опитвах на няколко пъти.

- При всеки от нас нещо се получава, а друго не - отвърна Борис. - Връзката на Максим с Духа е много добра, което е рядкост в днешно време. Просто Духът се разкрива с лекота пред него. Между другото - той отново го погледна, - опитай се сега да съзерцаваш! Имаш шанса не просто да постигнеш спиране на вътрешния диалог, но да спреш и света!

- Мислех, че това е едно и също - каза Максим.

- Не съвсем. Спирането на света представлява качествено ново ниво, защото около теб той придобива други черти. Сега за теб се е променило качеството на възприемането му, но не и самият свят. Имаш още доста време до вечерята, започни да съзерцаваш! И не се плаши, ако видиш нещо необикновено.

Цял час Максим добросъвестно съзерцаваше сушения кестен, но така и не успя да спре света. В един момент разбра, че вътрешният му диалог постепенно се възстановява. Когато стрелката на стенния часовник наближи седем часа, отново слезе долу.

Борис, Роман, Денис, Рада и Океана седяха около масата, а Галина се въртеше около тях. Явно Борис и Океана бяха разказали вече за постиженията на Максим, защото появата му бе посрещната с аплодисменти.

- Вече си почти наред - каза Борис. - Сядай!

- Да - съгласи се той и виновно се усмихна. - Беше интересно, но очаквах нещо по-ефектно. Вместо Борис отговори Рада - тихо, какъвто беше навикът ѝ:

- Направил си само първата крачка. Засега твоята сглобна точка е още неподатлива, затова бързо се завръща на мястото си. Почини си и опитай пак! Тогава ефектът ще е по-продължителен.

- Ще опитам - каза той. - Хареса ми.

Около единадесет часа влезе в стаята на Рада - беше я помолил да му разкаже за ДНК на тонала.

- Седни - предложи му Рада. - Навярно знаеш, че ДНК пази в себе си генетичната информация за строежа на живите организми. За да се синтезира белтъчина в клетката, информацията за нея

отначало се прехвърля от ДНК в РНК - и вече от нея в процеса на транслацията рибозомите строят белтъчината. Първичната информация за строежа на белтъчините се намира именно в ДНК. На всяка белтъчина в ДНК съответства верига от така наречените триплетни или кодони. Триплетът кодира една аминокиселина. За нас е важен именно механизмът на кодирането. Всеки триплет се състои от три нуклеотида, като в цялата ДНК се използват само четири от тях: аденин, гуанин, цитозин и тимин. В различни комбинации те потенциално дават шестдесет и четири варианта на триплетни. Ясна ли ти е тази схема?

- Да - каза Максим. - Специално четох за ДНК. Ако взимаме по три нуклеотида от четирите и променяме местата им, можем да получим шестдесет и четири варианта. Съответно всеки получен триплет може да кодира нещо.

- Точно така - потвърди Рада. - Хакерите се заинтересуваха най-вече от числото шестдесет и четири. Тук личат преките аналогии както с „И-Цзин“ и нейните шестдесет и четири хексаграми, така и с шахматната дъска. Появи се предположението, че числото шестдесет и четири не е случайно, а отразява някакви основни механизми на мирозданието. И ако в обикновената ДНК имаме четири нуклеотида, то в същата таблица с хексаграмите на И-Цзин също присъстват такива нуклеотиди. Там също са налице четири варианта: две черти Ян, две Ин. Горна Ян, долна Ин -или обратното. Комбинацията между три от тези четири „нуклеотида“ ни дава една или друга хексаграма. Аналогията с реалната ДНК е направо учудваща. И ако ДНК кодира строежа на живите организми, тоналът също може да е кодиран по сходен принцип. Вникваш ли в същината?

- Не много - призна Максим. - За обикновената ДНК всичко е ясно, там триплетите кодират определени аминокиселини. Те на свой ред съставят белтъчина. Но какво се кодира в тонала?

- Кълбата от възприятия - отвърна Рада. - Редът за смяна на ситуацияите, които се подреждат във вериги. Това напомня белтъчините, където всяка аминокиселина представлява кълбо от възприятия. Спомни си алгоритъма: „Зървах, подхлъзнах се, паднах. Изгубих съзнание. Свестих се - гипс.“ Смешно е, но доста точно отразява общия принцип в строежа на веригите. Едни събития водят до други, при това се преплитат не хаотично, а съответстват на веригите на ДНК в тонала. Тоест, съществуват шаблони и алгоритми, които определят течението на събитията.

Хакерите се ориентираха в този механизъм и така получиха възможност донякъде да управляват това течение. Те знаят как може да се развие една или друга ситуация, затова са способни да я управляват и насочват течението ѝ в нужното им русло. Хакерът знае как са свързани кълбата от възприятия и затова действа като стрелочник, който премества стрелката на железопътната линия. По този начин едно незначително на пръв поглед усилие насочва ситуацията по желанието на коловоз - също както движението на стрелката вкарва влака в други релси. При това е важно, че всяко кълбо от възприятия е свързано с няколко други, обикновено с четири.

Сред тях едно кълбо представлява предишната ситуация - от която идваме в сегашната. Другите три са различни варианти за развитие на ситуацията. Обикновено тези варианти са именно тройни. Например: човек може да е здрав, болен или мъртъв. Или: гладен, сит, преял. И така нататък...

- Не съм съгласен - възрази Максим. - Има много ситуации, които са бинарни, двойни. Например: хванах влака - изпуснах влака. Възможен е само единият или другият вариант, трети няма.

- Нима? - усмихна се Рада. - Обаче все пак този трети вариант винаги съществува. В твоя пример: отказах се да пътувам с влака.

Максим се разсмя. Досега никога не беше успял да я победи в спор.

- Приемам аргумента - каза той. - И после?

- После всичко зависи от това, кой вариант ще изберем - отговори Рада. - При това някой от трите варианта е приоритетен, друг - по-слабо вероятен, третият пък е най-сложен. Един пример: падаш от висока скала. Трите варианта са следните: първи - умираш; втори - оставаш жив, но инвалид; трети - оставаш жив и здрав.

- Но как можеш да избереш какъвто и да било вариант, докато летиш от скалата надолу? - усъмни се Максим.

- Именно тук започва магията - отговори Рада. - Разбира се, много трудно е да направиш нещо в тази ситуация. Изборът на третия вариант е възможен само чрез силата на твоето намерение, понеже

за нещо друго просто не ти остава време. Ти имаш намерение да оцелееш. На обикновения човек това надали ще помогне, но магът само с намерението си може да премести ситуацията в нужното русло. И тогава ще се окаже, че под скалата „случайно“ има копа сено или езеро, или дърво - и ти ще паднеш върху тях. Тоест всичко ще протече така, че да оцелееш.

- Но дървото не може да израсне за времето, докато магът лети от скалата надолу - възрази Максим.

- Не може - съгласи се Рада. - Обаче ти забравяш, че в случая имаме работа с намерение. А намерението има извънвремеви характер. Съответно твоето днешно намерение може да доведе до това, че някога, преди сто години, под скалата е поникнало семенце. И в момента, когато ти паднеш, там вече ще е израснало голямо дърво, върху чиито клонове падаш. Разбираш ли? Събитието преди сто години е предопределено от твоето днешно намерение.

Максим откровено не повярва:

- Нима е възможно?

- Напълно - увери го Рада. И добави: - Общуването с Айрис ми влияе зле. Постепенно възприемам нейните лоши маниери. Я ми кажи къде е джобното ти ножче?

- В джоба - Максим бръкна там и разбра, че се лъже. - Сигурно съм го забравил някъде.

- Не си го забравил, а загубил - поправи го Рада. - В джоба ти има дупка.

- Гледай ти! - Максим опипа джоба си и наистина откри дупка в хастара. - Вярно, че го няма.

- Няма го - засмя се Рада. - Защо? Понеже в най-добрите традиции на нашата лоша Айрис ти демонстрирах силата на намерението. Спомних си за ножчето, което мъкнеш навсякъде със себе си, а по-нататък всичко стана от само себе си. Така че - извинявай!

- Но как е възможно това? - Максим трескаво се опитваше да разбере ситуацията.

- Просто моето намерение доведе до това, че ти загуби ножчето си. Това е. Ето нагледен пример как намерението действа извън времето. Все някога ще се ориентираш в него.

- Добре - въздъхна Максим. - Нека да се върнем към ДНК на тонала...

- Да разгледаме още един важен момент - продължи Рада. - Как кълбата от възприятия се свързват помежду си? Реалната ДНК има формата на двойна спирала, която е извита по доста сложен начин. При това нуклеотидите се съединяват по двойки: аденинът с тимина, гуанинът с цитозина. Само така и по никакъв друг начин. Елементите от всяка двойка си съвпадат, както ключ и ключалка. Оказа се, че кълбата от възприятия се съединяват по сходен начин, поради което ДНК на тонала има доста сложна конфигурация. Когато преминаваме от една ситуация в друга, ние пътуваме по ДНК на тонала - тоест преместваме се от едно кълбо на възприятия в друго. Обикновено този преход е линеен, по веригата между различните кълба. И ако ние искаме например да попаднем от първото кълбо в десетото, трябва последователно да посетим всички междинни кълба. Все едно са училищни класове: първи, втори и така нататък, до десети.

Но има надарени ученици, които се изхитряват да взимат за една година по два-три класа. Хакерите постъпват по същия начин: след като се ориентират в схемата на ДНК на тонала, те могат по най-краткия път да достигат до нужното им кълбо от възприятия. Иначе казано, да променят ситуацията по нужния им начин и така да реализират целите си. Обикновено хората полагат огромен труд, за да постигнат нещо. Те вървят почти опипом. Хакерите го правят по-просто и лесно - и то само защото познават устройството на мирозданието.

- Интересно - съгласи се Максим. - Но как конкретно да се премине от едно кълбо на възприятия в друго? На практика?

Рада му предложи:

- Помисли сам. Разполагаш с всички ключове, ще намериш схемата на ДНК на тонала в нашия архив. Обмисли това, за което говорихме, и опитай да приложиш модела на тази ДНК към света Около теб. Опитай да разглеждаш събитията не поотделно, а във връзка с други събития - като вериги! Размишлявай върху всичко това и постепенно ще започнеш да вникваш в нещата. Ще видиш колко тясно то е свързано с други теми, като например Пасианса на Медичите или картографията на

съновиденията. Нали сънищата представляват кълба от възприятия и се подчиняват на същите закономерности, тоест - свързват се във вериги. В съновиденията можеш да намериш транзити, които да водят от едно кълбо с възприятия към друго. А след време ще откриеш такива транзити и в реала. Това е много интересна тема.

- Вярвам ти - рече Максим. - Благодаря ти, Рада! Ако възникнат въпроси, на които не мога да си отговоря, ще те потърся пак.

- Идвай винаги когато ти потрябвам - каза Рада.

Тази нощ Максим очакваше съновидения, но те не дойдоха. Не запомни дори нормалните си сънища.

Ала следващата нощ му поднесе изненада. Всичко започна с най-обикновен сън.

Той се разхождаше по стръмен речен бряг, като се опитваше да намери пътека надолу. В един момент изведнъж разбра, че може да лети. Вече искаше да се отгласне от края на пропастта и да се спусне плавно към водата, когато внезапно почувства, че някой го хваща за ръката.

Обърна се и видя Борис. Миг по-късно осъзнаването му надделя.

- Аз съм - каза Борис. Погледът му излъчваше странна светлина. - Нали обещах да ти покажа Поляната. Да вървим!

Речният бряг се превърна в мъгла и изчезна, а на неговото място се оказа горска поляна, изпъстрена с цветя. Беше широка около тридесет метра, наоколо ѝ се издигаше плътна стена от храсти и дървета.

В самия ѝ край растеше висок и широко разклонен кедър, а по-навътре Максим видя четири фино изработени скамейки. Скамейките образуваха квадрат и краищата им бяха на около метър разстояние един от друг. Върху едната седяха Рада и Океана, срещу тях се бяха настанили Айрис и непознат младеж, на вид около двадесет и пет годишен. Те разговаряха. Когато видя Максим и Борис, Океана приветливо им махна е ръка.

- Това е Поляната - каза Борис. - Нашето островче в нагуала. Трябва да се научиш да идваш тук без чужда помощ. Сядай!

Максим се приближи и протегна ръка на младежа:

- Привет, аз съм Максим!

- Чувах за тебе - отвърна той и се здрависа. - Аз съм Данила. Заповядай при нас! Максим седна на една от двете свободни пейки, Борис се настани до него.

- Харесва ли ти тук? - погледна го Рада.

- е е зле - кимна той. - Между другото, от какво са направени тези скамейки? - полюбопитства той, като прокара ръка по гладкия материал. - Пластмаса?

- Слонова кост - отвърна Рада. - По-точно, изглежда като слонова кост. А на практика... - Тя се усмихна.

- Разбрах - каза Максим. - Също илюзия? Тя поклати глава:

- Не съвсем. Всичко е по-реално, отколкото изглежда на пръв поглед. Освен това си има действителен прототип - истинска горска поляна. Запомнихме как изглежда и я възпроизведохме тук.

- Нима е възможно да се възпроизведе всяко цвете? - Максим се наведе и прокара ръка по тревата, докосна лайкучките до крака на пейката. - Да си откъсна ли една?

- Откъсни си - позволи му Рада. В гласа ѝ звънна шеговита снизходителност. - Колкото до облика на поляната, всеки от нас внася нещо свое. В момента ти също участваш в този процес, твоите знания на биолог спомагат поляната да бъде детайлизирана на по-високо ниво.

- Таблиците за светоописание - досети се той.

- Точно така. Съзнанието ти достроява поляната до нужното ниво на достоверност и ѝ придава реални черти.

- Ясно - кимна той. - Имате ли определено време за срещи тук?

- И да, и не. Обикновено идваме в полунощ. Но и да си легнеш по-рано или по-късно, винаги можеш да ни срещнеш. Просто трябва да имаш намерение да дойдеш на Поляната в полунощ и да се срещнеш с нас. Това е достатъчно.

Максим потърка чело, нещо не му бе ясно.

- Но нали, ако си легна по-късно, срещата вече ще е преминала? Данила се обади:

- Ключът е, че тук просто не съществува време. Поточно има, но не е свързано с нашето реално, земно време. Трудно е да се разбере, ала на практика това не предизвиква проблеми. Можеш да си легнеш дори сутринта, но пак да ни срещнеш тук в отминалата полунощ.

- Ами причинно-следствените връзки? - не отстъпваше Максим. - Ако узная нещо, което се е случило сутринта, а после дойда в изминалата полунощ на Поляната и ви съобщя? Тогава може да се събудите и да използвате информацията за събитие, което още не се случило реално.

Данила поклати глава:

- Нищо няма да стане. Тази поляна съществува във времето на нагуала. А нагуалът поддържа равновесие във всичко. Ако решиш да ни съобщиш нещо по този начин, тогава или няма да ни откриеш тук, или нещо ще ти попречи да дойдеш на Поляната.

- Добре, но ако издрънкам нещо, без да искам? Неволно?

- Не можеш да издрънкаш. Проблемът е, че се опитваш да боравиш с линейното течение на времето. Тук то е неприемливо. На определено ниво от йерархията е предварително известно, че ти нищо не можеш да издрънкаш. Смяташ ли, че Борис и Рада нямаше да ни предупредят за провала, ако имаха такава възможност? Но това не можеше да се случи, законите на причинно-следствените връзки са нерушими. От друга страна, тук е премахната забраната за линейното течение на времето и затова можем да се срещаме в точно определен момент.

- Това е точно ситуацията, когато нещо е трудно да се разбере, но въпреки това може да се използва - каза Борис. - По време на магия твърде често ще изпадаш в нея.

- Добре, но нали моментът на срещата винаги е нов? Следващата полунощ, пак следващата... Сега тук сме шестима, а утре - четирима или осмина. Някой идва, друг си отива. Излиза, че това не е един и същи момент.

- Прав си, така излиза - съгласи се Данила и всички се засмяха.

- От теб ще излезе чудесен теоретик - присмехулно се обади Айрис, която мълчеше до този момент. Пронизителният ѝ поглед накара Максим да се стегне. - Вълнуват те дреболии, които въобще не интересуват нормалния маг.

- Да, но човек винаги се стреми да разбере нещата. Нима това е лошо?

- От разбиране до разбиране има разлика - възрази Айрис. - Ето любимият ти Кастанеда - в неговите описания има доста сложни неща, но тази сложност никога не надхвърля прага на разумната достатъчност. При него теорията винаги е свързана с практиката, помага ѝ. Ние също се придържаме към това. От друга страна, сега се навъдиха сума ти лъженагуали. Тези човечета нищо не умеят, но поемат отговорността да учат другите. Печатат книги, някои Дори провеждат платени курсове, като забравят, че знанието не може да се предава срещу пари. Направо ми е отвратително да гледам подобни типове.

- Тия дни срещнах един такъв - добави Борис. - В съновидение. Но ако четеш книгите му, ще излезе, че е страхотен маг.

- Проблемът не е дори в това, че пишат книги - продължи Айрис. - Но мнозина от тях създават свои егрегори. Такъв човек може да не е никакъв маг, но формирането на собствен егрегор му дава реална възможност да запази своето „осъзнание" и след смъртта си. Всички подобни егрегори са построени върху един принцип: в тях лъженагуалът е цар и господ. Помагат му неколцина помощници. На всички редови членове на егрегора е отредена ролята на дойни крави. И накрая получават обикновена измама в красива опаковка. Лошото е, че мнозина хора не разбират това.

- А нима хакерите нямат свой егрегор? - попита Максим. - Нали мнозина се интересуват от

ваши идеи?

- Въпросът не е дали съществува егрегор, или не - отвърна Айрис, - а какъв е той? Егрегорът на ХС представлява клетъчна структура, при нас няма и не може да има едноличен лидер. Някои са по-опитни, други с повече сила. Но това не е повод да се издигат над другите. Ние сме абсолютно равни. В егрегорите с лъженагуалите всички се подчиняват на своя *гуру*, новите идеи и наставления произлизат само от него. А клетъчният егрегор спомага за индивидуалното развитие на всички членове. При нас собствените изследвания са не право, а задължение. Изучавах опита, който е натрупан преди тебе, и вървиш по-нататък, а после друг ще се вглежда в опита от твоите изследвания.

- Стана дума за теорията - напомни Океана. - По принцип не виждам нищо лошо в нея. Според мен, ако някой анализира старателно всичко, толкова по-добре. Не съм ли права?

- Рада да каже - махна е ръка Айрис. - А аз трябва да вървя, налага се да свия перките на един нахалитет! Довиждане! - Тя се усмихна чаровно, стана от пейката и изчезна.

- Не завиждам на въпросния нахалитет - каза Рада и околните се засмяха. - Но ако говорим за теорията, нещата не са толкова прости. От една страна, теорията ни е необходима, за да имаме някакви отправни точки. От друга, когато се опитваме да обясним логично света на магията, само увеличаваме инвентарния си опис. Ако вземем предвид, че маговете е всички сила се опитват да излязат от рамките на описанието на реалния свят, тогава увеличаването на инвентарния опис е много вредно - понеже, вместо да разрушим този свят, ние само го стабилизираме. Затова трябва да се спазва деликатен баланс: от една страна, теорията ни е необходима, тъй като не можем без някакво описание на света. От друга страна, магът винаги осъзнава, че всичките му знания на практика не струват нищо. Той вярва без вяра. Магът отделя на теорията точно толкова внимание, колкото е необходимо - и нищо повече.

- Едно и също ли са инвентарният опис и таблиците за светоописание? - попита Максим.

- Донякъде - каза Рада. - Бих казала, че инвентарният списък влиза в таблиците на светоописанието, това е целият излишен багаж, който трупаме в съзнанието си. Колкото до таблиците на светоописанието, те засягат по-високо ниво. Да вземем за пример един компютър: в него има някакви данни и операционна система. Данните - това е инвентарният опис. А операционната система - таблиците на светоописанието, които отговарят за самото функциониране на системата, за нейните параметри. И когато говоря за нови записи в таблиците на светоописанието, имам предвид придобиването на конкретни реални умения - тоест промяна в настройките на операционната система. Затова едно е да запишеш в инвентарния опис знанието, че човек може да се прехвърля през портали, а съвсем друго - да внесеш в таблиците за светоописание запис, който да позволи това на практика.

Например телевизор и детето срещу него - обади се Борис. - Уж има телевизор, но мама и татко не позволяват да се включва. Само понякога, и то за анимация. След две-три години ще му позволят да включва сам телевизора, но все пак не може да гледа, каквото си иска, например еротика. Чак когато достигне определена зряла възраст, ограниченията ще паднат. Така е и с таблиците за светоописание: отначало или никакви чудеса, или само понякога, сетне все по-често - докато обикновеният човек се превърне в маг.

- Просто не забравяй, че излишъкът от размисли е много вреден, а всяка теория е само начин за привличане на вниманието ни - продължи Рада. - Истината е като крайгъглен камък - дори да я извадим на светло, в края на краищата ще се озовем само пред купчина развалини. Затова маговете, които са във висша степен практични същества, отделят на теорията точно толкова внимание, колкото е полезно - но не повече.

- Въобще страхувай се от данайците, които ти носят дарове - каза Борис. - Намеквам за онези, които ще ти пълнят главата с празни умувания. Веднага пращай такива „авторитети" по дяволите - и всичко ще е наред! Ако в един момент и ние ти омръзнем с поученията си, прати и нас там!

Данила погледна внимателно Максим:

- Мисля, че му е достатъчно. Съвсем ще му прегреят реотаните.

- Хапнахме - и по килиите! - с готовност се отзова Борис. - Пикникът завърши, всички са свободни.

На сутринта Максим смътно си спомни, че е бил на Поляната. Със съжаление констатира, че изобщо не помни сънища, което силно го дразнеше. Стана от леглото, облече се и тръгна към банята.

Вече се миеше, когато в съзнанието му се мярна първият неясен образ. Замря с четката за зъби в уста и се опита да не пропусне, да не изплаши посетилото го видение. Улови се за някаква нишка от спомен - и това се оказа достатъчно, за да извади цялата картина от небитието.

Осъзнаването на факта, че е бил на Поляната, при това не сам, хвърли Максим в истинска еуфория. Той не помнеше всички подробности от разговора, но все пак цели откъси от казаното изплуваха в паметта му. Теорията, егрегорите, таблиците на светоописанието... Докато се бършеше с кърпата, реши, че непременно трябва да запише всичко.

На закуска в трапезарията изслушаха внимателно разказа му за срещата на Поляната.

- При теб всичко върви добре - каза Борис. - Продължавай в същия дух и не разсъждавай прекалено върху успехите си. Възприемай ги като нещо, което се подразбира от само себе си, без излишни емоции! Иначе ще изчезнат като дим.

След закуската Максим тръгна към гората да изпълнява верига на ПМ, този път собствена - все пак беше успял да я състави, е което се гордееше. Но този път нямаше успех. Наложил се на другия ден да повтори всичко. Отново същото - веригата въобще не искаше да се подреди. Третият опит също не успя.

Все пак упоритостта му беше възградена. След като в събота сутринта изпълни четвъртата верига, се завърна в резиденцията и скоро със задоволство почувства първите признаци за промени в съзнанието си.

Всичко беше същото, както и миналия път, но с тази разлика, че промененото състояние на съзнанието не изчезваше.

Цял ден другите се шегуваха с него, а Океана го нарече сомнамбул. В отговор той само се усмихваше. По време на вечерята цялото му внимание беше насочено към храната - това предизвикваше смеха не само на останалите, но и неговия собствен. Беше доста любопитно да наблюдава как действа вниманието му в състояние на спрял вътрешен диалог. То цялото се беше концентрирало тук, в едно място. За вечеря имаше млечна каша - Максим гребваше с лъжицата, гълташе и вниманието му послушно проследяваше всички тези действия, без да се отклонява към нищо странично.

След вечерята гледаха филм с Джим Кери в главната роля. Максим седеше на дивана, като чувстваше странна нереалност във всичко, което ставаше. Действително напомняше сън, и то в такава степен, че по едно време се опита да вкара ръката си във възглавницата, за да провери доколко е реална. Ръката му не премина през нея - и това го убеди, че все пак не спи.

Филмът свърши и той се качи в стаята си. Трябваше да поработи върху картографирането, но нямаше желание. Искаше му се само едно: тишина. Всяка мисъл сега предизвикваше само неприятни чувства, защото го тревожеше и нарушаваше покоя, който го беше обгърнал. В края на краищата седна до стената и подложи възглавница зад гърба си. Хвърли сухия кестен върху пода отпред. Той се търкулна встрани, но не му се ставаше, за да го прибере.

Максим съзерцаваше кестена повече от час. Понякога зрението му се замъгляваше и започваше да му се гади. Налагаше се да спира поглед върху отделни предмети и да диша усилено, за да дойде на себе си. Накрая всичко това му омръзна и малко преди полунощ легна да спи.

Когато сутринта се събуди, най-напред прецени състоянието си. Мислите му все още блуждаеха, но все пак застрашителната тишина от вчера се бе разпръснала. Наплиска се със студена вода и се почувства почти нормално.

Усещането, че се е случило нещо извънредно, го връхлетя още по време на гимнастиката в спортната зала, но той се въздържа и не зададе никакви въпроси. Това се оказа лесно - съзнанието му все още носеше следи от мъгливата тишина. Напълно се проясни чак по време на закуската.

- Рада успя да разбере нещо важно - каза Борис в отговор на въпроса на Океана. - Мисля, че сама ще разкаже.

- На седемнадесети август Крамер ще почива две седмици на Черно море - тихо каза Рада. -

Установих къде точно.

- Това означава, че имаме реален шанс да си разчистим сметките с него - добави Денис. - Засега не сме решили как точно. Аз и Роман бихме желали сами да изпълним това. Борис е против. Иска му се да устрои рицарски двубой.

- Не съм против - възрази Борис. - Но искам да обмислим всичко. Може да нямаме втори такъв шанс.

- Как разбра това? - обърна се Максим към Рада.

- В съновидение - отвърна тя. - Успях да се добера до един от помощниците на Крамер. Най-хубавото е, че той не помни нищо за нашия разговор.

- С удоволствие ще се изкъпя в морето - замечтано каза Океана. - Нали ще ме вземете със себе си?

- Да, но на кого ще оставим дома? - попита Роман, който дотогава беше мълчал. Разнесе се смях, само Океана остана сериозна.

- Не е честно - обидено каза тя. - Може поне веднъж да ме вземете.

- Оксана, самите ние не знаем кой къде ще замине - започна да обяснява Борис. - Все още имаме време, за да обсъдим всичко. Ако помощта ти е необходима, ще заминеш. Но ако е излишна, ще останеш, не ни трябва глупав риск. Колкото до къпането в морето, обещавам ти го във всички случаи! Океана не каза нищо, но по израза на лицето ѝ Максим разбра, че е недоволна.

Досега Максим не беше виждал Черно море. Пристигнаха в Геленджик заедно с Борис. Роман и Денис бяха тук вече от пет дни, малко по-късно към тях се присъедини Айрис. Наеха малка къща на два километра от морето, цялата увита в лози. Местността беше много приятна, Максим завидя на тукашните жители.

- Върви им - каза той вечерта, когато се събраха пред телевизора. - Къпят се и загарят на воля. Югът винаги е за предпочитане, не обичам студа.

- Едва ли някой го обича - съгласи се Борис. - Колкото до морето, уверявам те, че местните жители се къпят по-рядко в него от летовниците. Обзалагам се, че мнозина от тях не влизат с години в него.

- Хората не ценят това, което имат - добави Айрис. - Когато красотата е под носа ти, бързо омръзва.

Скоро разговорът се насочи към по-сериозни теми. Денис разстла върху масата схема, начертана върху картон, после за всеки случай увеличи звука на телевизора.

- Къщата се охранява от приблизително десет души -той посочи с молив центъра на схемата. - По периметъра има ограда от ковано желязо, висока почти три метра. Върховете на отвесните пръти са заострени. Поставена е сигнализация. Подходите се контролират с видеокамери, има и двойка обучени кучета.

- Ротвайлери - уточни Роман. - Срещата с тях е крайно нежелателна.

- Стаята на охраната е на първия етаж, ето тук - Денис отново докосна схемата. - Отвън винаги дежурят не по-малко от двама души, които се сменят в десет часа вечерта, в два след полунощ и в шест сутринта, после в десет сутринта и така нататък. Западната, южната и източната граница на парцела граничат със съседните дворове. Входът е откъм север, на това място. Голямата врата е автоматична. Единичната също е заключена. Поставени са няколко видеокамери, включително и две за нощно виждане. Около веднъж на час, без строго разписание, пазачите обхождат територията - понякога двама, понякога само един. През останалото време предпочитат да седят в будката до входа. По всички прозорци има решетки, на балконската врата - също. Терасата е с изглед към морето. Като цяло охраната е организирана добре.

- Крамер трябва да дойде довечера - добави Борис и погледна Айрис. - Теб те познава, затова се постарай да не го срещаш.

- Ако не ме познаваше - усмихна се Айрис, - щях да го докопам и без вас.

- Защо всичко не се извърши на плажа? - попита Максим. - Щом е дошъл на море, все някога ще се изкъпе.

- Максим, важно е не просто да се доберем до Крамер, но и после да се оттеглим - обясни Денис. - С Крамер ще дойде личната му охрана, а те са опитни. Хващам се на бас, че той ще се пече на някой закрит частен плаж, а в морето постоянно ще го придружават двама водолази. Във вилата той ще се чувства в безопасност - затова именно там ще се опитаме да се доберем до него.

- Добре, но не може ли просто да се появим в стаята му? - попита Максим. - Нали две секунди са достатъчни. Денис погледна Борис и го остави да отговори на въпроса.

- Не е толкова просто - рече Борис. - Първо: забравяш, че Крамер също е маг. Когато се намира в стаята си, той де факто е нейният господар. Става дума не за банална собственост, а за контрол върху пространството. По-просто казано, вниманието на Крамер няма да ми позволи да отворя портала... някой път ще ти обясня по-подробно. Второ: нямам опорни точки във вилата, защото ми е непозната, следователно не мога да се появя там чрез този похват. Трето: не мога да вляза и чрез съновидение - забравяш стражите, а тези твари няма да позволят да се промъкна във вилата откъм фините нива. Налага се просто да влезем в нея.

Денис посочи картата:

- Най-добре е откъм съседния двор. Там живее възрастно семейство, в единнадесет вечерта вече спят. Имат куче, но е вързано, освен това е от другата страна на къщата. Ако прережем два пръта в оградата, можем да се промъкнем. После трябва да се премине покрай басейна, но това ще стане с пълзене зад храстите, защото този участък се контролира с видеокamera. При пейката ще се изправим и покрай стената ще достигнем балкона. После вече е лесно.

- А кучетата? - попита Максим.

- Те ще изядат теб или мен - отговори Денис. - Но Борис ще мине спокойно.

- Имам договор с кучетата - каза Борис. - Аз не им обръщам внимание, нито те на мене.

- А сериозно казано? - Максим го погледна изпитателно.

- Сериозно казано, просто няма да ме забележат. Максим искаше да разбере как става това, но Айрис го изпревари.

- Виж! - каза тя и го погледна насмешливо. - Това е пръстен. - Свали го от пръста си, върху него имаше малък брилянт. - Слагам го върху дланта си, свивам я. Разтварям я. Къде е пръстенът?

Дланта ѝ беше празна. Но това изобщо не го учуди.

- В другата ръка - каза той. - Стар фокус.

- Нима? - усмихна се иронично Айрис. - Погледни дланта ми!

Той се взря, но там нямаше нищо. Но изведнъж трепна: върху дланта ѝ се почувства движение и след миг Максим видя пръстена.

- През цялото време той си беше тук и никъде не е изчезвал - каза Айрис. - Просто ти не го виждаше. Точно така и Борис ще се скрие от кучетата - те ще видят само онова, което им бъде позволено.

- После ще ми разкажеш как направи това с пръстена - помоли Максим. Другите се разсмяха.

- Може и да ти разкажа - изгледа го с насмешка Айрис.

- Ако съм в настроение.

- Кучетата не могат да му попречат - каза Денис. - Аз пък ще му обясня как да отвори балконската врата.

- Ами после? Там, във вилата? - попита Максим и веднага съжали, стори му се, че въпросът му прозвуча некоректно.

- После ще имам сериозен разговор с Крамер - тихо отговори Борис. - Тогава ще видим кой колко струва.

В самотния осветен прозорец тихо почукваше пеперуда. Този звук отклоняваше вниманието, затова мъжът зад бюрото се надигна и спусна тежката, плътна щора. После извади цигара, запали, без да бърза, и излезе на балкона.

Луната пробиваше облачната пелена, а тихият ветрец едва-едва поклащаше върховете на дърветата. Беше задушно, дори настъпилата нощ не донесе желаната прохлада. Облегнат на перилата, човекът мълчаливо пушеше и мислеше за утрешния ден. Дори по време на почивката трябваше да работи, защото след завръщането си отново щеше да се отчита пред Дагс.

Долу се чу тихо жужене, стъкленото око на видеокамерата обхождаше полумрака в двора. Мъжът хвърли угарката и влезе обратно, като внимателно затвори балконската врата. Спря до бюрото и известно време постоя така - не му се работеше. Хвърли поглед към стенния часовник, внимателно събра книгата, приближи се до стената, отметна ъгъла на килима върху нея и ги остави в малкия сейф. Отиде до голямото легло, включи нощната лампа и угаси полилея. После се съблече и влезе бос в банята, откъдето скоро се чу плисък на вода и доволно пръхтене.

После мъжът с удоволствие се избърса с хавлията и критично се взря в огледалото. Остана доволен, затова само почеса брадичката си, угаси лампата и се върна в спалнята.

Върху стената до леглото висеше стара, грубовата теракотена маска. Мъжът я погали нежно, прошепна ѝ няколко думи - докато тя беше с него, той не се страхуваше от нищо. Легна си, взе от масичката книга със скъпа подвързия и я отвори на отбелязаната страница.

Внезапно трепна, защото чу тихо припукване. Погледна към маската. И пребледня.

Пред очите му тя се покриваше с гъста мрежа от ситни пукнатини. Сетне една по-широка цепнатина я пресече цялата, парчето се отчупи и падна върху завивките.

Мъжът извика.

Стана тихо. Той се боеше да помръдне и напрегнато се вслушваше в полумрака наоколо. Започна бавно да се надига.

Протегна ръка към бутона на алармената система. Но не успя да го натисне.

Въздухът изведнъж стана гъст и плътен, а в ушите му зазвъня. Една от витите метални пръчки на леглото се раздвижи. После се разгъна, като стоманено пипало обхвана мъжа за гърлото и го притегли към таблата на кревата. Мъжът захърка, опитваше да се освободи и да извика за помощ, но пръстите му безпомощно стържеха по оживялата стомана.

- Готов ли си? - попита някой съвсем наблизо, тихо и спокойно. Човекът, който се мяташе отчаяно, замря.

До леглото стоеше фигура в черни дрехи. Лицето ѝ беше покрито с плетена качулка. Стоманената примка се разхлаби леко и жертвата най-сетне успя да си поеме въздух.

- Времето ни е малко. Питам: готов ли си? - Стоящият пред него добре разбираше какъв ужас изпитва мъжът, който се тресеше от страх. Бавно, сякаш нямаше какъде да бърза, свали качулката от лицето си.

Мъжът в леглото потрепера:

- Слай... - гласът му беше слаб и прегракнал. - Ти ли си? Моля те, пусни ме... Ще направя всичко, което поискаш... Не ме убивай...

Убиецът беше кръстосал ръце върху гърдите си. Погледът му стана по-твърд. Откъм таблата на кревата се протегна още една стоманена пръчка, която плавно се изпъна и застина пред посивялото от страх лице на мъжа. Върхът ѝ се удължи и се превърна в наточено острие.

- Да те пусна? А какво можеш да ни предложиш?

- Всичко мога... Всичко... Документите са в сейфа зад килима... Там има ценни неща... за Легиона... и за вас... Вземи всичко... Адреси, имена... Ще останеш доволен. Пощади ме! - гласът на човека трепереше, той не откъсваше поглед от полюшващото се пред очите му стоманено жило.

- Трябва да помисля. Шифърът? - гласът на убиеца омекна, острието леко се отдръпна от лицето на жертвата.

- Тридесет и две! Тридесет и три! Тридесет и пет!
- Добре, вярвам ти. Но има още един проблем.
- Какъв проблем?
- Дана - произнесе убиецът и това име накара мъжа да изкрещи.

Стоманената пръчка обви и стегна гърлото му - така приглушеното му хриптене не можеше да бъде чуто от охраната на долния етаж.

- Та какво да мисля за Дана?
- Не бях аз. Беше Яна, питай нея! - отчаяният мъж заплака.
- Но нали ти я изпрати? - В гласа на убиеца звънтеше метал.
- Аз, но и на мен ми заповядаха. Дагс ми заповяда!
- Сега вече лъжеш. Информацията за куриера е стигнала само до тебе. Решението си взел ти. Искал си да се подмажеш, боклук такъв!

Недей, прости ми! Не знаехме, че Дана ще е там... Аз ще ви свърша работа, ще ви бъда полезен... Известни са ми много неща!

- Не ми трябва твоите знания. Дошъл съм за живота ти. Не за друго, а за живота ти! - Новодошлият произнесе тези думи бавно и отчетливо, като му даваше възможност да осъзнае напълно фаталната неизбежност на това, което щеше да се случи. - Времето ти изтече. Усмхни се за сбогом!

Лицето на убиеца отново се напрегна, жилото пред лицето на жертвата хищно затрептя.

Подивелият от страх човек отчаяно се замята. Стоманеното острие леко се отдръпна назад, сетне се поклати, избирайки целта. С хрущене пробви челото и се впи дълбоко в главата му.

Тялото на жертвата потръпна, изви се като дъга, после се отпусна и омекна. Стоманените бичове, изпълнили мисията, се завърнаха, без да бързат, по местата си върху таблата на леглото.

Мъжът беше мъртъв.

Убиецът отиде до сейфа, набра шифъра и сложи всички документи в приготвената черна чанта, като остави недокоснати пачките банкноти върху горното рафтче. Огледа внимателно стаята, нахлузи качулката, отиде до балкон-ската врата, отвори я и безшумно се плъзна навън. Там изчака, докато окото на видеокамерата бавно отпълзя встрани.

Прескочи перилата. И се разтвори в душния нощен въздух. Все така пееха щурците, жълтееше бледата луна, но нищо не напомняше за сянката, изчезнала в мрака на нощта.

Край на първа книга

Първите ХС вече не участват във форуми, но връзката с тях е запазена.

Чакаме ви в нашата Лаборатория <http://www.dhlab.ru>

Не е достатъчно просто да се четат книги. Необходима е обратна връзка. Тя непременно ще се появи, трябва само да настроите своята привързаност, да прочистите връзката си с Духа.

Духът обича играта. Напълно е възможно да е приготвил нещо особено и необикновено - специално за вас. ©

Принцеса Атех

Действащи лица:

Отговорната редакторка

Масяня, принцеса Атех, Равена - от първата група на ХС

Daedalus - нов ХС, куратор на поредицата, администратор на форума *Usher ХС Karras ХС*

Редакторката (*Вече получила от ХС предговора на принцеса Атех*): Коя е тази принцеса Атех? И защо именно тя пише предговор?

Usher г: Принцеса Атех е псевдък на една ХС по време на играта. „Псевдък“ е непреводима дума от френски. Трудно е да се каже коя именно се крие зад този псевдоним. Лично аз мога да предположа за три. Недоброжелателите обикновено се насочват към една, така им е по-лесно. Принцесата за пръв път се появи в „Хазарски речник“ на Милорад Павич. Това е друга красива история. Е, да преминем към посланието - тогава всичко ще се изясни.

Описателната система, предложена от Нютоновата физика, вкара човечеството в задънена улица. По-точно - в ограничения обем на пространството и времето. Понятията „сила“, „скорост“ и „маса“ се превърнаха в тежки вериги, сковавачи всеки изследовател. Може да използваме различни двигатели - ядрени, импулсни, йонни, плазмени или анихилационни. Може да измисляме модели на междузвездни кораби със слънчеви или лазерни платна. Но все едно - скоростта на преместването в пространството както и преди си има своите ограничения. При субсветлинните скорости масата на телата нараства експоненциално.

Хората не могат да издържат такива натоварвания. Освен това при далечни пътешествия деветдесет и девет процента от масата на звездолета ще се запълва от горивото.

Редакторката: Написано е твърде сложно! По всяка вероятност читателят веднага ще се почувства „неканен гостенин“. Ще е добре да направим едно речниче на непонятните термини... Какво означава например „експоненциално“?

Usher: „Експонента“ - това е крива, изразявана с функцията $y=e^x$, където $e = 2,718281828$ и представлява математическа константа от типа на числото „пи“.

Редакторката: Хе-хе... мерси! Няма що, веднага всичко ми се изясни. Общо взето, такива неща трябва да се четат като непознат език. Искаш ли да ги разбереш - научи езика!

Ако към тези ограничения се прибави и разходът на време, за никакви междузвездни пътешествия не може да става дума. При субсветлинните скорости всеки час полет ще съответства на няколко епохи на Земята - това е феноменът на така нареченото „разширяване на времето“. Добър изход от тази задънена улица би могла да стане „новата физика“ - науката за каузалните (причинно-следствените) закони на Вселената. Сред нейните приложения би била телепортацията - мигновеното преместване на обекти в пространството без каквото и да било разширяване на времето. Тук са необходими хакерски методи.

Редакторката: Така. Нещичко вече се изяснява. Но какво означава словосъчетанието „хакерски методи“? Нали става дума за серия книги с фантастична тематика? В предговора трябва да се обозначават тези моменти: вид на поредицата, жанр на книгите, какво да очакваме от тях, малко биографични данни за авторите... Пък и това е първото споменаване на ХС! Може би трябва да се разшифрова, да се изясни, че става дума не за компютърджии, а за хакери на сънища?

Usher: Става дума именно за хакерски методи - не просто за хакери на сънища. Може да се нарекат „недокументирани методи“. Дали уважаемата редакторка иска принцесата, поднесена на тепсия?

Редакторката: Не бих се отказала! ©

Ябълката на Нютон се нуждае от дупка на червейче. При съвременната описателна система на света всяко телепортационно устройство, през което би могъл да премине космически кораб, ще е с маса, стотици пъти по-голяма от тази на Юпитер. Устройство с дупка около метър в диаметър ще тежи пет пъти повече от Земята. За стабилизиране на телепортационен тунел с дължина един километър е необходимо напрежение, съпоставимо с налягането в центъра на огромна неутронна звезда. Иначе казано, законите на днешното описание на света отричат възможността за телепортация.

Значи трябва или да се откажем от междузвездните полети, или да измислим „нова физика“ - ново описание на света. Веднъж хората вече са извършили нещо подобно, когато са заменили костенурките и плоската Земя върху тях с глобуса. Но мнозина учени са били подложени на репресии.

Същото се случва и днес - например с ХС.

Редакторката: Отново абзац, който трудно се чете - пък уж целта му е да обясни.

Usher: Тук се настройваме за следващия текст. Този предговор ще се чете неведнъж.

Масяня: Сложи в кавички началните два абзаца. Взети са от първата глава на книгата на С. Трофимов „Червеният кефир“^[7].

ХС са овладели телепортацията. Толкова ли е трудно? Не. Обикновена магия, лишена от двуличие. Какво представлява двуличието? Задник, който се опитва да седи на два стола.

Именно това ще е темата на този урок.

Всеки от нас е двуличен и мами самия себе си за основите на своето съществуване. Съвременното описание на света е построено върху лъжа. В него има единен бог, който сетне се превръща в троица - а някъде наблизо са Богородица и други членове на божественото семейство. Някъде из тази гмеж се мотаят падналите ангели, врагове на човечеството, даже Звярът с етикетче „666“. И всичко това се нарича „монотеизъм“. Лъжа!

Масяня: Андрей Реутов не харесва този текст на принцесата за религията. По-добре говорете с него!

Daedalus: Не, Андрей даде ясно да се разбере, че е свършил своята част от работата, фактически даде картбланш за представянето на книгата. Пък и тя е само началото на нашите материали. Нека читателят веднага се приготви за нахалния и безпринципен стил на ХС. ©

Как да бъде поправено това? Вярно, реалността не може да бъде описана с думи, но може да се подберат поточни термини. ХС въведоха в своето описание понятието „зов“. С него назовават движителя на нашите помисли.

Редакторката: Може би „двигателят“?

Daedalus: „Движител“ звучи по-остро. Впрочем, както реши редакторката.

Зовът на пространството (тъгата по родината), зовът на времето (носталгията), зовът на наркотика, зовът на секса. Ядрото на програмата на разума представлява зов. Може да му се подчиняваме или да се съпротивяваме известно време. Той може да бъде силен или слаб.

Редакторката: Така, стоп! Отново сума ти неразбираеми думи и термини. Хората няма да разберат нищо.

Daedalus: Уважаемата редакторка не бива да мисли такива лоши неща за читателите. Ако разкажем всичко в предговора, ще вземем хляба на интерпретаторите. ©

Определи боговете си. Очертай призоваванията, на които се подчиняваш - и онези, с които мислиш, че се бориш. Нищо, че изброяването ще бъде непълно. Все пак, когато го правиш, ще се избавиш от пропитата с патос лъжа на монотеизма, защото в списъка ще бъде и зовът на Афродита, на Бакхус, на Хермес и т.н. И ще се окаже, че принасяш много повече жертви на Бакхус и Афродита, отколкото на Саваот и Христос.

Оцени реалния си живот. Колко овни и кози си пожертвал върху кървавия олтар на храма? На колко телци си прерязал гърлата? Ах, нима не си вършил такива неща? Изобщо? Тогава за какъв бог-отец става дума?

КК твърди, че сме получили разума на воладори.

Редакторката: Необходима е бележка под линия! Кои са „воладорите“? Въпросът не е излишен. ©

Usher: Владорите са хищници, които се хранят с нашата способност за осъзнаване. Например едно от любимите им лакомства е ленивият читател. ©

Тяхната религия е богът-отец. Религия на кръв, безсмислени убийства и задължителни правила, които включват жертвеност и убийства. Може да се забележи как диктатът на монотеизма заменя свободата и радостта от преклонението пред многото богове. Този период съвпада приблизително с епохата на поробването на хората от ордите на воладорите. Контрастът между нашия естествен зов и тази страшна религия е толкова голям, че на тираните се е наложило да преобразуват световните монотеистични религии. Появила се е мазохистката вяра в Христос, репресивната вяра в исляма.

Това са религии, които засилват нашето духовно робство. Човекът е породен от Земята. Той се подчинява на „зова“. Зовът на новия ден ни пробужда от сън. Зовът на нощта ни потопява в променено състояние на съзнанието. Забележете, че при това не колим за жертва кокошки или магарици. Всичко се получава от само себе си. Зовът на любовта ни тласка в прегръдките на онези, които после наричаме „любими“. Зовът на природата ни кара да раждаме, творим и създаваме.

Редакторката: ХС принципно ли отричат религията? Не бих махнала този текст. Но помисли пак, та това си е „политика“, тънки моменти... Като нищо ще се изложим на яростното осъждане от страна на църквата.

Daedalus: Църковната Йерархия ще се отнесе с неодобрение, дори и в текста да не съществува тази прекрасна идея, изложена от принцесата. В религиите има достатъчно примери за преследване на всичко ново, макар обикновено при зараждането си те също да са преследвани от по-силни и вече формирани структури. Какво да се прави - *C'est la vie!*

Когато човек отхвърля религията и заменя боговете с естествения зов на света и Вселената, той се завръща в реалността. Отново получава реален контакт със света. Започва да чувства интензивността на един или друг зов. Да си взаимодейства със силите в света. Това е пример как една замяна в светоописанието променя живота.

Но тази замяна трябва да бъде реализирана на практика. Тук отначало се извършват оценка и преосмисляне, а сетне се поема отговорност за своите постъпки. Пътят на воладорския бог свършва и започва пътят на война - там, където са само той (тя), неговата (нейната) пътека и един непознат, загадъчен свят. Тук вече не помагат нито обрязаната крайна плът, нито кървавите жертви, нито джихадът срещу беззащитни хора, които нямат оръжие. Излизаш от опеката на воладорите и се завръщаш към зова.

Хората чувстват зова. Той е в нашите таблици за светоописанието, но в днешната конфигурация е лишен от приоритети. Във филма „Нощна стража“ е добре показан зовът на една вампирка. По същия начин паяците призовават плячката си в паяжината. Почти по същия начин кучетата и котките ви „хипнотизират“ и ви принуждават да им дадете лакомство. Цялата природа се подчинява на зова и използва зова - освен хората, които са потиснати от разума на воладорите. Ето защо хората постепенно са се превърнали в най-страшните хищници и врагове на природата. Ние създаваме среда за обитаване от воладорите, а тази среда не предполага жива природа.

Daedalus: Всъщност тук напълно съм съгласен с принцесата. Ще пусна котарака си в гората - нека става воин, а не тлъсто и мързеливо същество, което си проси милостиня. Макар че не е добра идея, защото ще го излапат още първия ден.
©

Редакторката: М-да... Два мои котарака сами избягаха. Страдах. Обаче може би са го направили, защото са ме обичали - за да не паразитират върху мен.©

Usher: Помня, как не! За това пише още Кастанеда в „Приказки за Силата“.

Най-подходящите образци за резултатите от съвременните религии са изгорената Александрийска библиотека, изгорените деца от Беслан, изгорените автомобили и училища в парижките предградия - ето ви пълно пренебрежение към натрупаното знание на неволадорското битие, пълно пренебрежение към живота, пълно пренебрежение към общочовешката култура. Предстоящият сблъсък между християнството и исляма ще създаде физически свят за воладорите. Ще видиш как хиляди зомбита унищожават света около теб. Ще видиш това тъпо пренебрежение към знанието и живота. Огледай се! Опомни се! Все още имаш шанс да си върнеш свободата.

Стратегията на ХС се състои в натрупването на изключително важни знания, които са способни да променят хода на цивилизацията. Телепортацията представлява изход от пространствените и времеви ограничения.

Редакторката: Обясни ми следното. Защо определяш като основна тема на изследванията (и възможностите) на ХС именно телепортацията? Може би схващам бавно. Затова си представи, че съм чайник - и ми обясни по съответния начин! Щом започна да вниквам в темата (в сайта и форума), ми се струва, че главната и централна тема на ХС е пространството на съновиденията, възможността да се изследва мирозданието през портала на сънищата. А в своите текстове ти говориш само за телепортация. Как сънищата са свързани с телепортацията? Подозирам, че въпросът ми е нещо от типа на: Каква е разликата между „модем“ и „интернет“? © Но все пак го задавам.

Usher: Отговарям кратко, защото иначе може да се развие огромна тема. Хакерите на сънищата са започнали

изследването, като са изучавали ландшафта на световите в съновиденията. Но когато натрупали достатъчно количество от второто ниво на знания, разбрали, че за да контролират сънищата си, трябва да върнат осветеността, която е разхвърляна по определени места на картата. Успоредно са се водели изследвания по сталкинг в реалния свят. Б края на краищата практикумите започнали да навлизат в по-абстрактно ниво, където се извършва синтез на сънищните и сталкерските находки. Става дума за намерение, за абстрактни ядра. Най-големите тирани на тонала в нашата цивилизация са пространството и самата концепция за времето. Без промяна на отношението към тези категории шансовете ни са малки -чети по-нататък...

Тя ще унищожи не само всички познати монополи и опори на воладорската тирания, но и ще спаси хората от гнета на воладорите. Те са силни, докато ни държат в ограничени територии - градовете и селищата курници. Потребностите на воладорите изискват значителен количествен превес на човешката популация над тяхната. Една внезапна и масова експанзия на хората в пространството и времето ще унищожи воладорите.

Затова нашата главна задача е създаването на ефикасни и евтини устройства за телепортация. Компютризацията на земното кълбо беше осигурена от Синклер, а не от Гейтс. Ние ще вървим именно по този път. Когато всяко момче успее да сглоби телепорт от комплект готови детайли, а всяко момиче може да си купи от него тази машина срещу една целувка и зова на своята любов, светът ще се промени радикално.

Редакторката: Това изречение става за рекламен транспарант в центъра на града! ©

Daedalus: Според мен доста популистски лозунг. Не всяко момче ще успее да сглоби, и не всяко момиче ще може да го купи само срещу една целувка, хи-хи-хи...

Цялата йерархична структура на воладорското нашествие ще рухне. Началната точка на Земята ще се завърне на предишното си място; така ще изпълним задачата на древните и новите „виждащи“, за които говори КК.

Редакторката: Поне да обясним кой е КК. Според мен, не всички знаят тази аббревиатура.

Daedalus: КК - това е Карлос Кастанеда с неговата терминология. За Синклер също трябва да се обясни специално, младежите въобще не са го чували. Впрочем, да влизат в Яндекс, ключът е „историята на появата на ZX-Spektrum“.

Karagas: ХС неведнъж споменаваха за контролираните сънища. Би било интересно да се узнае как те се вписват в общата хакерска практика. Нали всеки, който има подобен опит, ще се отнесе е много голяма предпазливост към простите методи за настройка на сънищата, описани от Кастанеда - защото разбира колко е тясна взаимовръзката между вътрешното състояние на съновидеца и сюжета на съня. Както и че много мистични и магически явления в съновидението фактически произхождат повече отвътре, отколкото отвън. Или пък делят по равно произхода си. ©

Как хакерите излязоха от порочния кръг на осъзнаването „аз съм то“, без да изпаднат в субективен идеализъм? Но в същото време останаха верни на магията и не започнаха да обясняват всичко от гледна точка на ортодоксалната наука.

П. Атех: Основен атрибут на пространството е неговата *напрегнатост*. При увеличаване на напрегнатостта се получава експанзия. При намаляване - възниква тенденция към втвърдяване и корпускуляция. Ако разглеждаме напрегнатостта като причина за всякакви излизания навън или „прекращаване на обичайните граници“, може да кажем, че всеки духовен път от пространство в пространство се определя от степените на напрегнатост на тези пространства и тяхната „родственост“ или общо „наследство“.

Редакторката: Разбира се, поднасям извинения, но последното изказване на принцесата ВЪОБЩЕ НЕ ГО РАЗБРАХ!!!

Daedalus: Е, това е вече чиста физика, смесена с математика, може и да се прескочи. Нека остане за домашно.

С цел да се активизира процесът, наричан „контролирани сънища“, трябва да създадем напрегнатост на двете особени пространства на битието, които ще ни осигурят особено прехвърляне от реала в съня. Престоят в този процес ще бъде донеровското „*битиe-е-съновидението*“.

Редакторката: Нека все пак вмъкнем бележчица под линия, а? Кой е този Донер?

Daedalus: флоринда Донер е от втората група на Кастанеда. Написа книгата „Битие в съновидението“. И трябва да

се каже, че тази книга е несправедливо подценявана в чисто практически аспект.

Usher: В София книгата излезе под заглавие „Живот в сънищата“.

Определяйки напрегнатостта, ДХ (Дон Хуан) споменава за натрупаната лична сила. Йогите говорят за непрестанно практикуване. Хакерите използват *триксове*, които променят напрегнатостта на пространствата и увеличават степента на тяхната „наследственост“.

Например знаем, че водата в чайника кипва при около 100 градуса по Целзий. Ако го изразим с терминологията на ДХ - трябва да натрупваме градуси топлина. С термините на йогите - да поддържаме постоянно огъня под чайника.

Хакерите обаче ще постъпят иначе. Те биха си изяснили, че на височина 3000 метра водата кипва при 67 градуса. Ако нямате 100 градуса, а разполагате само с 60, трябва да се издигнете на 5000 метра.

Общо взето, това е разликата между трите метода.

Не зная доколко разбрахте начина на Равена за тренинг, но тя ви разказа за свързването на пространствата - на всякакви пространства. А не задължително на вашето днешно състояние на съзнанието с онова, където са налице контролирани сънища.

Редакторката: Бележка под линия за тренинга на Равена? Ако може изобщо да се намери нещо в интернет.

Daedalus: Техниките на Равена ще излязат в отделен том. Ръкописът всеки момент ще пристигне в редакцията.

Хакерите на сънища не използват описанията на йогите, нито будизма или съвременната психология. Пренебрегват концепции като субективния идеализъм, дуалността и ортодоксалността. Достатъчни са им повърхностни знания по съпротивление на материалите, за да изработят ключ за всяка една ключалка, която на пръв поглед изглежда невъзможна за отваряне.

Daedalus: Струва ми се, че предговорът вече е достатъчен, а то иначе благодарение на принцесата читателят ще срути тонала си, без да прочете самата книга. Нека се готви, ще има нещо като следва продължение, хе-хе...

Масяня: Провери текста за граматически грешки - при теб ги има. Лично аз бих променила много неща, но за това си има редактори. В текста няма нужда от никакви думи като например „задник“. С една дума - ще тръгне.

Daedalus: Ако намекаш за Ксендзюк, въобще премахнах споменаването за него. За какво са ни всички тези шамани и наркомани...

Редакторката към читателя:

Е, това е. Ако ти, читателю, си достигнал дотук в предговора - поздравявам те! Печен си. Нещо не си разбрал? Няма страшно, всеки абзац от този текст представлява трикс. Не се опитвай веднага да го смелиш. Набележи местата, които не са ти ясни, заобиколи ги - и чети книгата. После ще разбереш всичко...

Що за феномен са сънищата?

Древните твърдят, че там е границата между видимия и невидимия свят. Днес квантови физици регистрират, че именно там се проявяват онези свойства на материята, според които човек може да бъде на две различни места по едно и също време. Знаменитият Ернст Мулдашев е убеден, че видимата реалност, с която се занимава академичната наука, е само част от реалността, в която живеем. Вадим Зеланд също отрежда ключова роля на това особено състояние в структурата на съзнанието.

Преди 20 години група руски изследователи се заемат с феномена на сънищата. И постигат резултати, които моментално привличат вниманието на спецслужбите. Тези хора са последователи на Карлос Кастанеда и наричат себе си „хакери на сънища“. Книгата проследява съдбата на техния лидер Сергей Изриги - един от малцината, успели да очертаят контурите на нова и непозната реалност.

- [1] Така хакерите наричат Карлос Кастанеда. - *Бел. прев*
- [2] Дон Хуан - герой от книгите на Карлос Кастанеда. - *Бел. прев*
- [3] Сталкинг - от англ. „stalk”, дебнене; и от рус. „столкновение”, сблъсък. - *Бел. прев*
- [4] В българското издание този предговор, озаглавен „Принцеса Атех”, е отпечатан в края на книгата. - *Бел. на прев.*
- [5] Федерална служба по безопасност. - *Бел. прев.*
- [6] От гр. „хронос” - време. - *Бел. прев.*
- [7] Кефир - гъсто ферментирало мляко. - *Бел. прев*